

ВОЛОДИМИР НЕМИЛІВСЬКИЙ

ГРІШНИКИ

SEN 85TH AGENCY

Behrent, Algemeen, Handelblad, Amsterdam.

NOTHING NEW UNDER THE SUN.

Globe & Mail April 10, 1962.

ВОЛОДИМИР НЕМИЛІВСЬКИЙ

ГРІШНИКИ

Надруковано 2,000 прим. Наклад автора.

Передрук у всіх мовах тільки за згодою автора.

diasporiana.org.ua

На заакеу -

Вол. Немилівський

Walter Nemyliwsky

THE SINERS

The explaining, proof and criticism of the false caricatures and critic of the Jew's Zionism and Communism Leaders of Hetman Bohdan Khmelnytzky, Commander-in-Chief of the Ukrainian National Army "ZAPOROZHE" (1648-57)

and

Otaman Symon Petlura, Commander-in-Chief of the Ukrainian Armies fighting the communists' terrorists in the Ukraine, as well as the head of State, Ukrainian Republic, which was proclaimed the independance on Jan. 22, 1917.

Therefore, he has organized the Ukrainian Government in 1917, Secretary of war in the Central Rada, member of the Directory of the Ukrainian People's Republic who later became the head of the Directory and the head of the Ukrainian Government-in-exile (1920-26), and the Ukrainian Hero who has been killed by Samuel Schwartzbart, Jew — agent of red Moscow on May 25, 1926 in Paris, France.

Reprinting in all languages by the author permission only.

Головний Отаман С. В. Петлюра

ВСТУП

«ГОМО ГОМІНІ ЛЮПУС ЕСТ» — «Людина людині вовк»

(Вислів староримського поета Плавта, автора комедій б. 250-184 Року Божого).

Цю книжечку я присвячую в обороні нашого Гетьмана Богдана Хмельницького та Головного Отамана військ УНР Симона Петлюри, яких жидова карикатурує та нахабно критикує у льокальних канадійських публікаціях та зачисляють їх до своїх ворогів.

Присвячую її в обороні всього українського християнсько-національного населення на вигнанні — поза залізною куртиною, яким палестинські аполітики недипломатично намагаються понижувати їхні заслуги й авторитети.

Дозволяю собі протестувати проти таких семітських наклепів, бо ми на Україні обороняли жидів-паразитів перед смертю гітлерівців, а вони тепер починають проти нас «воювати» на цьому континенті за наше добро. Їхні комуністи замордували нам С. Петлюру, Є. Коновальця, з їхніх рук згинув ген.-хор. Тарас Чупринка, Л. Ребет і С. Бандера.

Взиваю та прошу весь український Провід поза «залізною заслоною» засудити таких типів у ширших правах можливих законів, за що Вам Ненька Україна не забуде. Сл. пам. С. Петлюра не заслужив собі на таку хрію, отже мусимо боронити його слави та чести у всіх закутинах світу.

Щоб жида мене не переслідували за деякі терміни, отже я використав об'єктивно всі наші публікації, чужі енциклопедії, видання «Ді Канедісн Інтеллідженс Сервіс»,

Флешертон, Онтеріо (звідки найбільше я черпнув матеріялу). «Ді Оттава Енті-Коммуніст Ріпорт», «Ньюс Бігаїнд ді Ньюс» і т. ін.

Нехай жидівське населення на мене не гнівається та дальше не ворогує з нашою елітою поза «залізною заслоною», бо я тут використав увесь об'єктивний матеріял із різних публікацій та не ширю жодної пропаганди супроти семіто-жидівства.

Ми всі є тепер горожанами даної країни, отже ми повинні змагатися до одного національного добра нас усіх тут та не воювати пропагандивними методами проти льокальних горожан іншої національності нашої Канади.

Гетьман Богдан Хмельницький та Отаман Симон Петлюра не були тими «Пластовими вовками» для жидів різних рас і барв, отже жиди не повинні їх карикатурувати, що бачите на обкладинці цієї книжки. Богдан Хмельницький і Симон Петлюра не мали в плані нищити жидівського населення в Україні, що робили з жидівством інші народи Азії, Африки й Європи (арамійці, вавилонці, іранці, араби, римляни, португальці, німці).

— Це робить спеціальна кремлівська мафія (шайка й золота), яких агенти винищили найкращих синів і дочок нашої автохтонної України. Жидівська комуна — це кати України!

Не задоволений Мойше і не спокійна Сурці
И уся семіто-комуністична мафія,
Що домінантом України — не хозари, а українці,
Та не Єгов, а БОГ, св. Андрій і св. Агафія.

Автор.

НЕЗЛЮБЛЕНІ ЖИДИ.

Вік Землі досягає трьох мільярдів і поява першої людини на поверхні нашої планети пройшло близько 500 тисяч літ (Проф. Веліковський) чи людина появилася перед мільйоном літ (Кенозойська ера — Проф. Др Іван Раковський).

Жиди чваняться, що сотворення світу було 5,689 А. М. (Анно Мунді — Рік сотворення), не згадуючи нічого про Єгипет і доєгипетські кочування людей.

На підставі грецького переказу Св. Письма Старого Завіту (т. зв. Сентуагінта) світ був сотворений 1 вересня 5,509 літ, 3 місяці та 25 днів перед Нар. Христа (1 вересня 1964 р. минає 7,472-й церковний рік).

В єврейському «Талмуді» (книга зібраних релігійних знань) знайдено, що якась там Лилит (Лілітг) була Адамовою дружиною ще перед Евою.

Д. Г. Россетті Еден Бовер (стор. 1) писав про неї так:

“Іт вос Лилит, ді вайф ов Едем...”

Нат е дроп ов гер благ вос гюмен...”

Бат ші вос мейд лайк е софт, світ вумен”.

У «Фавсті» І. в Гете (нім. поет, драматург і новеліст) знаходимо, що ця Лилит була відьмою (чарівницею) у т. зв. «Волпурджіс» (нічна сцена) — див. “Енциклопедія Американа”, том 1 стор. 1,435. Цієї легенди в інших християнських публікаціях зовсім не зустрічаємо, отже це якась єврейська вигадка. Вони завсіди склонні себе хвалити...

Жидівська історія (Біблія) подає нам, що Господь Бог зсилає ряд пророків, щоби вони упоминали підупавший нарід Ізраїля до поправи та послуху законам, які Го-

сподь дав через Мойсея народові жидівському на горі Синай. Архаїчні погани (включно з нашими русинами), котрі про правдивого БОГА майже нічого не знали, а жи-ди зовсім ворожо до них відносились. Господь Бог посилав їм людей мудрійших за жидів:

Прим. 1. Греків: Солоон, Сократ, Платон, Арістотель і т. ін.;

2. Римляни: Сенека, Св. Августин і т. ін.;

3. Сибілли (пророкині — 13 відомих), яких пророцтва мали велике значення у поган (писав про те Св. Августин і т. ін.).

Жи-ди не мали ніякої пророкині, котра голосила б так ясно про прихід Месії. Вони не вірили своїм старцям праведним із-за своєї закаменілости, отже вони не могли увірити словам невіст-пророкинь (стор. 1-12).

Біблійна Історія Старого Завіту.

Книги Старого Завіту були первісно написані в трьох мовах: єврейській, грецькій та арамейській. Десь біля 250 рр. перед Нар. Христа всі книги Старого Завіту переведено на грецьку мову. Цю тяжку працю доконали 72 жидівських учених.

Ізраїльтяни переважно жили аморально та диким варварством. Прим. Лот (Авраамового брата син), якого дочки напоїли й привабили до себе та породили дітей. Соломон (Іудейсь. цар) мав до 800 жінок (300 правних і 500 нешлюбних) і вів надзвичайно розкішне життя. Під кінець свого життя він брав собі жінки споміж поганських народів, що було проти Божого закону. Соломон умер у нечести збунтованого народу.

Фанатиком жидівського націоналізму був Павло (званий Савлом) — перший єврейський король, якого ін-вестігація є тяжка. Він був апостолом Христа, який переслідував і мучив християн (за публікаціями УРСР).

СОЛОМОН — король євреїв (972-932 пер. Нар. Христа) був мудрою людиною та був чоловіком багатьох жінок.

ЯКІВ — через своє жорстоке життя мав замішані неприємності з двома служницями. Лія була його першою нареченою, а в роках праці він здобував Рахелю.

АВРААМ — був “БАТЬКОМ БАГАТЬОХ” і мав жінку, проте він був замішаний із служницею.

МАРІЯ МАГДАЛИНА — була традиційною проституткою, але розкаялась та побожно згадується у християнських публікаціях (Див. в англійських енциклопедіях, а іменно «Ді Колюмбія Вікінг Деск Енциклопедія» — стор. 782: Лука 2.36 — 50).

Праотець Ной (прабатько семітів у 2,000 літ пер. Нар. Христа) дуже любив пити вино і вів розкішне життя та жив 950 літ. Петро, хоч був арамеєць (як й Ісус Христос) чи галілеєць, але як забрали Ісуса Христа жиди на муки, то Петро тричі відрікся від свого вчителя, заявляючи: “Не знаю чоловіка цього!”. Вже Авраам (потомок Ноя) був дуже згідливий і гостинний чоловік, а навіть виявляв свою любов до чужинців. Він хотів принести Богові свого люблячого сина Ісаака, якому його слуга Елезар підшукав у Мазепотамії гарну й побожну жену Ревеку, бо тоді в Ханаану жили безбожні жінки. Юда (син Якова) продав брата Йосифа єгипетським купцям за 30-цять срібняків. Йосиф (син Якова, що був проданий Юдою єгипетським купцям) був великим мудрцем, якого Фараон (титул єгипетського короля) зробив **начальником всього Єгипту**, перед яким усі люди впадали на коліна і так віддавали йому честь.

МОЙСЕЙ (означає “взятий із води” — 1,500 рр. пер. Нар. Христа), підкинутий у кошику Фараоновій дочці й виплеканий рідною мамою-служницею, який був **кращим магіком** ніж Фараон та творив чудеса своєю палицею при допомозі Божої сили. Мойсей стрінувся в Єгипті зі

своїм братом Ароном, які при Божій допомозі та своїх чудес перемогли силу Фараона. Коли ізраїльтяни перейшли Червоне Море в пустиню, то Господь живив ізраїльтян (птахи, манна, вода зі скали) 40 рр., аж доки не приплили до землі ханаанської. Коли ізраїльтяни стали поклонятися вилитому золотому телцеві з кульчиків, тоді Мойсей покликав синів Левія, які зарубали мечами одного дня 23,000 людей, що поклонялися божкові. За сумніви Мойсея проти Бога, він покарав його вчасною смертю (120 рр.). Не перейшов Йордану та не ввійшовши до обіцяної землі. Мойсей був дійсно великим пророком, по якому ізраїльтяни плакали 30-ть років,

Щасливий у Бога був теж Ісус Навин, який перейшов Йордан і ввійшов до обіцяної землі 1,375 рр. перед Нар. Христа. Його ізраїльтяни розвалили мури Єрихону й запанували над усією землею, а їх межі він поділив між 12 поколінь, після назв синів Якова.

До найбільших злочинців серед жидів був Пилат, який засудив Ісуса Христа на смерть. Його родове прізвище було "Сорпотеп" (по-латині), а повне прізвище — Гаюс Понтіюс Пилат, який був римським прокурором Юдеї. Коли він наказав вивісити вночі на цитаделі Єрусалиму римські прапори, то жидівська кілька-тисячна юрба демонструвала проти образи їх релігії. Така сама ситуація була в Юдеї, коли Ісус Христос почав свою публічну науку, то відразу насторожила всю жидівську старшину, бо вона бурила старий лад і вдаряла в основи рабінсько-фарисейських законів, які забезпечували їм владу та вигідне життя.

Пилат уперше довідався про Ісуса під час свята Пасхи, коли до нього прийшов багатий банкир Нікодим та оповів йому цікаву історію, яка трапилася в Єрусалимський Святині. Під час Пасхи з'їжджалося до Єрусалиму дуже багато народу з багатьох країв Азії (Палестина, Єгипет), а навіть із Риму. Паломники у тій святині скла-

дали багаті дари, бодай одного шекеля. Нікодим оповідав Пилатові про молодого Чоловіка, який у святині з групою супутників поперевертав там столи мініяйлів і повиганяв їх із святині, який не хотів дозволити робити з дому Свого Вітця дім гандлярів.

Він проповідував нову науку, творив чуда та називав себе Божим сином. Нікодим симпатизував пророкові-Ісусові з Назарету, хоч і боявся, що з того можуть виникнути поважні заворушення. Наука Ісуса з кожним днем знаходила щораз більше прихильників. **Вони висилали за ним своїх шпівнів, які пильно стежили за кожним кроком і словом Ісуса, ставили йому підступні питання, щоб зловити Його на чімсь, що дало б їм правну підставу виступити проти Ісуса.**

Найбільше непокоїло їх те, що прихильники можуть підняти одного дня повстання чи викликати якісь заколоти, а тоді Рим скористає з нагоди, здушить повстання та поставить кінець теократичній системі, що давала б їм досить широку автономію і запровадить свою адміністрацію на зразок інших провінцій чи округ.

Пилат спочатку не звертав уваги на Ісуса у християнській Палестині та не мав причини виступати проти Нього, а радо скористав би з нагоди, щоб вкоротити привілеї жидівської ради і священників, які обмежували його владу.

На тиждень перед святом Пасхи в Єрусалимі (від 15 до 22 нізана — першого місяця року) шпигуни Синедріусу донесли, що Ісус зближається до міста в оточенні великої маси народу. Священники занепокоїлися. Каяфа звернувся до Пилата (був почесним гостем у палаті Ірода) з проханням, щоб арештувати Ісуса й не допустити Його до міста, бо може прийти до заворушень. Пилат тоді відмовив це прохання, мотивуючи, що він не має підстави арештувати Ісуса, бо кожний має право приїхати на свято Пасхи.

Оказово Ісус затріюмфував свій в'їзд до Єрусалиму, де резентузіязмовані маси кидали Йому під ноги пальмове віття та кричали: “Осанна Синові Давидовому”, себто королеві Ізраїля, бо це був старий королівський рід. В'їзд Ісуса до Єрусалиму був уже величавим, якого Єрусалим не бачив від непам'ятних часів.

Синедріон бачив, що справа має для жидівських священників небезпечний характер, отже вони в святині втягнули Ісуса в дискурс (міркування) небезпечними підступними питаннями. Хоч мудро й влучно Ісус відповідав Єговським священникам, але вони зсинтезували фальшиві аргументи. Відповідь Ісуса зінтерпретована тими ж священниками, відділяла релігію від держави (“То віддайте кесареві, що кесаря, а Богові, що Боже” — на римський монеті був портрет кесаря (створюючи небезпечний прецедент, що йде попереду), який бував старий лад, бо сам цісар у Римі був найвищим священником (Понтіфекс Максимум) та головою держави був Імператор. Тим разом Пилат вислав відділ вояків, яких Юда запровадив до Гетсманського городу та зрадливим поцілунком видав Ісуса в руки вояків.

Від Анни повели Ісуса до Каяфи, де вже був Синедріон і там відбувалося цілу ніч переслухання Ісуса (з четверга на п'ятницю). Нікодим був членом Синедріону, прийшов вчасним ранком до Пилата та розповів йому перебіг розправи. Замість суддів були прокурори — оскаржителі, які не шукали правди обвинувачення. Каяфа засипав Ісуса питаннями й оскарженнями, на які Він дещо відповідав, а решта поминав мовчанкою.

Цілий акт оскарження був побудований на релігійних проступках, за які навіть жидівський закон не передбачав кари смерті. Ісуса оскаржували в тому, що Він пристає з публічними грішниками, присвоює собі право прощати гріхи (прим. Марія Магдалина), не шанує суботи, оздоровляє недужих, називає себе Месією і т. ін. Припи-

си Талмуду докладно окреслювали карну процедуру в судді, якої Синедріон мусів придержуватися, бо інакше розправа та вирок були неважні. Нікодим навів Пилатові, що жидівське та римське права не знали прокуратора, а його функції сповняли звичайні громадяни. Коли хтось вніс скаргу проти якоїсь особи, то його притягали до відповідальності (прим. оскарження Цицерона проти Катиліни в сенаті), але обвинувачем Ісуса був сам суд. Коли оскарженому грозила кара смерті, то розправа починалася рано, а кінчалася перед заходом сонця.

Цілий процес Ісуса відбувався вночі. Талмуд забороняв, щоб суд засідав день перед суботою чи перед Пасхою.

Ісус не мав оборони й свідків, а кожний обвинувачений мусів мати. Суд видав вирок у залах святині, а цілий процес Ісуса відбувався в домі Каяфа. Всі ці приписи були знехтовані жидівським судом, отже цілий процес і вирок були неважні. Каяфа та цілий його Синедріон не узнавали Ісуса за Месію та не вірили, що “вкортці прийде царство Боже на землі...”, тому свідків Ісуса не покликано, а вирок смерті на Ісуса був ухвалений на таємній нараді Ради ще перед розправою, лише треба було формально провести. Долю оскарженого вирішив сам Каяфа, отже голова суду не питав по черзі суддів (від наймолодшого до найстаршого) про опінію Ісуса.

В п'ятницю вранці привели Ісуса до Пилата, який мав затвердити вирок жидівського суду. Пилат докладно знав цю справу та цей вирок був неважний з погляду формально-правничого. Він був переконаний, що Ісус невинний і хотів його звільнити на основі формального нового судового процесу. Ісуса привели зв'язаного, одягненого в довгу багрянцю, скатованого і виснаженого цілоночною розправою та знущанням жидівської сторожі на подвір'я палати Ірода. Жиди не могли оскаржувати Ісуса перед римським трибуналом за релігійні проступки

проти закону Мойсея чи Талмуду. Треба було знайти таку підставу оскарження, за яку римське законодавство карало смертю. Тоді юліянський карний закон передбачував кару смерти за зраду римського народу й дію проти цілості Римської Імперії. Згідно з жидівським віруванням, Месія мав бути духовим і земним королем, бо вже траплялося, що фальшиві Месії підіймали народ Юдеї до повстань.

Оскарження Ісуса звучало так: “Цей чоловік бунтує нарід, забороняє віддавати честь цісареві та проповідує, що він сам є королем”. На подвір’ї зібралися велика юрба, підюджена священниками. Під час переслухання відбувалися бурхливі сцени, було зрозуміле, що жиди хотіли впливати на суд. Пилат спитав Ісуса: “Чи ти є король жидівський?” — Ісус відповів: “Чи ти питаєш мене про це сам, чи інші сказали тобі про мене?”. Пилат зрозумів це так: чи ти питаєш мене як римлянин і чи підтверджуючу відповідь будеш розуміти в римськiм значенні короля? Чи твоє запитання значить, що ти хочеш упевнитися, чи я король у жидівськiм розумінні? Пилат відповів: “Чи я жид? Твій нарід і священники видали мені тебе в руки. Що ти вчинив?”. Ісус скаав: “Моє королівство було з тамтого світу. Якби моє королівство було з цього світу, то мої слуги боронили б мене, щоб я не був виданий у руки жидів. Але моє королівство — недалеко!”.

ПРИСУД ПИЛАТА

Нещодавно зроблено незвичайне відкриття, яке торкається історичного потвердження смерти Ісуса Христа. В Італії, в каплиці касерта, знайдено таблицю, на якій був напис не звичайного значіння для всього християнського світу. Той напис старожидівською мовою подає текст вироку смерти, що його видав намісник Понтій Пилат, за перекладом комісії французького Товариства Мистецтва, він звучить так: “Присуд, виданий Понтієм Пилатом, на-

місником долішньої Галилеї, голосить: Ісус з Назарету му-
сить понести смерть на хресті сімнадцятого року пануван-
ня цезаря Тиберія і дня 25 місяця марта у святому місті
Єрусалимі, коли Анна і Каяфа були первосвященниками
Божими. Понтій Пилат, намісник долішньої Галилеї, сидя-
чи на президіяльному кріслі, засуджує Ісуса з Назарету на
хресну смерть між двома розбійниками тому, що важливі
і вирогідні свідчення народу ствердили, що:

1. Ісус блудник;
2. Ісус бунтівник;
3. Ісус ворог народу;
4. Ісус неправдиво називає себе Сином Божим;
5. Ісус називає себе фальшиво царем Ізраїля;
6. Ісус увійшов до святині в оточенні народу, що
тримав у руках пальмові гілки.

Понтій Пилат наказує першому центуріонові (сот-
никові) Квірилові Корнилові запровадити його на місце
кари і забороняє всім людям, бідним і багатим, противи-
тись смерті Ісуса.

Свідками, які підписали вирок смерті на Ісуса були:
Даніель Робані Фарисей, Івон Зарабатель, Рафал Робані
та Каспер Книгар. Ісус має бути випроваджений з міста
Саеранською брамою". Побіч тексту подано замітку: "Та-
ку саму таблицю посилається кожному племені".

Так, отже, поза книгою Нового Заповіту, світ діс-
тав ще одно, археологічне свідчення про Ісуса Христа
("Українське Православне Слово" — див. "Ми і Світ"
ч. 12, 1954).

Пилат завагався, обвинувачений переносив оскар-
ження з політично в духову площину. По хвилі запитав:
"То ти, отже король?". Ісус відповів: "Ти сказав". Пилат
відчув симпатію до оскарженого. Його поведінка була гід-
на, повна грації (прощення). Він спитав Його, яким спо-
собом він може доказати свій титул короля? Ісус відповів:

“На це Я родився і прийшов на світ, щоб дати свідоцтво правді”. Пилат запитав: “Що є правда?” — Ісус не відповів.

Тоді Пилат звернувся до священників і сказав: “Я не знаходжу вини в цьому чоловікові”. Товпа заревіла з обурення. Пилат бачив ясно, що священники зібрали тут юрбу, щоб викликати заколот у випадку звільнення Ісуса. Почулися голоси: “Ти мусиш покарати Його!”. Інші кричали: “Ти чув, що він назвав себе королем, а це зрада римському закону”. Пилат звернувся до Ісуса: “Чи чуєш, скільки скарг є проти тебе? Чому нічого не говориш?”.

В тому моменті принесли Пилатові записку від його жінки Прокули, яка просила його, щоб він звільнив цього Чоловіка. Вона мала тої ночі дивний сон і вона переконана, що це праведний Чоловік. Пилат відчув забобонний страх. А що, як цей Чоловік є одним із героїв або лівбогів із їх мітології? (вірування в старинних богів і героїв чи народні вірування в надприродні сили). Він встав і забрав Ісуса до палати, щоб переслухати Його без свідків, але Ісус не відповідав на його питання. Тоді Пилат, здивований, сказав: “Мені не відповідаєш, чи не знаєш, що я маю власть звільнити Тебе або засудити?”. Ісус відповів: “Не мав би ти тої власті, якби вона не була дана тобі згори, і тому ті, що видали Мене тобі мають більший гріх”.

Довідавшись, що **Ісус із Галилеї**, Пилат скористав із того та вислав Його до Ірода Антіпи. Але за деякий час Ісуса привели назад, одягненого в білу одіж, на знак, що він король жидівський. Пилат спробував рятувати Ісуса іншим способом. Був у жидів звичай, що на свято Пасхи звільняли одного в'язня, який ще не був засуджений. Був до вибору розбійник Бар Абба (Варавва), або Ісус. Пилат запитав: “Кого хочете, щоб я звільнив вам: розбійника Бар Аббу чи Ісуса?” — Юрба закричала: “Бар Аббу, Бар Аббу!” — “А що маю зробити з чоловіком, якого Ви називаєте королем “жидів?” — Юрба закричала: Розпни,

розпни Його!”. Що ж злого зробив він?” — спитав Пилат. У відповідь йому в юрбі почулись голоси: “Якщо ти звільниш Його, ти не є приятелем кесаря”.

Пилат настрашився та зкапітулював перед юрбою. Як останній акт, щоб задемонструвати свою невинність у засудженні Ісуса та заграти на забобонності жидів, Пилат казав подати йому воду, вмив руки і заявив: “Я невинний крові цього Чоловіка, ви побачите”. А юрба закричала: “Кров Його на нас і на наших дітях!”.

Але Пилат ще вагався, він ще хотів промовити до сумління жидів і звелів бичувати Ісуса. А коли Ісуса привели знову до нього, скривавленого, одягненого в багрянницю, з терновим вінцем на голові, Пилат показав Його жидам і сказав: “Оце Чоловік!”. Але юрба заревіла: “Розпни, розпни Його!”. Пилат відповів: “Візьміть ви Його і розпніть, бо Я не знаходжу в Нім вини!”.

Вирок був затверджений, розправа скінчена. Екзекуція відбулася негайно, бо жидам було спішно — надходила субота і свято Пасхи. Хоч Пилат умив руки, та не змив із свого сумління вини невинної крові. Він мав ще інший вихід, щоб не брати на себе вини за несправедливий вирок на невинну людину, проти свого переконання. Коли не знайшов у собі мужності протиставитися жидам, він міг передати справу до Риму.

Конфлікту з жидами, якого Пилат так боявся, він не уникнув. Кілька років пізніше виникло в Юдеї мале заворушення, що його Пилат зліквідував збройно. Жиди внесли на нього скаргу до проконсуля Сирії, що був верхником Пилата і його ворогом. Він без слідства звільнив Пилата та відіслав його до Риму.

Коли він збирався рано на перше переслухання комісії, його дружина принесла йому червоний каптан і просила, щоб він убрав його під туніку (білий одяг з льону або шерсті у стародавніх римлян). Здивованому Пилатові Прокула пояснила, що той каптан вона вшила з

одежі того Чоловіка, якого він засудив на смерть в Єрусалимі. Цю одягу вона купила у сотника, що переводив езекуцію Ісуса та виграв її в кістки від жовнірів. **Це був праведний Чоловік**, казала вона, і вона вірить, що той каптан принесе йому щастя.

Про дальшу дорогу Пилата мало що відомо. Слідство проти нього припинено, бо це був час панування напівбожевільного і кровожадного Калігури (Каюс Цезар Германікус у 12 столітті по Нар. Христа — 41-ий римський імператор) та кожний дрижав за свою шкіру. Пізніше дістав він намісництво у Швайцарії, де — правдоподібно він скінчив самогубством, подібно як Юда, що видав Христа жидам (Використано “Визвольний Шлях” ч. 7-8 за 1962 р.).

Вищезгаданого Мойсея — конкурента Платона в проповідуванні Христової науки любив і наш І. Франко. Він 20 липня 1905 р. у Львові написав біблійну поему про Мойсея, який 40 літ блукав по арабський пустині, визволяючи свій народ з єгипетської неволі. Іван Франко нав'язав цю легенду до боротьби й визволення українського народу з-під чужого ярма. Ось виїмки з його поеми “Мойсей”:

“О Ізраїлю, ти той посол,
І будущий цар світа!
Чому не тямиш посольства свого
І його заповіта?”.

“О Ізраїлю! Якби ти знав,
Чого в серці тім повно!
Якби знав, як люблю я тебе!
Як люблю невимовно!”.

“О Ізраїлю, не тям ти сього
Богохульного слова:
Я люблю тебе дужче, повніш,
Ніж сам Бог наш Єгова”.

“Бо люблю я тебе не лише
За твою добру вдачу,
А й за хиби та злоби твої,
Хоч над ними і плачу”.

“О Ізраїлю, чудо мое!
Жалься Богу Шаддаю!
Як люблю я безмірно тебе,
А проте покидаю”.

(Розділ X).

ВІРУВАННЯ ТА БОЖІ КАРИ НА ЖИДИВ

До античних країн Африки належить також Юдея (Іудея). Юдея — це жидівська релігія. Батьком юдаїзму був Авраам (“Батько багатьох”). Юдаїзм (від Юди) має свої традиції та доктрини Старого Тестаменту і Талмуду. Талмуд — це книга, в якій зібрано все жидівське релігійне знання. Талмуд був випродукований у Ханаані (Палестина) й у Вавилонії в 5-6 століттях. **Талмуд Мішна** (в єврейській мові) має 5 кляс (т. зв. “Седарім”), що містить у собі 63 наукові розвідки (трактати-практична робота Юди I). **Талмуд Гемара** має 36 і пів трактатів. Жиди вірять у всемогучого БОГА (Єгова) і його закон т. зв. “Тораг”, даний ним Мойсеєві, котрого Бог вибрав у часі Авраама — батька Ізраелю.

Головними жидівськими сектами в античному світі були:

1. **Садукей** (староєврейська секта) з часу Ісуса Христа, які прийняли лише 5 книжок Закону та вірили у безсмертність і воскресіння;

2. **Есени** (2 століття по Нар. Христа), які вірили у безсмертність, а не вірили у воскресіння;

3. **Фарисеї**, яка зросла в рамках Синагоги після визволення людей від сирійського гнету макабеями. Активний період фарисеїв був у часі відкриття православного юдаїзму до 135 Р. Б. У модерних часах є занотовані **кабаліти** (від Кабала) та **гасидими** (від Гасидима). У 18 столітті з'явився реформований юдаїзм «консервати», які задержали православний звичай.

ЄГОВА (за жидівським віруванням) був нежонатим, ніколи не говорив і не писав (Зевс — греки та Юпітер — римляни були жонатими: Гера — Юнона).

Сіоністи (Сіон — це Єрусалим) були фанатиками свого Єгова й Іудеї, які змагалися до народної відрубності та заложення держави в Палестині (расово-релігійна претенсія жидів). Сіонізм — це реконституційний рух жидівської нації у 1897 році, що має найбільше жидівського населення. Серед їхніх найбільших лідерів був Макс Нордав і Хаїм Вайцман. Д-р Хаїм Вайцман є президентом Об'єднання Сіоністів, а Леонард Штайн є секретарем світової Екзекутиви Сіоністів. Палестинські індустрії зайняли майже жидівські колоністи з Європи. Сіоністичні лідери приділяють багато важливої праці для хемікалій Мертвого Моря. **Вони держать ключі від індустрії в Палестині.**

Позиція Палестини відносно Великих Сил є зовсім іншою як Балфоур Деклярація з 1917 року. Велика Сила завідує хемічним потенціалом (таємна можливість, потужність) і військовими силами. Сіоністичні лідери влаштували жидівських колоністів у перших лініях мілітарної оборони. У Мертвому морі є мінеральні ресурси (бромінні солі — за султаном Туреччини з дня 9 вересня 1913 року). Континентальні араби є антисемітами, тому над арабами та сіоністами в Африці мають контролю Об'єднані Нації.

В публікаціях “Калгари Геральд” з 3-го березня 1958 р. було звітлення про “Расовий міт сіонізму”, де згадується про “бона фіде” (в добрій вірі, без лихих намірів) в жидівському Законі, затвердженім Шефом Ізраїльського Рабінату, що **всі жида в світі є автоматично горожанами Ізраелю та мають вільну еміграцію до Ізраелю за фінансуванням Жидівських Агенцій (“Закон повернення”)**.

Д-р Зераг Вегграфтиг, міністер законодавчої жидівської установи та релігійних справ (Єрусалим) згадує, що Ізраїль у 1968 р. буде мати 100 тисяч японських жидів юдаїзму.

В Японії знаходиться до 8 тисяч жидів, які говорять єврейською мовою та мають власні синагоги. Вони зорганізовані там в Юнію Жидівських Японців, де мають добре вишколених професіоналістів (науковці, техніки, знавці риболовства, інтересознавці), які навертають японців назад до юдаїзму, а між ними є також брат-схолястик японського імператора Гірогіто, який є суддею світових питань біблій Ізраелю.

Японські жиди вірять, що японці є нащадками (потомками) плем'я Дана — одного з 12-тьох загинутих поколінь жидівського роду, замешканих у Півн. Палестині.

“Руді жиди” (Бені Ізраель) живуть б. Бомбаю, у Рангун і Кальку та Малабар-Індія, які є вірні партикулярно синагодзі Мусма Ешва (Musmeah Yeshua) та відкидають закони Бені Ізраель у релігії та закони прав, які не додержують прав православних жидів. Народний їх говір є Магратицький (Індія), а кохінських жидів є малаялам (мова дравидінської родини).

Жиди з Багдад, Сирії та Півд. Арабії вживають арабської мови, а льокальні жиди з Персії говорять перською мовою.

Чорні жиди не є спадкоємцями жидівських колоній, які натурально прийняли юдаїзм. Мала їх кількість є поселена у Кочін (СЗ Індія), де знайдено пам'ятники з 14 століття. Бенжемін із Туделі (12 століття) сповістив, що до 100 чорних жидів є у Кочін (Марко Польо — 13 століття та Васк де Гама — 1498). В 20 столітті не знаходимо властивої різниці в релігійних практиках білих і чорних жидів. Обидві групи наділяють ті самі права сесфордичної обрядовості, які є глибоко релігійні та говорять малаяламським говором (Дравидична група мови). Вони правлять у своїх окремих синагогах, не беруть шлюбних контрактів (угода, умова) і разом не їдять обіду.

В Індії є білі й чорні жиди. Їхні міста, які мали до 80 тисяч родин (Набо та Кочін) були зруйновані. Кочін у

17 столітті мав гарні хати з каміння, були там добрі купці, які були дорадниками короля. Посідали (мали) свою синагогу.

В 1662 р. португальці побили багато жидів за симпатію до Данії. На слідуєчий рік Кочін був забраний данцями, отже **жиди одержали релігійну свободу**. В 1685 р. данські жиди вислали комісію з Амстердаму до Сочіну, щоб на місці розслідувати справу жидів. У 1795 р. Кочіном заволоділи англійці, отже жиди мали там повну свободу релігії.

Бенжемин Туделя описує у своїй подорожі, що "приблизно 1000 родин індійських чорних жидів жило на території Індії, де вони культивували перець, цінамон та імбир (корінь до приправи страв)". Він характеризує їх чесними й вірними Десять Біблійним Заповіддям і мозаїчним кодам, які читали пророки (образ зложений із мішанини малих камінчиків і скла, а мозаїзм — від Мойсея — це жидівська релігія) та є добрими талмудистами й справними обсерваторами.

Давид Сассун із Багдад належав до перших поселенців Бомбаю, який торгував китайськими монополями з опіюму й подарував 75 тисяч рупів (індійська й перська срібна монета, вартости звиш 2-ох корон) на спорудження дому для допомоги бідним жидам.

Об'єднання жидівських негрів є у Філядельфії, Брукліні, Пітсбурзі, Чікаго та Янгтаун (Огайо), а найбільше у Гарлем, які мають там більше ніж 3 тисячі прихильників і 800 членів центральної конгрегації (соборник для поладження церковних справ), переведеної Шефом Рабі Метів, який у своїй казальниці, що держить усе на руках т. зв. "Тора" (святі книги Мойсея у жидів).

У селі Кфар Бейта в Ізраелю є понад 2 тисячі арабських жидів, де учителем є рабін М. П. Сассуун Езекель.

Жидівського населення в Китаю (включно з Манчуку) у 1940 р. було 36 тисяч. Вони — переселенці з Персії (часи панування імператора Минг-ті — Ганд Династії) між 58 і 75 С. Е. (Коммон Ера — загальна ера) Н. М. Адлер у своєму “Чайніз Джув” (Оксфорд 1900 р.) доказує існування жидівської колонії з 34 С. Е. Грець (Граетз) це підтримує, що велике число жидівства прибуло там у 231 С. Е. в наслідок переслідування жидів у Персії.

Проф. Чавенес вірить, що інші жидівські колонії були засновані між 960 і 1126-тими роками там жидами з Індії. Елкан Адлер підтримував що жиди з Бокгари прибули до Китаю шляхом через Персію у 16 столітті.

Первісна жидівська суспільність у Китаю держала фрагменти Захарія та Малахія у своїх архівах і знали кілька талмудійських ритуалів (церемоній), де були сугестії (гадки, думки, натяки), що вони прибули там із Халдеї. Лише їхня ігнорація вавилонської пунктуації сугестує додаталмудський період їхньої еміграції, можливої з палестинського походження.

За повідомленням Ібн Зейд ал Гассан у 9 столітті довідуємось, що арабські мандрівники-жиди були масакровані (нищені) в Кганфу. В 8 столітті С. Е. означена чисельність жидів була призначена спеціальними офіцерами при імператорові Марко Польо, який відвідав Китай у 13 ст. та свідчив про **позажну ролю жидів у Катаї (Катгай)**, про що теж свідчив Ібн Батута, арабський післанець (агент) до монгольського суду.

Жиди Кай-фунг-фу були видатними серед появи льокальних помешканців Китаю. Вони мали китайський одяг і риси та фізичний устрій (жовтий вигляд тіла) і т. зв. “скісні очі”. Вони говорили китайською мовою та додержували китайські методи. Вони змінювали свої сили й окремі хати богослуження з їхніх священних книг.

Нью-Йорк Санді Нюзс з 8 липня 1949 р. подають, що мале італійське село Сан Нікандро 36 осіб прийняли

жидівську релігію та ждуть дня, щоб переїхати до Палестини. Вони були навернені ветераном I Світової Війни Донато Мандузіо, який не був жидом, а переконував їх, що **жиди є вибраним Божим народом.**

“Ді Б’наї Б’ріт Мессенджер” з 16 квітня 1954 р. подає про навернення жидів до юдаїзму — перше було за хозар у 8 столітті, яких цілі групи є вже в Ізраелю.

Панна Мерилін Монроє студіювала юдаїзм і прийняла жидівський Талмуд ще перед її вінчанням із рабіном Робертом Гольдбергом із Нью-Гавен, США. Головна квартира З’єднаної Ізраїльської Світової (Юнії) подає, що понад 11 тисяч християн США прийняли “Талмуд”, включно з міністром і управителем школи, священником Джеймсом Г. Буркеєм.

Багато жидів у нас на ЗУЗ перейшло на польське латинство, спасаючи своє життя перед гітлерівцями. Багато жидівок було подружено з католиками й православними на Україні, залишаючи їхній Талмуд і жидівські традиції. Бували також виїмки, що пропадала українська душа серед жидівства на Вел. Україні за СССР. Подібна мішанина з жидівством трапляється у багатьох інших державах, де вони паразитують поза своїм Ізраелем.

Багато жінок, які виемігрували з Еспанії до Мексики, де згодом споріднювалися з індійським племенем. Вони думали, що індійський Талмуд виховує своїх дітей у жидівському дусі, а знов льокальні індіани думали, що у їхнім зростанні “діє крапля марріянської крові”, ім-позантна (показна) талмудською релігією цих племен у минулих віках.

Не всі жиди є сіоністами, не всі сіоністи є релігійно віруючими. На жидівське населення до 1939 р. припадала лише одна синагога (за інформ. Тел Авів). Третина жидівського населення Торонта має 52 синагоги. Лессінг **И.** Розенвальд (постійний жидівський житель США) написав про свою поїздку до Ізраелю в “Таймі” (журнал), що

Дженкінтавн, Па є більше синагогів, ніж у самому Тел Авів (Сентр. Израель).

Багато жидів цього континенту стає льокальними аристократами й матеріялістами та забувають за свій сіоніз і Талмуд, за справи свого Израелю. Гешефт (інтерес) перевищує їхні релігійно-національні традиції. Вони вже поступенно забувають за свою автохтонну приналежність до Израелю та до Єгова.

Всевишній БОГ не міг уже довше терпіти жидівству й почав зсилати на них свої різні кари, щоб вони покаялися та навернулися до попереднього стану віри.

Господь Бог спустив з неба огонь і сірку на нещасні міста та знищив їх разом із мешканцями. Коли Лотова жена не послухала ангела й оглянулася на горючі міста, то за кару перемінилася у стовп соли. Ціла околиця м. Содоми й Гомори перетворилася в солено-сірчасте озеро т. зв. Мертве море. Це є постійний знак гніву і кари Божої, що спадають на грішних людей.

Коли ізраїлитяни в Ханаані нарікали на Бога, то Він покарав їх, що **“40 років їх діти будуть ходити по пустині та носити свої гріхи, доки не поляжуть трупом у степу”**.

Бог убив огнем із неба 250 збунтованих мужів із покоління Рувина і Левія, під проводом Корея, Датона й Авірона, змовників проти Мойсея та Арона. Бог зіслав на ізраїлитян їдкі змії, яких укушення пекло огнем за їх нарікання під час мандрівки в пустині.

Бог покарав первосвященника Гелі (1,100 рр. перед Нар. Христа), що не карав своїх синів (Офнія і Фінесса) за злі вчинки. На ізраїльтян напали филистимці, отже в боях згинуло 30,000 ізраїльтян, а між ними оба сини Гелія.

Пророка Йону моряки кинули в море серед бурі, якого проковтнув кит. По трьох добах молитви Йони, риба викинула його на суху землю. Відтак над його голо-

вою виросла велико-лисна рослина, яка заслонювала його голову від сонця. Коли він уже радувався нею, Бог післав червяка, а той підгриз рослину й вона всохла. Потім сонце пекло його голову, що він аж умлівав, тоді засмучений бажав собі смерти.

Багато з 18-ох царів із дому Давида провадили грішне життя. За цю кару Бог допустив упадок Єрусалиму та вавилонську неволю (606 р. перед Нар. Христа). Навуходоносор цар Вавилону у 588 р. зруйнував Єрусалим, спалив святиню, забрав у неволю майже ціле населення та царя СЕДЕКІЮ, що йому за ворохобню казав виколоти очі. У Вавилоні жиди покутували й зітхали за рідним краєм. “На ріках Вавилонських вони сиділи і плакали, коли згадали Сіон”. (співали жиди в неволі).

Господь Бог карав їх війнами, голодом, потопом, зсилає всякі хвороби та нещастя, отже карає їхнє покоління аж досі за архаїчні гріхи їхніх поколінь. Вони — братовбивники, які бичували та розпняли на хресті свого Пророка Ісуса Христа, який проповідував їм Божу Науку.

Карає їх Бог і по сьогоднішній день, де вони тиняються по світі як “вічні жиди”. Хоч вони багаті гандлярі та моляться по-своєму у своїх божницях, все таки Бог не може їм простити за зраду, за злочини, за опонентність релігійну та їхні контрасти.

Правда — Він карає всіх грішників у світі, карає і нас “національно-бездомних” поза межами УКРАЇНИ. Все таки нам здається, що “вони мають краплини крові Ісуса Христа на своїх руках”...

Жидівство є нами зачислене до **найбільших християнських грішників**, катів провідних людей серед свого народу. Бог зсилатиме свої карі на сотні покоління їхньої генерації. Вони повинні своїми спільними молитвами Його перепросити, щоб Він зробив їм чудо та забув за всі попередні гріхи їхніх великих грішників у світі. Це саме й відноситься до нас — грішників... Амінь.

ФІЛОСОФІЯ та КОМУНІЗМ

Філософія (мудрість світогляду) в античних юдейців була поганська й усебічна з магією, про що можна легко знайти у жидівських публікаціях Ізраелю. У світовій філософії не знаходимо майже нічого про античних жидівських філософів, не виключаючи тут деяких Христових апостолів. Їхня релігійна філософія є помішана та не відповідаючи правді з життя Ісуса Христа. Жидівської філософії в СРСР взагалі немає, бо вся жидова живе атеїстично та є вислужниками ВКП(б) і червоного Кремля.

У “Світовій Філософії” згадується доперва про Філя Юдеус (25-50 рр. перед Нар. Христа), який був першим мудрецем епістемології, метафізики, фізики й етики. Він виявляв деякі спекуляційні дати біблійного думання, а головне — характеристика **БОГА, людини і натури** — досконала правда філософії. Він обороняв жидівську релігію юдаїзму з історичного, філософічного, етичного й правничого пунктів. Був лідером жидівської амбасади в Римі у 40-вих роках по Христі. Він запозичив багато знання від грецьких філософів. Він зробив перший начерк психології релігії.

Ізраелі Ісаак (850-950) жив 100 літ і був славний лікар та основник великої медичної школи. Був бистроумним психологом, якого думки в антропології (наука про людей) передбачували модерні відкриття.

Ібн Габріол Соломон (1021 — 58) був великим еспансько-жидівським поетом, який мав до діла з філосо-

фічними проблемами його метафізичної роботи без жодного епоріднення з юдаїзмом.

Гія Авраам Бар (1065 - 1136), якого жиди-колеги кликали “князем”, а інші — губернатором міста “Савасорда”. Він керував деякою зміною спиритуалізму між християнською та арабською цивілізаціями. Його вклад праці до математики, астрономії, музики й оптики були високооцінювані жидівськими християнськими та магометанськими схолястиками.

Маймонід (1135 - 1204) має велику пошану в жидівській історії, який доставив їм Десять Біблійних Заповідей. Спіритуальне відкриття юдаїзму є незрозуміле без його активностей у збірці Біблії та Талмуду. Його Мишнег Торар (копія законів) був першим систематичним описом жидівської релігії.

Філософічні думки Маймоніда сильно впливали на жидівських, магометанських і християнських філософів. Його праці (Морег Небугін, Делалат ал Гайрин) були насичені працями Арістотля та Платона. Християни вживали його доктрину до оборони своєї релігії чи до пояснення загальних принципів (прим. Віліям з Анвергне, Олександр з Галес, Албертус Магнус, Меістер Екгарт, Тома Аквінський і Томісти). Його книжки були написані арабською, єврейською та латинською мовами.

Св. Юда Бен Самуель із Регенсбургу (12-13 століття) був великим схолястичним учителем та обережним лідером жидівського об'єднання в Регенсбургу, де він замешкав у 1195 році. Він пробував полагодити вимоги православного юдаїзму з нагородою містичних поривів. Він походив з Єгипту (4,241 пер. Нар. Христа — єгипетський календар), який вірив в існування Бога. Бог мав за його думкою споріднення з різними тваринами й були репрезентовані як частина тварини, а частина людини.

Абраванель Ісаак (1437-1508) — еспанський жид-теологіст, який був вигнанцем з Еспанії та виїхав до Італії. Він займався наукою Біблії та модифікацією доктрини роз'яснюючої жидами. Він вірив у Тораг та розглядав історію виявлення Бога жидами.

Абраванель Юда (1460-1530) був у контакті з жидівською, еспанською й італійською культурами. Він найбільше вславився за “Діялоги про любов”, які видавав в італійській мові, а відтак перекладав на єврейську, латинську, французьку, еспанську й англійську мови. Його расова філософія підкреслювала важливість його православного юдаїзму.

Менассег Бен Ізраель (1604-1657) був високо респектований за поновне допущення жидів до Англії Королевою Христиною зі Швеції. Він студіював філософію з Декартом і був високим авторитетом у ділянці історії, лінгвістики та теології великими вченими в Голляндії, Англії, Франції та Німеччині. Був він великий своїми впливами християнської містики, студіював Кабалу та був добре обзнайомлений із православною літературою рабінів. Його писання та філософія були присвячені юдаїзмі.

Спіноза де Бенедиктус (Ворух де Спіноза) (1632-77) належав до жидівської родини, викинений із Еспанії та Португалії, а фінально замешкав у Голляндії. Переробляючи СВЯТІ ПИСЬМА, він написав критику до модерної Біблії.

Миколай Фридрих пише про нього, що він комбінував поганську філософію, яку він діставав від юнаків і натурально нотував, що Бог є лише загальною субстанцією, з якої світ є лише модифікацією (зміною).

Лузатто Мойсей Гаїм (1707-47) мав життя паралельне до Спінози. Він був вірним жидом та акуратно при-

святий юдаїзмі. Він почувався як Месія та допомагав жидам. Він складав драми, літургічні поеми та психологічні погрози жидівською мовою, а мистецькі твори були писані арамейською мовою.

Менденсон Мойсей (1729 - 86) був жидом і проживав у Берліні. Він говорив і писав німецькою мовою, дискутував на філософічні й наукові проблеми, німецький критик, авторитетний в естетиці та психології. Переложив єврейську Біблію на німецьку мову та вимагав цивільних прав для жидів.

Миколай Фридрих писав, що він стратив 32 роки на філософію з Мойсеєм Мендельссоном, якого ідеї були поганської філософії євреїв. Він у своїх перекладах на німецьку мову вимагав цивільних справедливостей для жидів і відокремлення від церкви й держави.

Маймон Соломон (1753-1800) про якого Іммануель Кант (Німецький філософ) доводить, що в його творах жидівська релігія з найдавніших номадичних патріархів є натурально-поганською релігією (багато поганських богів, а незрозумілість Бога лежить у його оснуванні). Їхня релігія не має політичного напрямку, а для свого кінця має соціальний інтерес. Згідно з основним чинником життя (духу) його юнацтва є пристосована до теократичної (панування священників) національної говерманщини (правдива релігія базується на раціональним знанням та гармонізує з інтересом краю й індивідома).

Карло Маркс (1818-83), якого філософську основу марксизму становлять діялектичний та історичний матеріалізм. Маркс критикував німецьку соціально-демократичну партію у 1875 році та перейшов із соціалізму до комунізму, якого він був основником. Його філософія зов-

сім комуністична й атеїстична. Він змагав до повалення християнських держав та запанувати в цілому світі...

Фридрих Енгельс (1820-95) був соціалістом, який із К. Марксом зорганізували модерний комунізм. Він розробляв марксизм і діалектичний матеріалізм, що змішував із своєю філософією. Не визнавав християнства й був атеїстом та змагав, щоб зкомунізувати цілий світ.

Володимир Іліч Ленін (1870-1924) підніс марксистську пропаганду та розвинув комунізм у новій, класичній боротьбі пролетаріату в Росії. Він через 20-ть літ організував большевицьку революцію проти християнства в Росії й на Україні. Він продовжував філософію марксизму, матеріалізму й атеїзму та поборював православ'я.

Було ще багато жидівських філософів, але вони прийняли інше горожанство й не виступали як жидівські філософи.

ЖИДИ — КРЕМЛІВСЬКА ШАЙКА.

Карл Маркс — жид німецької раси,
Що зфілосовав кремлівську комуну,
Переносять її хрущовські галапаси
Кругом економічного світу... Автор.

Творцями комунізму, (наука, що голосить зрівнання всіх станів і спільне вживання власности) були **німецькі жиди Карл Маркс (1818-83) і Фрідріх Енгельс (1820 — -95)**.

Марксистський філософський матеріалізм, економічна теорія та пролетарський науковий соціалізм Німеччини були головними частинами революційної марксистської плянкової теорії.

Жиди були начальниками у підготовленій комуністичній революції Німеччини у 1848 році, за яку вповні вони відповідали. Християнське населення Німеччини й Австрії ніколи не можуть забути про такі комуністичні злочини комунізму.

Марксизм є денною програмою атеїстичного комунізму у світі, який ненавидить юдаїзму й усього християнства на Землі. Марксистські агенти пропагували серед жидівства та приобіцювали їм “тріумф” (урочистий в'їзд побідника чи радість побіди) через свій марксизм до “Біблійної перемоги” та сили жидівства. Конспіратори комуністичної кліки “обмотували павутинням свою жертву”, а в заплату підготовляли «комуністичний мир», що в практиці приносить поневолення.

За “магічним яблуком Маркса” діє у християнському світі кремлівська “п'ята колона”, яка всюди “снує свої пропагандивні машини й гнізда саботажів” в індустрі-

яльних державах. Периферією (обвід чи округ) комуністичної шайки радикалізму (змагання до рішучо-основної переміни суспільного ладу) є переважно жидівська команда в агітації марксистської пропаганди й московських акцій у всіх християнських державах світу.

Головато-лисий К. Маркс програвши свою політику в атеїстичній філософії, потряс “партійною бородою” та вивтікав до Англії, а “розгніздившись” там серед своєї волі, він почав знова свою зреформовану “музику комунізму”: видавав памфлет “Комуніст Маніфесто” у 1848 році, а у 1864 році їхня шайка заснувала «Інтернаціонал» (Ді Інтернешонел Воркменс Асоційшн).

Після смерти К. Маркса Ф. Енгельс удобрив теорії марксизму, отже з того часу почали атеїстичні паразити “пити християнську кров”... Марксизм є “підмурівкою” модерного комунізму Кремля, який дав наукове обґрунтування теорії та практики класової боротьби й робітничого руху комуністичної шайки, керованої комуністичною “голою пролетарської революції ленінізму” (жовтень 1917 р.).

Вол. Іліч Ленін (1870-1924) — російський революціонер та автор, який продовжував жидівсько-комуністичну кар’єру в Росії та й на Україні. Ленінізм є дальшим творчим розвитком марксизму в нових умовах класової боротьби пролетаріату. Він розробив учення про партію нового типу та про радянську владу. Ленінізм поневолив нашу автохтонну християнсько-національну Україну та відібрав головніші права нашого народу на існування та буття на нашому материкау.

Сид М. Серен, у книжці «**Правда про Україну**» доказує що **Ленін був жидом** (стор. 59). Він мав нагоду дискутувати з одним офіцером Червоної Армії, який безпереривно воював на польському фронті. Він власне завзято обороняв большевицьке управління та підкреслював, що Ленін був жидом.

В залізничній станції в Проскурові після смерті Леніна група льокальних жидів плакала й тужила за І. Леніном, як за рідним батьком. Власники жидівського готелю в Кам'нець - Подільському жалісно висловлювався про смерть Леніна та показували їм його знимку з юнацьких років.

Д-р Джулі Джувл, вдові по визначному членові царської Охранки, що від 1914 р. перебуваючи все в оточенні царя Ніколая II й "охороняли" його, отже вона, риючись недавно в старих паперах і знайшла цікавий документ, який говорить про дотепер невиявлене походження Леніна.

Документ Охранного Отделенія Московського Відділу, з датою 1918 року був поданий до відома вдовою в Америці, де вона тепер проживає під зміненним прізвищем. На підставі документу Ленін, якого називали "Кривавий", народився 10-го квітня 1870 р. в місцевості Бараново, в околиці Одеси в родині жидів. Батько називався Ілько Сруль Гольдман, а мати Софія Гольдман. Леніна вони називали Хаїм Гольдман.

Батько Леніна був кравцем, а мати виробляла капелюхи. В часі режиму Александра II-го родину Гольдман покарано (за спекуляцію мануфактурою) висилкою на Сибір на стале поселення. Це сталося 1877 р. коли Хаїмові було 7 літ. В дорозі на Сибір вони здержалися в Сибірську, де один член ескорти мав племінника калмика, на ім'я Ілля Улянов. Тому, що син Улянова втопився, він намовив Гольдмана залишити свого сина Хаїма з ним і його жінкою жидівкою Марією на певний час, доки самі вони не влаштувалися.

Той певний час потривав так довго, що Улянов adopтував собі Хаїма і визвав його Владімир Ілліч Улянов. Вітчим Леніна був калмиком, а прибрана мати — жидівка. Опісля Ленін ожинився з Н. Крупською, жидівкою, але вони дітей не мали. Ленін був також знаний під

псевдами Нінін і Цедербавм. Багато разів він перебирався за жінку та убирав перуку, маскуючись перед поліцією. Зацікавлені чинники досліджують правдивість цього документу (Див. "Лемківщина" ч. 9, 1963 р., стор. 3).

Як німецька революція кінчилася жидами марксизму, так і російська революція була переведена жидівством. У католицькій документації Парижа з 6-го березня 1920 року була листа з 2%-товими большевицькими лідерами, з яких 24-ох були жидами, а 25-тим був сам Ленін, а саме:

Привласнене прізвище:	Правдиве прізвище:	Національ- ність:
Ленін — Улянов —		Росіянин (півжид)
Троцький — Бронштайн —		Жид
Стеклов — Накгамес —		Жид
Мартов — Зедербавм —		Жид
Зіновев — Апфельбавм —		Жид
Дан — Говревіч (Юревіч) —		Жид
Ганецькі — Фурштенберг —		Жид
Парвус — Гелпфанд —		Жид
Уріцкі — Падомільські —		Жид
Ларін — Лурдж —		Жид
Богрін — Натгансогн —		Жид
Мартінов — Зібар —		Жид
Богданов — Зільберштайн —		Жид
Гарін — Гарфельд —		Жид
Сучанов — Гімель —		Жид
Камнельф — Гольдман —		Жид
Сагерські — Крохман —		Жид
Рязанов — Гольденбах —		Жид
Солютезев — Бляйхман —		Жид
Пятніцкі — Зівін —		Жид
Ахельрод — Ортодокс —		Жид

Гласнуов	—	Шульце	—	Жид
Зуриенсайдн	—	Вайнштайн	—	Жид
Лапунскі	—	Льоевенсогн	—	Жид

(Див. “Ді Рулес оф Раша” о. Деніса Фагея, професора філософії та церковної історії з Кіммадж, Даблін — Ірляндія, стор. 27).

Понад третину жидівського населення в Росії була советськими урядниками та жидівська маса була відповідальна за російську революцію. Жида чисельно переважали у комуністичній верхівці світу, вони й змагають до повалення всього християнства у світі й зкомунізувати населення Землі.

Комуністичний режим ленінівців знищив 20 міль. росіян, які були прихильниками Керенського. Ленін у 1919 р. основав “Комінтерн” і став жорстоким диктатором-тираном у Росії й на Україні. Левіти (єврейська релігійна каста) публікують про їхню 6-тисячномилеву подорож по советському союзу, що вони там усюди зустрічали жидівську культуру та що там є “центр жидівського життя”. Розповідали жидівські військовики з Росії та з Польщі в американській армії, що російсько-комуністичний уряд (правління) є під впливами жидівської сили, тощо. За повідомленням Сокольського довідуємося, що Польська Комуністична Партія була переважаюча жидами (70%) перед російською окупацією. Так само жидівський елемент переважав у державнім правлінні Румунії та Мадящини (за повідомленням майора Роберта Г. Віліямса з Каліфорнії, ЗДА).

Леон Троцький (Лев Давидович Бронштайн у 1879-1940) — жид-марксист, який був пропагандистом в Росії, основав “Четвертий Інтернаціонал” біля Мексико Сіті у 1937 р.

Сид М. Серен в “Правда про Україну” (стор. 52) згадує, що Лейба Троцький був головним командантом Червоної Армії, своєрідний православний жид.

ЦК ВКП(б) у 1918 р. складався з 9-ох жидів і трьох росіян, а саме: Бронштайн (Троцький), Апфельбавм (Зіновев), Ловрі (Лярін), Овсрїтскі, Володарскі, Розенфельд (Каменев), Смідовіч, Свердлов (Янкель) та Накгамкес (Стеклов).

Державний комуністичний апарат мав 556 большевицьких комісарів у 1918-19 рр., з чого було 457 жидів, 35 латишів, 17 росіян, 15 німців, 10 грузинів, 3 поляки, 3 фіни, 2 українці, 1 чех та 1 караїм (хозар).

У 1920 р. було 62 комісари в державному комуністичному апараті, з чого було 41 жидів, 6 латишів, 5 росіян, 3 грузини, 2 вірменці, 2 німці, 1 чех, 1 українець та 1 караїм (хозар).

Комуністичний рух у 1917-26 рр. був керований жидами. З 224-ох революціоністів большевицької жовтневої революції в 1917 році було 170 жидів.

Інші російські соціалістичні партії мали подібний склад, а саме:

1. Центральні комуністи С. Д. Меншевиків мав 11 членів — всі жиди;

2. Народний Комісаріат — 6 членів (5 жидів, 1 росіянин);

3. Праве крило народних комуністів мало 15 членів (13 жидів, 2 росіяни) — Чайковський і Керенський — можливо були з жидівського походження;

4. Ліве крило народних комуністів мало 12 членів (10 жидів, 2 росіяни);

5. Комітет московських анархістів мав 5 членів (4 жиди, 1 росіянин);

6. Польська комуністична партія мала 12 членів — всі жиди, включно з Собельсоном (Радек), Коркгеналем (Загонскі) та Шварцом (Гольц).

Народний Комісаріат (Міністерство) складався з 17-ох жидів, 3 росіяни, 1 грузин та 1 Вірменець — разом 22 члени. Екзекутива Центрального Комітету мала 41 жи-

дів, 5 росіян, 2 вірменці, 2 грузуни, 1 українець, 1 чех, 1 імеритієць та 1 караїм (хозар) — разом 61 членів. Екстраординарна Комісія Москви мала 23 жида, 8 латишів, 2 росіяни, 1 поляк, 1 німець, 1 вірменин — разом 36 членів. З 158,400.000 населення СРСР було 7,800.000 жидів (за жидівською енциклопедією) у 1954 році. Згідно з “Джювіш Кроникл” із 6. 1. 1933 року, отже одна третина жидів СРСР є урядниками.

Свердлов (жид) — за його наказом був замордований цар Николай II та його родина. Визначними жидами там був Каменєф і Зіновєв. Відділ зовнішніх справ був у руках жида — Літвінова. Ілля Еренбург був шефом пропаганди у світі.

Всі уряди в Україні були зайняті жидами. Всі секретарі комітету Дистрикту й міста були жидами. Жидами були теж у більшості дозорці в'язнів, прокурори й адвокати. Промисловість і комерція була зовсім у руках жидів. Усі шпиталі, клініки та фармацевції, ресорти здоров'я, санаторії та відпочинкові доми, управителі банків були обсаженні жидами.

Більшість управителів фабрик і державних господарств були теж жидами. До НКВД дослівно “товпились” жида. Коли робітники були без хліба, то жида були забезпечені потрібними харчами. Коли робітники й селяни вистоявали днями й ночами в рядах (огонку) під будинком за конечними потребами для життя, то жида продавали ці речі на чорних ринках за величезну ціну. Українцям тяжко було дістатися на університети (головно на медицину) чи перейти їхні іспити, коли жида мали вільний доступ до тих інституцій та навіть без іспитів.

Підкуплені елементи пропагували там, що Бога немає. Церкви були зруйновані, священні речі були топтані й спалені, а духовенство й вірні церкви були тортуровані, побиті чи вивезені (заслані) на Сибір.

Жидівські синагоги були відчинені та старші жида

зовсім вільно відправляли в них свої набоженства. Там не було думки про неділі й свята, отже це власне здавило людський християнський дух. Учителі по школах заставляли (припікали) своїх учнів говорити, чи їхні родичі вірують у Бога, тощо. Таким чином багато батьків були покарані за молитву й прославлення Бога в своїх публікаціях.

Православні цвинтарі (кладовища) були зруйновані, а жидівські натомість були удосконалені (поліпшені). З православних цвинтарів поробили спортові ігрища для футболу чи публічні парки. Вони зруйнували родинне життя та абсолютно обернули людей у тварин, думаючи, що після смерти людини був уже кінець і т. ін.

Жиди мали привілеї відвідувати могили своїх рідних і знайомих (родину й товаришів), предохраняючи від зіпсуття всякі спогади й жалоби на їхніх могилах (Див. стор. 52-4).

Йосип Вісаріоновіч Сталін (1879-1953) був призначений Леніном як політичний керівник агресії. Був жонатий із жидівкою, так само його родина була подружена чи помішана з єврейством. Грузинський Джугашвілі (Сталін), син сапожника (швець) творчо розвинув марксистсько-ленінське вчення стосовно до нових історичних умов і в ряді питань збагатив революційну теорію новими положеннями. Жиди припускають, що він був теж жидом і жонатий із сестрою Кагановича — жиди, який був комісарем (головою) усіх радянських індустрій. Жидівське населення “одногосно” любило Сталіна, шануючи його як найбільшого товариша жидівського народу. Левити говорили, що Сталінова дочка була одружена з жидом. Левити теж твердять, що жидівство ССРСР є мішаниною до жидівських проблем у світі, що лежать широкою перемогою для комунізму (за публікаціями Роберта Г. Вільгельмса з Каліфорнії 1951 року).

Сид М. Серен у згаданій повище книжці наводить, що його колега П. Іваненко під час своєї подорожі по Грузії одержав докладні інформації в м. Горі (місце народження якоїсь потвори), що Єсель Джугашвіллі (якого він зустрів у Німеччині); жив довгий час у Тіфлісі та знає Джугашвіллі дуже добре та категорично твердить, що він був із жидівського походження. Джугашвіллі за царських часів був «випачкований» із тюрми жидом Капланом, у якого він опісля провірював прихід і відхід робітників із фабрики.

Рахаеля Баер (жидівка) часто говорила про грузинських жидів, званими “таті”, отже Йосиф Сталін був теж жидом-таті. Енциклопедії не подають Сталінової національності, лише, що він народився в Грузії та був сином шевця. Одруження Сталіна з жидівкою Каганович було натуральним феноменом (явищем). Жидівська кров є сильніша за хамельнізм (порода плазунів ящірок, у яких помітна мінливість кольорів) — стор. 61.

Сталін був найбільшим катом із усіх часів. Ленін і жорстокий Сталін належали до жидівської раси (породи). Сталінів син Василь оженився з дочкою Молотова, якої мама є жидівка, а дочка Сталіна була одружена з Кагановичевим сином Михайлом, братом її мачухи, Властиве Сталінове прізвище Джугашвіллі, про що говорить його жидівське походження. Слово “Джуга” (син Юди) в жидівській мові означає: Джуга (Юда), швілі (син) — стор. 62.

За тиранства Сталіна та його катів не було краще жити в ССРСР, бо він буквально продовжував марксистські пляни матеріялізму. На будинках і частоколах УРСР видніли плякати з написом: “Жіть стало лучше! Жіть стало веселей!”.

Був він арештований у 1902 р. за свій большевизм Леніна та вивезений у Сибір, звідки втік назад до Транскавказії у 1905 році. Був членом Центрального Комітету

Большевиків у 1908-17 рр. та брав активну участь у жовтневій революції Росії. Він видавав партійний орган “Правда” та був генеральним секретарем Леніна. Був теж головою комуністичного Інтернаціоналу, коли Троцький був вигнаний та опинився на еміграції (Туреччина, Франція та Норвегія). Він теж був батьком п’ятирічки в ССРСР. Він був творцем комунізму в Росії, що продовжував Сталін і продовжує М. С. Хрущов.

В. М. Молотов (Скрябін) оженився з жидівкою — Павліною Семйоновною Жемчужіною (Ольга Карповская — її професійний псевдонім), яка відвідувала Паню Еленор Русевельт у Білій Палаті в Вашингтоні, ЗДА, сестрою Самуеля Карпа з Бриджпорт, Конн., ЗДА. Мануїльський (за левитами) був вихований по-єврейськи в ССРСР, який був головою управління в УРСР та головою комуністичного Інтернаціоналу. Берія — жид, який був головою секретної поліції ССРСР та товаришем Молотова. Амберг — жид, який був кремлівським банкером. Ілія Егрєнберг — жид і головний шеф “Правди” в ССРСР. Генрі Ягода був “жорстоким головою НКВД” — жид (за описом Кравченка, політичного комісара цілої Червоної Армії, який теж був жидом). Коли згаданий Генріх Ягода був ліквідований у 1937-ому році, то на його місце прийшов Єжов — також жид. Подібних було безліч, про яких тут неможливо описати. Про них треба писати спеціальну статистичну книгу подібних тиранів, катів і ворогів українського християнського-національного народу цілої України.

М. С. Хрущов на ХХІІ з’їзді КПРС кричав про новий етап у розвитку революційної теорії Маркса-Енгельса-Леніна (жидів). **Його програма нарад була зовсім лєнінська.** Доповіді М. С. Хрущова були прийняті бойовим духом марксизму-ленінізму. Доказував він своїм партійцям (не вимахував лише черевиком), що: **“Ми йдемо вперед невторованим шляхом. Нам треба розробляти різно-**

манітні проблеми, що повстають в ході будівництва комунізму, розвивати, конкретизувати теоретичні положення. Подібно до того, як живий організм не може нормально рости без сонячного світла, так і комуністичне будівництво не може успішно здійснюватися, якщо його шлях не освітлюється марксистсько-ленінською наукою”...

Як бачимо з його пропагандивного комуністичного ораторства (мовної брехні), то він зовсім не змінив свого диктаторства в ССРСР, а тим більше збагатив марксистсько-ленінську пропобанду новими наклепами большевизму і поробив найновіші зміни в економічному, політичному й ідеологічному житті та в галузі міжнародніх відносин.

Підсумки ХХІІ з'їзду КПРС Хрущова, було утворення світової системи соціалізму, колоніяльна система імперіалізму і нове загострення його загальної кризи. Програма комуністичної партії ССРСР формолує висновок щоб **”знищити війни й утвердити вічний мир на землі — історична місія комунізму”**.

На цьому з'їзді КПРС М. С. Хрущов говорив, щоб: **”В сучасних умовах відкрилася перспектива добитися мирного співіснування на весь період, протягом якого мають знайти своє розв'язання соціальні і політичні проблеми, що нині розділяють світ”**. Він тут напевно думав за пляном ВКП(б) ССРСР, щоб заграбити цілий світ і встанови комуністичний мир на весь період, щоб християнські держави не псували проблем червоного Кремля, які розділяють комуністичний світ — пропаганду марксизму-ленінізму.

В програмі КПРС цього з'їзду говорилося про діяльність ВКП(б), що: **людство здобуло реально існуюче соціалістичне суспільство і перевірену на досвіді науку про побудову соціалізму. Стовповий шлях до соціалізму прокладено”**, Там зовсім немає згадки, що до побудови соціалізму. Кремлівські тирани ССРСР гнали примусовою

пропагандою та зброєю, тому й цей "стовповий шлях прокладено" через соціалізм аж до комунізму.

Атеїстичні філософи комунізму (Маркс, Енгельс і Ленін) зовсім геніяльно передбачували, що після повалення капіталізму нове суспільство неминуче повинно перейти фазу соціалізму й комунізму. Соціалізм створює передумови комунізму та є базою, фундаментом і власною основою комунізму. Перехід від соціалізму до комунізму відбувається без революційної ломки соціалістичних виробничих відносин, а шляхом всебічного розвитку й удосконалення існуючої соціалістичної основи. Перехід від соціалізму до комунізму носить безперервний і поступовий характер. **Соціалізм переростає в Комунізм.**

Програма КПРС чітко визначає два послідовні етапи переходу від соціалізму до комунізму (Див. Г. М. Мултих про XXII з'їзд КПРС — стор. 25).

Протягом першого етапу десятиріччя (1961-70 рр.) ССРСР запланував створити таку матеріально-технічну базу комунізму, щоб перевершити по виробництві продукції наймогутніші і найбагатші ЗДА, а тим самим підвищити матеріальний добробут і культурно-технічний рівень трудящих ССРСР. Всі колгоспи і радгоспи перетворюються у високопродуктивні та високодохідні господарства. Тоді будуть задоволені потреби радянських людей, зникне важка фізична праця, а ССРСР стане країною найкоротшого робочого дня.

ССРСР по вимогам партії ВКП(б) політично перетворив у робочу фізичну силу та "пропагандивним язиком" хотіли перемогти у своїм "соцзмаганню" так багаті економічно ЗДА в модерних часах. ВКП(б) ССРСР фантазують за філософією основників і творців комунізму, щоб своїми фіктивними сателітами заволодіти ЗДА та "визволити" мирне населення ЗДА тим "сибірським сонцем", щоб і вони мали короткий день у своїх колгоспах і заводах, а ночами треба працювати для експанзії ССРСР

та політики жидівського комунізму в цілому Божому світі...

За такими програмами з'їздів КПРС вони визволяли Україну і інші держави Європи та систематично "перетворювали куркулів у жебраків", а для патріотів церкви й України знайшли "короткий день Сибіру", тощо.

На другому етапі десятиріччя (1971-80 рр.) вже фантазійно завершено створення матеріально-технічної бази комунізму ССРСР, забезпечено всьому населенню Радянського Союзу достаток матеріальних і культурних благ та радянське суспільство безпосередньо підійде до здійснення принципу розподілу по потребах. Тоді й здійсниться поступовий перехід до єдиної загальнонародної власності большевиків ССРСР, де в основному буде побудоване комуністичне суспільство та завершиться побудова комуністичного суспільства. В остаточному висновку зафіксаційовано (закріплено), щоб **протягом десятиріч створити матеріально-технічну базу комунізму**. На з'їзді КПРС М. С. Хрущов запевняв своїх "Кривавих тиранів", що через 20-ть років ССРСР вироблятиме майже в два рази більше промислової продукції, ніж нині виробляється в усьому несоціялістичному світі. Виробництво засобів виробництва зросте приблизно 7 разів та ССРСР матиме основні виробничі фонди в 5 разів більші, ніж тепер і т. ін.

Хоч "колгоспний лад" був накреслений Ленінім, історично перевірений і відповідаючий вимогам поступового переходу селянства з соціялізму до комунізму, **все таки плян виробництва двадцятилетки ССРСР не зростуть у 7 разів та не буде виробничих фондів у 5 разів більше в майбутньому, ніж тепер у ССРСР! З часом переходу населення ССРСР в колгоспи, артілі й т. ін., вони втратили свої матеріальні блага, а прямо "голодні, босі й обдерті" стали завершувати пляни побудови жидівського комунізму й хижачької шайки червоного Кремля. З ходом часу й**

подій вони забували про створені БОЖІ багатства, а “ясне сонічко Кремля” зовсім їх не гріло й радості не було...

Програма КПРС глибоко розкриває перспективи розвитку націй по шляху до комунізму. Положення про шлях села до комунізму є творчим розвитком ленінського кооперативного пляну та великим вкладом у теорію наукового комунізму. Виховання комуністичної пропаганди передбачає формування нового світогляду, трудове виховання, розвиток пролетарського інтернаціоналізму і соціалістичного патріотизму, подолання пережитків капіталізму в свідомості і поведінці людей, викривання буржуазної (заможні горожани середнього стану) ідеології та утвердження комуністичної моралі (Г. М. Мунтих — стор. 35).

Можна сміливо сказати, що педагогічна праця СССР є тісно зв'язана з марксистською логікою та педагогією молоді. Марксистська філософія є основним фактором комуністичного виховання та атеїстичної молоді в СССР.

Програма КПРС підкреслює, що народи можуть прийти до соціалізму тільки в результаті соціалістичної революції і здійснення диктатури пролетаріату марксистсько-ленінської партії є необхідною умовою соціалістичної революції та побудови соціалізму-комунізму.

Большевицька вулиця про це добре знає, бо під покришкою соціалізму виростав комунізм. Соціалісти західної Європи робили революції під червоним прапором марксизму, бо тільки робітники соціалістичної економіки могли тоді легально розвиватися та конспіративно конструувати жид. комунізм серед християнських народів.

Програма КПРС ХХІІ з'їзду ВКП(б) намітила принцип виборності та звітності в партійних організаціях знизу аж до верху (армія, флот і т. ін.). Приказано підвищувати роль партійних зборів, конференцій, з'їздів, пленумів партійних комітетів та інших колективних орга-

нів; створювати сприятливі умови для вільного і ділового обговорення в партії питань її політики та практичної діяльності, для проведення товариських дискусій у спірних або досить ясних питаннях. Програма та статут КПРС по затвердженні ХХІІ-им з'їздом є пройняті піклуванням про підвищення звання комуніста і ролі партії в житті радянського народу та ідеям святого служіння партії народів СРСР (Г. М. Мунтих — стор. 43).

Вони пляново замовчують правду, а поширюють брехню для всіх християн у світі. Всі принципи виборності й звітності були та є секретом керовані Чека, ГПУ, НКВД і КГБ та визначними членами ВКП(б) в СРСР. Всякі публічні зустрічі з мирним населенням Радянського Союзу були та є строго керовані партійним комітетом СРСР, без контрреволюційних питань і дискусій. Партійці виховують і вчать успішно тільки інших партійців, щоб вони могли зайняти тиранські позиції в побудові жидівського комунізму в СРСР та й у цілому Божому світі.

Конструкторами програм КПРС всіх з'їздів ВКП(б) і поліційних загонів та диктатори сателітних держав і комуністичних країн світу були жиди. Вони всі є двигунами й пропагандистами жидівсько-комуністичної партії у світі, які маніфестують за "Маніфестом комуністичної партії Маркса Енгельса та за партійними "Інтернаціоналами" і безсмертними програмовими документами Леніна-Сталіна-Хрущова.

Вони пропагандивно чваняться, що деякі німецькі часописи про їхній «справедливий комуністичний рай» писали: "Хто говорить про мир і здійснює воєнні провокації, хто говорить про оборону і загрожує підготовкою агресії, хто базикає про свободу і збирається посягнути на незалежність інших, той не повинен дивуватися тому, що від нього відвертаються і виступають проти нього" — ця дефініція вповні відповідає правді різникам та агресорам СРСР. "Сама свиня рве мішок та сама кричить!" —

говорили наші селяни на Рідних землях автохтонної України. Вся хрущовська пропаганда й діяльніст є систематичним маятником розбудови жидівського комунізму та паразитом атеїстичної етики й моралі комунізму.

Хоч курцинський Хрущов натягав на себе вишивану сорочку для пропагандивної мастки в Києві на пленумі, проте він напевно «смердів комуністичним жидом», який сам катував українське християнсько-національне населення. Немає він жодного “братерського почуття слов'янських народів”, а є професійним тираном і катом України й усіх сателітніх країн ССРСР. Напевно колись епохальна кліка ВКП(б) ССРСР “посіче його на партійний суп”, або викинуть теж його кости з кремлівського мавзолею... “Катюзі по заслугі!!!”.

Коли схарактеризуємо розвиток комунізму в світі, то можемо сміло сказати, що тільки **нащадки хозарів і морикив** (частина мавританського населення, що залишилася після витиснення маврів — берберсько-арабсько-жидівське населення античних часів Півн.-Зах. Африки-Мавританії) — **жиди** були основниками і конструкторами комунізму. Наприклад:

НІМЕЧЧИНА.

За часів цісаря Вільгельма робітники зорганізували найсильнішу соціялістичну партію в Німеччині тодішньої Європи. Атентати анархістів на цісаря Вільгельма Отто Бісмарк (німецький політичний діяч, який писав, що: “Сто професорів — Батьківщина пропаша”) приписував соціялістам, тому й він заборонив всі соціялістичні товариства, збори, часописи і т. ін.

Серед німецьких соціялістів виріс Маркс та Енгельс — **жиди**, які вперше в світі оснували комунізм, підготували та були провідниками революції марксистів Німеччини, а відтак вони теж допомагали у плануванні большевицької жовтневої революції Леніна у Росії. Вони обид-

ва “жували” філософію Гегеля та Фаєрбаха (німецькі соціялісти), які більше писали про марксизм, ніж сам Маркс у “Капіталі”. А. Булгаков (СРСР) висловлювався, що “більше пізнати марксизм з творів Фаєрбаха, ніж з трьох томів найважнішої праці Маркса про капітал”. Маркс цілим серцем ненавидів священників і звав їх “псами” (Лист до Енгельса 25 вересня 1869 року). Ненависником БОГА та людства був теж і Ленін, який у Лондоні, Англія (1900-03 рр.) видавав газету “Іскра” та провадив цілим комуністичним рухом за кордоном аж до жовтневої революції в Росії. Ленін писав до Горького: “Яке-небудь поняття про всякого бога, навіть забавки, це все невисказана огида, це зараза” (Див. “Комунізм і Релігія” о. Василя Ваврика, ЧСВВ — стор. 9-10).

Хоч населення Німеччини й Австрії жорстоко засудило своїх марксистів-революціонерів та вважало за ганебність і паразитизм християнської Німеччини, проте Східня Німеччина знову опинилась у лапах жидівських комуністів після капітуляції Райху А. Гітлера 8-го травня 1945 року.

В східньому Берліні засів Кривавий Волтер Ульбріхт і комуністична поліція (ВОПО), які по-кремлівському контролюють східньою Німеччиною та 16-ть мільйоновим німецьким населенням (3½мл. від 1958 р. вдерло до Зах. Німеччини). Чарівна вулиця Бернауера в східньому Берліні осталася за «залізною стіною» волі цілого німецького населення серед марксистського комунізму. Німці вигодували у своїй державі жидівсько-комуністичних потвор, а тепер ними поневолені й гинуть у “кігтях” червоних комуністів східньої Німеччини! Вони будували “Нову Європу” гітлеризму серед поневолених християнських народів в Європі, а не зробили порядку зі своїми марксистами, через яких програли свою останню велику війну та расову політику. Колись гітлерівці по-звірячому знущалися з християнським народом свого Райху (Велико-

Держава), а тепер не знайдуть серед них дипломатичних симпатій будьякого державного шляху на майбутнє!..

Тотальне зелено-юніформне ВОПО озброєне в автомати й кулемети (як КГБ ССРСР) та Німецька Комуністична Партія (ДКП) виховують німецьку молодь на тиранів, які будуть нищити свій народ, релігійний культ, національні традиції, тощо. Вони зовсім не вірять у “німецьке братерство”, а щують своїх собак на своїх “братів і сестер по крові”, кидають між них газові бомби по вулицях, від яких їхнє населення “сліпне від сліз” та стріляють на поліцію Зах. Німеччини і т. ін. Теперішнє 74-ри мільйонове населення цілої Німеччини вже не знайде так скоро знова спільної ідеї до плянованої мети свого християнського народу...

Колись гітлерівське гестапо било гарапами своїх підданих, щувало собаками, душило в газівнях Райху, а тепер їхнє ВОПО робить подібне з німецьким християнським населенням з наказу марксистсько-хрущовських різників червоного Кремля. — Це мабуть теж Божа кара, зіслана Богом на німецьке населення за їхні гріхи.

Комунізм треба нищити там, де він зароджується!

Тепер він уже зріс у велику силу, отже треба дипломатичної християнської співпраці всіх християн у світі, щоб їх перемогти у майбутній війні... В. М. Молотов (міністер іноземних справ в ССРСР) у 1946 році відмітив: **“Що станеться в Берліні — це станеться й у Німеччині, а що станеться в Німеччині — це станеться й в Європі!”** Думаю, що “лисий дядя” не помиляється, бо бере це практично з попередніх марксистсько-ленінівських революцій, які пляново все “вибухають у християнському світі”...

Сам Гаррі С. Труман декларував (проголосив), що: **“Росіяни є найбільшими брехунами в світі. Вони ломлять кожну свою обіцянку в Постами”**. А Дін Раск (державний секретар ЗДА) твердить, що: **“Хрущов говорить багато про конкуренцію (змагання, конкуренція) миру, але Берлін**

знов доказав забагато компетенцій до советських шлунків". (Див. «Холодна Війна» Й. С. Клярка, американського сепатора Пенсильванії — стор. 79 і 81). Видно, що Берлін заграє тов. Хрущову на нервах до здійснення жидівсько-комуністичних плянів червоного Кремля. Він є здібний навіть "прилатати" німцям якогось політичного "прогула" та може прийти знов до якогось конфлікту в Німеччині чи й в Європі...

За приклад можемо сміло згадати революту у східньому Берліні 16-17 червня 1953 року, де німецька молодь кидала камінням на советські танки, а 75-ть тисячна група демонстрантів хотіла викинути управління червоного Ульбріхта в східньому Берліні. Цей бунт (повстання) східніх німців був придушений російськими танками й військом, очевидно на алярмове замовлення управління Ульбріхта.

Хоч німці здорові, динамічні й енергійний народ і Зах. Німеччина (58 міль. населення) є членом Об'єднаних Націй (ОН), все таки їм буде тяжко знова **"встати на ноги" серед розчленування їхніх земель**. Згідно з комуністичною пропагандою, Зах. Берлін є центром шпіонажі, турботи й ворогують проти жидівсько-комуністичної "свободо-любної" ССРСР.

Площа Маркса-Енгельсса в східньому Берліні є споруджена за пляном площі червоного Кремля, де стоять вилиті чи збудовані різні фантастичні тирани всього християнського населення у світі. Народня Поліція Східньої Німеччини зовсім не відрізняється від Гестапо (не носять лише свастики) Гітлера. Гітлерівські СС та СД перетрансформовані в ССД та ВОПО, а їхні молодечі організації в юніформах мають таку саму мілітарну якість і смак. Всюди там поширена пропаганда Хрущова-Ульбріхта та німецька молодь східньої Німеччини виховується в жидівсько-комуністичному дусі інтересів червоного Кремля.

ЕСПАНІЯ.

Після арабсько-еспанської війни в 1492 р. еспанці розселили по цілій Еспанії **морисків** (були остаточно вигнані з Еспанії в 1609-10 рр.), **нащадків давніх арабів і жидів**, які прийняли християнську віру, але все таки трималися давніх звичаїв.

Серед двомільйонових монархістів Еспанії після володіння короля Альфонса XII (1886-1931) було багато жидів-марксистів, які навіть зайняли місто на кілька годин і вивісили червоний прапор над мійською палатою (ратушем). Там уже було дві комуністичні юнії (ПОУМ і ПСУС).

З кінцем жовтневої революції в Росії було ув'язнено 30 тисяч політичних в'язнів (включно з усіма соціалістичними лідерами управління Каталана). В'язні робили параду під червоним прапором марксизму, співали "Інтернаціонал" та вигукували: "Любов Живуча Росії!". Коаліція (об'єднання) соціалістів і комуністів була частиною з'єданого фронту Йосипа Сталіна.

Комунізм в Еспанії почав зростати в силу. Місяць по лютневих виборах було вбито 50 людей і 200 ранених у бійці. Сімнадцять церков та одинадцять монастирів було спалено, одночасно з 33-ома домами часописів та 22-ома іншими будинками. Тузіни фашистів було арештовано, як теж опинився в тюрмі сам Прімо де Ривера Мігуель (еспанський генерал і диктатор 1923-30 рр.). По деяких містах Еспанії було протестовано, що Росія переслала \$200 тисяч на фінансування еспанської революції.

Ларго Кабалеро (один із групи Каталана) під час ув'язнення зажерливо читав про Маркса та Леніна, де було сказано, що: "Коли популярний фронт проломиться, тоді тріумф пролетаріату буде певний".

В московському Кремлі сотки тисяч комуністів проголосили 200 тисяч рублів допомоги, щоб тим допомогти еспанським робітникам та російські вантажні поїзди

були вже на шляху до еспанських портів. Французькі міліціонери були незграбні та нездібні до властивої обслуги артилерії. Тисячі німецького й італійського війська воювали по стороні ген. Франка та їхні держави постачали йому літаки й пілотів. Комуністи з СРСР вступали до міліції лоялістів і творили Інтернаціональну Бригаду, в якій було багато охотників-симпатиків із інших країн світу (Франція, Італія, Англія, ЗДА й інші). Лише 600 ірландських католиків були гідними серед бригадирців, які воювали по стороні ген. Франка.

При кінці серпня пролетаріяти спалили в Еспанії понад 200 церков та “заіскрили” грабування релігійних будинків і вбивство службовців (клерків). Вони забрали 8 міл. пезів із корсетів (стаників) сестер єпископа Джена (Йоана) та коло 40 міл. пезів забрали з церкви. Понад 40 генералів було викинено з армії під контролею республіканців, а більшість офіцерів було рекрутовано з анархістів, соціалістів та комуністів Маркса.

Священники й монахині (черниці) були помордовані та спотворювані (покалічені). Монахині були брутально згвалтовані (піврані), а іші були замордовані, що не хотіли одружитися з міліціонерами. Інші священники серед лайок анархістів були немилосердно побиті їхньою юрбою (товпою).

Пролетаріяти марксизму заводили вже частинно колгоспи, комунізували банки, залізниці й т. ін. Поети (Т. С. Ельйот, В. Г. Ауден, Стефан Спендер) бачили в еспанських робітників дух демократії та писали ліричні данини (спогади чи праці) після їхніх прізвищ. Науковці (Брітімер, Галдейн) прибували до Еспанії зі своїми дружинами, щоб бути близько своїх синів, які вступили до Інтернаціональної Бригади.

Гітлер і Муссоліні доставляли ген. Франкові вояків і воєнне знаряддя (зброю, новий повітряний флот), а Росія (СРСР) слала свої танки. В перших двох місяцях

цивільної війни в Іспанії було 85 вбитих і 300 тисяч раних. Жінки-міліціонери в Більбао (континент звірства — атроситизм) заатакували корабель із невільниками та замордували 210 жертв, включно з 30-тьма священниками. Прем'єром став Ларго Кабаллеро та держава була пильно контрольована комуністами.

Пізніше комуністичний фронт почав послаблятися та навіть деякі міліціонери почали перекидатися через границю до націоналістів. Червоний Хрест підчислив, що пів мільйона війська загинуло в цій війні та Мадрид був не забраний. Нью-Йорк Тайм поміщував, що 25 тисяч населення було вбитих лоялістами в Мадриді за політичні та релігійні справи.

Кривава Цивільна Війна Іспанії в 1939 році фінально була переможена (програла ССРСР, Мексико та інші охотники-комуністи багатьох держав) повстанцями ген. Ф. Франка й здушено марксистську голоту та шайку червоного Кремля в християнській Іспанії.

Хоч священник переконував еспанського філософа Ортегу-і-Гассет перед його смертю помиритися з церквою та навіть уділив розгрішення «Суб кондіціоне», все таки ніхто не знає його останніх думок. У великій німецькій енциклопедії Брокгауза (том 8) знаходимо, що його філософія культури є не християнська, само думання в цивілізації та християнству без БОГА. **Маси Ортеги — це московський большевизм.** (Див. “Шлях Перемоги” з 8-го червня 1962 р.). Тому, що еспанський католицизм його не вдоволяв і не переконував, отже він відчужувався від Церкви та напевно був замішаний серед червоних катів. Думаю, що його теж треба зачислити до грішників Іспанії та до тиранів-ворогів добрих християн католицької Іспанії.

ФРАНЦІЯ.

В 1871 році, коли ще німецькі війська були в Франції, соціалісти захопили владу в Парижі. Проголошено комуністичний лад і йшли змагання ввести в життя соціалістичну програму, як це було в 1848 році, згідно з “комуністичним маніфестом”, що його видав Маркс ще 1848 року в Парижі. Але по двох місяцях і в кровавих боях уряд розгромив комуністів та Франція стала ліберальною республікою.

В 1905 році дійшло до відділення церкви від держави. В ХХ столітті монархісти втратили вплив, а соціалістичні партії набирали більшого значення. Отто Бісмарк (німецький політичний діяч) боявся, щоб Франція не відплатилася Німеччині за 1870 рік (Франція програла війну з Німеччиною та Тієр склав мир із німцями 1871 р.) та старався не допустити до французько-російського порозуміння, бо боявся війни з Францією та Росією. Коли Отто Бісмарк у 1890 році усупив із становища канцлера, тоді Франція підписала мир із Росією, що тривав аж до I-ої світової війни та дав змогу Франції повести відплатну війну проти Німеччини 1914 року (фортеця м. Вердун здержала дальшу німецьку агресію).

Таким чином, зростає в силу традиційна комуністична партія, стає одною з найсильніших комуністичних партій у західній Європі. З наказу Москви вони влаштували всякі демонстрації по містах, робили плянові саботажі у Франції та багато французів-комуністів брало збройну участь в еспанській революції проти ген. Франка в 1936-39рр. Жиди-комуністи франції знищили нам Головного Атамана військ УНР Симона Петлюру, хотіли насильно депортувати наших робітників у Франції до СССР, тощо. Вони пляново робили всякі заколоти у Франції та не давали там спокою християнам.

Комуністична партія у 1946-47 рр. начислювала майже мільйона членів та під час голосування в державі

вона займала четверте місце, але добробут і стабілізація ген. де Голя зменшила силу при слідуючих виборах до 18%. Дня 22-го лютого 1949 року французький комуністичний лідер Мавріс Торез в публічний доповіді здекларував, що члени комуністичної партії Франції ніколи не воюватимуть проти ССРСР вразі їхнього наїзду (агресії).

Не помогли всякі заходи комуністів у Франції, включно з плянованим атентатом на президента де Голя (французька поліція заарештувала 6 осіб, які брали участь у цьому атентаті). Не перемогла комуністична шайка кремлівської п'ятої колони, які паразитують у Франції та "самі себе кусають", про що згадав д-р Дмитро Донцов у своїй праці: **"Хробак, що сам себе кусає за хвіст"** (Нітше).

ІТАЛІЯ.

Античний римський поет і основник епікурської філософії Люкретій (99-55 рр. перед Нар. Христа) був матеріалістом і писав, що: "Людина є сама собі Богом". Італія є державою, злученою з 19-ох районів, якої населення жило дещо бідніше, ніж тепер. Тоді ще католицька віра Італії не мала ще такого популярного респекту до Папів та їхніх традицій і вірних. По заняттю папської території італійцями у 1870 році Папа Пій IX, як і його наслідники уважали себе за в'язнів і не признавали італійської держави.

В ході подій і впливам монархістів, романська Італія почала «засмічуватись» комунізмом у всіх місцевостях Італії та сьогодні має численну комуністичну партію в західній Європі. Партія марксистського покоління охоплює в Італії другу велику групу в їхньому парламентаі. Італійців брали теж до державного управління (заходами християнськими й соціалістичними демократами) і соціалістів, які попередньо були одними з найсильніших іно-

земних комуністів. Комуністичними лідерами Італії є Талміро Толіятті та Люгі Лонго.

Толіятті є головою італійської комуністичної партії, який сильно критикував диктатора Хрущова, який шпигував його поетів, письменників та артистів. (Див. “Шлях Перемоги” ч. 17, 1963 р.).

В італійській комуністичній партії створилася фракція, яка підтримує політику Пекіну. Двох її видних представників центральний комітет партії виключив із членства (Див. “Шлях Перемоги” ч. 29, 1963 р.).

В лютому 1949 року Пальміро Толіятті, лідер комуністичної партії Італії здекларував у публічній доповіді, що італійські комуністи не будуть воювати, якщо буде(вибухне) війна з ССРСР. (Див. “Холодна Війна” Діна й Геллера, Дербі, Конн. ЗДА — стор. 32).

Сателітні держави ССРСР в Європі.

Польща: Поляки за своєї Річпозполіти нищили українське населення з релігійних і політичних причин своєї політики, не передбачуючи своїх дійсних ворогів.

У 1939 році багато визначних поляків тікало на Волинь, сподіваючись допомоги від большевиків. Большевицькі танкісти повивішували білі прапори на своїх танках і секретно обкружили поляків із кількох сторін, а тоді вдарили по них із своїх танків, які тільки зводилися на польські “чолги” (танкетки) та їх гнули й душили в них польську обслугу. Поляки, які не згинали в цій фронтовій масакрії, отже вони були помордовані у ССРСР.

У селі Катинь б. Смоленська большевики замордували 10,000 польських офіцерів і поховали їх в одній спільній могилі (знайдено німцями-окупантами у 1943 р.). В 1945 р. ціла Польща була вже в “лапах кремлівських хижаків” — тиранів, які знова нищили найкраще польське населення. В 1947 р. вже комуністи та ліві соціалісти мали свою повну контролю над цілою Польщею. З

соціалізму вже перейшли до жидівського комунізму та поляки не мають уже теж релігійно-національного права. Владислав Гомулка (переміг у голосуванні 20-го січня 1957 р.) загострив курс щодо інтелектуалістів. Він теж заатакував увесь католицький єпископат за Пастирський лист до вірних Польщі. (Див. "Гомін України" з 20-го липня 1963 р. та інша наша преса).

Про помилки поляків та про злочини Москви описували докладно польські поети й письменники (Антоні Слонімські, Вітольд Вірпжа та інші) (прим. Артур Сендауер).

Кличі марксистських днів залишилися досі в Польщі. Парадокси кар'єри Владислава Гомулки були командою побудови сталінізму в Польщі. Владислава Гомулку поляки кликали "тітоїстом", проте він остався матеріалістом і комуністом, якого не направила 6-річна в'язниця. Польська революція була не менш кривавою за малярську, де згинуло найкраще польське населення.

Комуністична Польща зовсім не відрізняється від інших сателітних держав ССРСР, які виконують програму 20-го комуністичного конгресу Москви.

Трапляється ще й тут у Торонті, що поляки відносяться ворожо до української мови та наших людей звать большевиками, які не говорять по-польськи. Це абсурд деяких полякків.

Польський комуністичний уряд постановив зліквідувати всі католицькі церковні школи та дитячі садки (Див. "Шлях Перемоги" ч. 34, 1962 р.), що власне робиться за плянами червоного Кремля.

Югославія: У цивільній югославській війні в 1943 році переможцями вийшли комуністи маршала Тіта. В 1944 р. російські й альянтські війська злучилися з Тітом та прогнали геть німців. Тіто став прем'єром Югославії у 1945 році та перетрансформував її у комуністичну державу. Тітовці у 1946 році ув'язнили архієпископа Сте-

пінака з Загребу, а пізніше це діялося з єпископами й священниками цілої Югославії.

Югославія є комуністичною нацією, а Тіто є визначним комуністом. Тіто перейшов комуністичний вишкіл у ССРСР та його комунізм майже не відрізняється від кремлівського та мають своїх тиранів і різників для свого християнсько-національного населення та ведуть секретну політику проти Західніх Потуг. ЗДА помагали й помагають свому ворогові — тітовській Югославії, яка тримається ССРСР, як «воша кожуха». Югославія збагачує марксистський Комінтерн та з'їзди ВКП(б) своїми атеїстичними словами як партнер Комінтернів ССРСР.

Чехословаччина: Чехи жили під загрозою німців, вони перші скликали слов'янській конгрес у 1848 та звернулися до слов'янства зі закликом, щоб об'єднати свої сили і протиставитися німецькому “Дранг нах Остен” (Експанзія на Схід).

Чехи все симпатизували росіянам та їх нетерпляче ожидали. Коли наші українці тікали від большевиків на Захід, то чехи уважали нас за несвідомих політично й іронічно питалися наших людей: “Пречо утекати, то се наші слов'яни — русове?!” (Чого втікаєте перед нашими слов'янами-росіянами?!).

Коли “Червона Армія” вмаршувала у Чехію в 1945 році та в 1948 році зформувала сильну комуністичну партію під верховодством президента Клемента Готвальда та почала впливати на чеське населення своєю комуністичною пропагандою й звірською поведінкою серед їхніх жінок, отже чехи та їхня Руда Армада (Червона Армія) почали ненавидіти російських комуністів на своїй землі. Під час відвідин маршала Тіта Чехії в 1945 році вся чеська червона поліція та армія переслідували всіх чужинців на своїй території, а після цієї візити К. Готвальд дав розпорядження усім чужинцям (не горожанам Чехії) виїхати домів, отже народ тікав на Захід.

По схваленій комуністичній конституції в 1949 році почалось гірше комуністичне загострення на “збочників” комунізму, а за президента Антона Запотоцького почалося переслідування на чеських Соколів і католиків, отже чехи масово почали тікати на Захід теж, як і ми перед тим через їхню державу. Тоді напевно вони вже зрозуміли, чого ми скоріше за них утікали... Комуністичні чеські тирані виконують посередньо кремлівські плани комінтернів і жидівсько-комуністичних колон.

Словаки: жили в поганих умовах серед проклятого мадярофільства на Словаччині від 10-го століття аж до 1918 року. Словаччина дещо розвинулася за диктаторства “Батька Націоналістів” Йозефа Тісо, а у 1944 році попала знову під окупацію СССР. З введенням нової комуністичної конституції у 1948 році вони мали свою легіслатуру й кабінет, керований комуністами Словаччини, бо й там жило багато жидів-комуністів.

Інші держави Європи поза границями СССР.

Португалія: Були там часто економічні кризи та політична боротьба до 1908 року. На землях Португалії жили теж мориски (арабсько-жидівські племена, як й у Епанії, яких у 15-16 столітті прогнано з держави).

В Португалії були теж нелегальні акції жидівсько-комунізму та португальські марксистки брали також активну участь у цивільній війні проти ген. Франка в Еспанії до 1939 року.

Комуністична експлуатація (використування) не припинялася теж і в португальських колоніях (саботажі, спротиви і т. ін.).

В тижневику “Шлях Перемоги” ч. 33, 1963 року була згадка, що недавно в Португалії було заарештовано 9-ть членів нелегальної комуністичної партії, а в цьому числі дві жінки, де в протиакції був забитий один поліцай.

Бельгія: Промислова держава, в якій усе йде сильна боротьба партій (католики, ліберали та соціалісти). Жидівсько-комуністична там партія є дуже слабка. Осганньої декади (десятиденки) в голосуванні в Бельгії комуністи одержали лише 2% голосів проти 7%.

Голляндія: торговельна та сільсько-господарська країна. Там була теж таємна сітка марксистсько-комуністичної мережі, якої агенти Кремля знищили нам теж 23 травня 1938 року в Роттердамі Провідника ОУН, полк. Євгена Коновальця (вбивником був Валюх).

Нідерляндія — жидівсько-комуністична партія там слабка. В останніх державних виборах комуністи досягнули менше 3% голосів.

Данія — жидівсько-комуністичний рух рідко помічається.

Люксембург — жидівсько-комуністична партія там є легальна, нараховуючи около 500 членів.

Норвегія, Швеція та Фінляндія — живуть під “тінею” СРСР, проте жидівсько-комуністичний рух там є менш помітний. У тижневику “Шлях Перемоги” ч. 27, 1963 року було подано, що у Швеції заарештовано полковника летунства Веннерштрема, який продовж 15-ть років був советським шпіоном. Водночас уряд викинув із Швеції двох советських дипломатів — військового аташе Нікольського та першого секретаря амбасад Барановського — за шпигунську діяльність.

Швайцарія: задержала неутральність від віденського конгресу з 1815 року. Незалежна від 1648 року, поділена на 22 кантони (федеративних округів), де переважає протестантизм (57%) серед німецько-французько-італійського населення цілої держави. Прояви жидівського комунізму там майже не помітні від еміграції Леніна.

Австрія: Втратила політичне значення по 1848 році, чого причиною була марксистська революція і військові невдачі та втрати. Під впливом революції 1848 року вона надавала й касувала свої конституції в 1848-67 рр. Австрійський парламент став тереном найгірших в Європі парламентарних боїв і сварок та Австрія була нездатна повести якусь здорову політику, бо не проявляла провідної ідеї, отже всі народи були невдоволені та ворогували між собою. Розібрана чотирьома державами у 1945 році, де є часто видні жидівсько-комуністичні рухи й агенство ССРСР. В "Шляху Перемоги" ч. 35, 1962 р. було опубліковано, що в Австрії заарештовано 13-ть осіб, які належали до советської шпигунської мережі.

Греція: Стала самостійною по 1829 році. Має обмежені природні багатства, проте розвинула торгівлю. Від Труманової Доктрини від 1947 року дістає допомогу від ЗДА (допомога анти-комуністам). Мала великі фінансові видатки в холодній війні й у протикомуністичнім повстанню у 1950 році. Вона є одною із європейських сил, яка стоїть віч-на-віч у холодній боротьбі з Югославією, Румунією та Болгарією. У 1941 році зорганізувалась грецька повстанська армія ("ЕЛАС" — комуністи; "ЕДЕС" — християни), які за допомогою британців в 1944 році прогнали гітлерівців із Греції. Вона має т. зв. «Спільний Базар» із комуністами з 1963 р.

Туреччина: Не змінювала своєї політики до підбитих народів та у війнах турки проявляли жажливий фанатизм проти християн. Вона перестала існувати як європейська держава та їхньою столицею є Анкара в Малій Азії.

Туреччина була неутраальною в II Світовій Війні, а в 1945 році стала по стороні альянтів, відтак вступила до ООН та давала своє військо проти північно-корейських комуністів у 1950-53 рр. У Туреччині є малі прояви комуністичних рухів.

Всі слов'яни жили під терорством марксистських тиранів і кремлівських різників. Всюди жиди й росіяни займали головні державні позиції та нищили незаметно інші нації.

Хорвати: терпіли політично серед малярської окупації, але по I Світ. Війні ввійшли у партнерство — Югославію. До спільної Югославії належали теж і **словінці**, які провадили боротьбу з німцями й італійцями та **серби**, які мали свою державу — **Чорногору** та воювали з турками й австрійцями. Вони мали піддержку від Росії у I Світ. Війні (у 1914 р. сербський студент убив австрійського престолонаслідника в Сараєві — столиці Боснії, це дало початок до світової війни). Хорвати, серби й словінці у 1945 році ввійшли як федеративні республіки під Югославію маршала Тіта — визначного комуніста СССР.

Болгари: Виграли війну з турками, але дійшло їм до конфлікту з румунами, сербами та греками, що було їхньою невдалою поразкою.

У вересні 1944 року СССР оголосила війну Болгарії та напали на її територію. Проросійська коаліція зайняла державний кабінет, але його змінив комуністичний режим. Болгарська монархія була скасована, а цар Сімеон II був звільнений із свого престолу у 1946 році.

Болгарський комуністичний апарат марксистського Комінтерну працює за вказівками Кремля, як й інші сателітні держави СССР. Болгарському летунові Мішові Салякові вже доказано теж шпигунство. Знайдений у літаку фільм виявив військові споруди НАТО в Італії (Див. "Шлях Перемоги" ч. 5, 1962 р.).

Македонія: Була все під окупацією своїх сусідів (турки, болгари, греки, югославці) та їхні секретні організації не мали сили визволитись з-під чужого ярма. Серед македонських християн жили ще й жиди, які під впливом бол-

гарських комуністів нищили релігійно-національне македонське населення.

Українці й білоруси перші впали жертвою марксистсько-ленінських тиранів після жовтневої вільшевицької революції, яких морино штучним голодом, катовано по тюрмах, тяжких роботах і на Сибірі. За такими варварськими політичними комуністичними методами всяких їхніх колон гине найкраще слов'янське населення Європи. Крім балканських слов'ян пропадають теж у "лапах червоного Кремля" й інші балканські християни.

Мадярщина: В агрокультурній Мадярщині жило також багато жидів, які засмічували найбільші міста багатой країни. Серед мадяронів було багато жидів, які допомагали мадярським нацистам вішати по гілляках дерев наших січовиків Карпатської України, як теж вони були своєрідними донощиками до марксистсько-комуністичної партії Мадярщини.

Вісім мільйонова армія повстанців не могла перемогти большевицької сили, яка мала там у боях 310 танків, 250 озброєних автомашин та 10,000 танків. Большевики змасакрували все за кілька днів.

Християнсько-мадярське населення не може забути жидівсько-комуністичного тероризму у мадярсько-советській революції, яка почалася 24-го жовтня 1956 року. Беля Кун, лідер комуністичної революції вимордував сотки тисяч християн у Східній Європі, замордований був теж ним мадярський прем'єр Імре Негі.

Румунія: Румунська самостійна монархія по Кримській війні була дуже занедбаною рільничою країною, мала великі суспільні різниці та пануюча кляса (жаста) знущалася над бідним і невинним українським населенням (т. зв. сараками). Румунська сігуранта (поліційний орган) зчиняла бійки по українських домах Буковини, а відтак замикали наші національні доми й забороняли навчання україн-

ською мовою, тощо. Йон Антонеску захопив державну силу, вигнав геть Кароля, реставрував короля Михайла та почав своє диктаторство у 1940-44 рр.

У 1945 році до влади прийшли комуністи, примусили короля Михайла зречися корони у 1947 році та у 1948 році створили румунську комуністичну республіку, де румунські жиди та цигани почали нищити старих патріотів. Румунія є теж посереднім “стахановцем і п’ятиколонником” большевицького Кремля та тираном своїх християн.

Албанія: Задержала свій індоєвропейський порядок комуністичної республіки ССРСР, проте переважають там жидівсько-комуністичні рухи у користь Кривавого Кремля. Комуністичне тиранство, як у всіх республіках ССРСР та напруження з Югославією там загострилося.

Балтійці: Як і балканські держави зкомунізувалися на зразок Кремля, так і завмирає релігійно-національна душа Балтику.

Литва: Була примушена до військових баз у 1939 році, а у 1940 році була окупована советами й прилучена до ССРСР. Литовське жидівство ставало на услугах окупантів, а тим більше большевикам. Багато населення Литви вивезено у сибірські тайги.

Лотва (Латвія): большевики напали там вперше у 1919 р., що закінчилося перемир’ям у 1920 році. Совети держали там військові бази в 1939 році, а у 1940 р. окупували її зовсім і перетворили цілу державу у латвійську советську республіку.

Естонія: Естонці — це нащадки німецьких лютеранів, які переважно були ненажерливими гітлерівськими вистужниками. Большевики одержали там військові бази у 1939 році, а в 1940 році окупували цілу Естонію та перетворили її в естонську советську республіку.

Большевики за марксистсько-ленінськими плянами зкомунізували всі сателітні держави ССРСР. За такими плянами вони послабляють майже всі християнські держави в світі та хочуть поневолити їх своїм тиранством.

АЗІЯ.

Китай і Корея: В старо-цивілізованім і культурнім Китаю вже в 1946 році було видно комуністичні рухи (прим. бойкот у національній асамблеї, тощо), ведені за пляном марксистсько-ленінського Комінтерну. Комунізм у Китаю найбільше поширювали залізничники ССРСР, які для легшої своєї торговельної комунікації провели залізничний шлях аж до центральної частини Китаю.

Основником і лідером китайської комуністичної партії був Мао Тсе-Тунг, який став головою центральної ради правління Китайської Народньої Республіки в 1949 році. У вересні 1949 року комуністи проголосили свої закони в цілому Китаю та створили Китайську Народню Республіку, а Чоу Ен-Ляй став прем'єром червоного Китаю. Комуністи почали секретно підготовляти китайців і північних корейців до громадянської війни з Південною Кореєю. Таким шляхом із холодної війни в Кореї прийшло до кривавої братовбивчої війни дня 25.6.1950 року. Північні корейці зробили інвазію на Півд. Корею о год. 10:10 рано корейського часу. По закінченню корейської війни большевицькі тирани загострили свою дисципліну у виконанні кримлівської п'ятилетки й почали переслідувати китайське населення релігійно й національно. На свою комуністичну кампанію ССРСР призначили 5 б'льйонів рублів дня 7.II.1959 року.

Населення Китаю доходить уже до 700 мільйонів, отже в Азії спокою не буде. Китайські комуністи плянують нову війну, щоб загарбати для Китаю більше землі й підкорити собі інші народи Азії. Їхні пляни є подиктовані

за марксистськими догмами, які змагають до колективізму й комуністичної агрокультурної системи. В Китаю у 1963 році панувала катастрофальна посуха.

Така марксистська система урядування є теж у Півн. Кореї від 1-го вибору парламентом президента держави Сигмана Рі у 1948 році. По перемир'ю на 38-ій паралелі аліанти зробили з Північною Кореєю обмін хворими й раненими невільниками (аліанти звернули 5.800 комуністів, а комуністи звернули аліантам 600 осіб). Півн. корейці шпionують знова південних, трапляються братовбивчі жертви та нова колись може розгорітись громадянська війна, бо вони пляново хочуть сагарбати Півд. Корею, як і червоні китайці заграбили Формозу.

В тижневику "Шлях Перемоги" ч. 33, 1963 р. було поміщено, що китайські комуністи почали наново обстрілювати гарматнім вогнем прибережні острови Кімої та Матсу, які є в руках національного Китаю. Тому й у Півд. Кореї перебувало ще в 1963 р. дві дивізії війська ОН та 661,000 самоозброєних південних корейців. Все це робиться за протоколами з'їздів ВКП(б) і Комінтернів СССР. **Щоб виграти майбутню зйну з СССР, треба нам починати її від червоного Кремля, а червоний Китай втягнути в нову промадянську війну під контролею Об'єднаних Націй і співучасти всіх християн Азії. Тоді провалиться весь комунізм у світі та настане справжній мир на БОЖІЙ ЗЕМЛІ. В здоровій нашій політиці християнських шляхів є ворогом власне жидівство — вороги й катюги ІСУСА ХРИСТА.**

В "Шляху Перемоги" ч. 9, 1962 року була згадка, що група 52-ох китайських артистів сцени втекли човном до англійської бази Гонконг, чого причиною був панівний голод.

Японія: Японці запозичили свою культуру від китайців у 6-8 століттю, а запозичений будизм був впливовий у Шінто (їхня тубільська релігія). Вони виграла війну з

китайцями (1894-95 рр.) та росіянами (1904-5 рр.), отже Японія була встановленою світовою потугою.

Прояви комунізму в Японії більш помітні в робітничих організаціях, а їхня соціалістична партія є досить сильна. Прем'єр Мао Тсе-Тунг недавно сказав лідерам соціалістичної партії, що: **“Боротьба проти ЗДА провадиться китайцями та японцями, яка мусить досягти мети”**. (Див. “Холодна війна” сенатора Пенсильванії, ЗДА — стор. 148).

Японські соціалісти й комуністи виражають більше повні бажання Японії, згідно з пропагандою червоного Китаю. В останніх виборах Японії ліво-флангова партія держави (злучена з робітничою партією) здобула лише 147 з 467 місць у Парляменті Японії (ліберальні демократи прем'єра Ікеди здобули 301 місць)!. Згідно з прийняттям “Пакту оборони” в 1951 році, в Японії ще залишилося військо ЗДА. **Японія може бути найкращим територіальним партнером ОН у майбутній війні з комуністами...**

Індія: Вона є одною з найважливіших націй у вільній азійській позиції — сказали знавці письменникам. Вона теж потенціонально є одною з найбільш впливових націй у світі.

Явагарляль Негру, Прайм Міністер 400-мільйонного населення Індії виглядає більше на славетного неутраліста, а Менона (міністер оборони) знова обвинувачують за про-комунізм (може й не правдиве).

Напружені відносини Індії з червоним Китаєм на пограничній полосі є до крайності незлюблячими. Комуністичні китайські війська знову вмаршували в 20-ти кілометрову зону, що простягається обабіч індійсько-китайського кордону (Див. “Шлях Перемоги” ч. 33, 1963 р.). Бувають часті перестрілки й жертви в людях. Жидівсько-комуністична шайка не дає спокою й віролюбним будистам Індії. В “Шляху Перемоги” було поміщено, що в Індії

відбулися спільні маневри індійських, американських та британських летунських з'єднань.

У тижневику "Свобода" ч. 170, 1963 р. було надруковано, що сестра індійського прем'єра Неру, пані Віля Лакшмі Пандіт, яка очолює індійську делегацію на теперішню сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй, заявила, що в Індії рахуються з можливістю нової збройної атаки на Індію збоку комуністичного Китаю осінню цього року. В "Свободі" ч. 176, 1963 р. знаходимо, що Індія вислала в прикордонний з комуністичним Китаєм гімалійський терен три нові дивізії та організує три дальші. Офіційно повідомлено, що більше як половина зброї і військового вируяду, що приобіцяла Америка, вже наспіла до Індії, а решта наспіє в найкоротшому часі. На підставі вищезгаданих фраз можемо сміло сказати, що в Азії колись війна нова буде...

Індо-Китай: Там комуністичні рухи та большевицька пропаганда доходять через Китай. За марксистськими плянами була зорганізована там червона партизанка й розгорілася громадянська війна. Доперва 20.1.1951 р. перервалася тяжка боротьба між французами та комуністичною партизанкою. Дня 21. 7. 1954 р. підписано перемир'я В'єтнаму, Ляосу та Камбодії в Женеві.

В "Шляху Перемоги" ч. 27, 1963 р. знаходимо, що в Ляосі далі відбуваються бої між військами неутралістів і прокомуністичними відділами Патет-Ляо, яким допомагають північно-в'єтнамські військові з'єднання. Прем'єр Ляосу Сувана Повма є заклопотаний цим конфліктом, бо може поновитися знова громадянська війна в Індо-Китаю. В Півд. В'єтнамі продовжуються операції проти комуністичних партизанів і переслідування туристів, чим займається комісія ОН. ЗДА будуть давати ще 2 роки військову допомогу для Півд. В'єтнаму (Див. наша преса).

Іран (Персія) межує з ССРСР та Каспійським морем. Іран — це країна рижу, опіуму й тютюну, багатства оливи та виробів гарних килимів. Їхня держава була під окупацією Росії (втратила кавказькі землі за трактатом 1813 і 1828 рр.) та Британії. Іранці є віруючими шиїтами-сектаріянство магометанства, а держава є конституційною монархією.

Сильний націоналізм у 1951 році був підбурений комуністичною партією Тудега (переважно робітники джерел оливи). Там комунізм систематично збільшується та виконуються плани марксистсько-ленінських пропагандистів і тиранів.

В “Шляху Перемоги” ч. 39, 1963 р. було поміщено, що Персія запевнила уряд ССРСР, що вона не дозволить жадній чужій державі побудувати ракетні бази на своїй території. А в “Ш. Перемоги” ч. 6, 1963-го року згадувалося, що Персія гостро запротестувала перед большевицьким урядом, бо під час студентських заколотів у Тегерані заколотникам помагали члени московського посольства.

Пакістан є домінією Великої Британії та до 900 мільйонної території належить до Індії. Прояви комунізму знаходять серед робітництва.

Авганістан, Непаль, Арабія та Сирія: Авганістан межує з ССРСР й антична країна — магометани. Комунізм помітний у північній частині. Королівська пара офіційно відвідала Німеччину.

Непаль має більше гіндуського населення та буддистів, які говорять тибете-бурманською мовою. Комунізм там майже не помітний.

Арабія — це антична країна на пустинях, де вирастають кози та вівці. Комунізм там не проявляється.

Сирія — це антична країна, де комуністичні рухи майже не помітні. Недавно влада криваво здушила спробу державного перевороту противників сучасного режиму. Ген. Гафер (заступник прем'єра Сирії) заявив, що у спробі перевороту брали участь військовики й цивільні. Вони понесли повну невдачу: одні згинули в бою, інші є ув'язнені та стануть перед судом (Див. "Шлях Перемоги" ч. 30, 1963 р.).

Ірак має найбільше арабсько-мовних магометан. За підригну комуністичну роботу в Іраку засуджено шістьох старшин та одного цивіля на різні кари в'язниць (від 1 до 15 рр.). В Іраку страчено 28 комуністів, відповідальних за масакру в м. Кіркук 1959 року (Див. "Шлях Перемоги" ч. 27, 1963 р.).

Індонезія багата на підземні ресурси й агро-лісові продукти. Християнство та цивілізацію поширили там буддиські й гіндуські монахи з Індії. Комуністичні рухи та пропаганда помітні серед робітництва.

Ємен — це антична країна вздовж червоного моря, якої культура була описана ще в семітській мові з Шеби. Населення прийняло юдаїзм у 4-ому столітті перед Нар. Христа, а в 1949-50 рр. більшість жидівського населення було виваковано до Ізраїлю. Помітні там марксистсько-комуністичні рухи й пропаганда. В "Шляху Перемоги" ч. 27, 1963 р. знаходимо, що в Ємені забито 4-ох і поранено 18-ть британських вояків, які помилково заблукалися туди з протекторату в Адені.

Аден є під британським протекторатом т. зв. "Бритіш Кравн Колоні", що сусідує з Арабським і Червоним морями, де була важна летунська база в II-ій світ. війні. Комуністичний рух там зовсім не помітний.

Лебанон — це антична країна, керована ще гітїтами й арамейцями, яка була центром феонської цивілізації. Дер-

жава самостійна від І.І.1914 року. Комуністичні рухи там мало помітні.

Трансйорданія (Юдея, Палестина, Ізраїль) — це гористий і неродючий континент Африки, де знаходиться наш християнсько-історичний Єрусалим. Ізраїль — це антична держава жидів, де вони ганебно роз'пяли на хресті Ісуса Христа. За президента Хаїма Вайцмана була сильна жидівська комуністична організація “Штерн”. Жиди ведуть свою “гешефтову” (інтерес) політику та кооперують із комуністами.

Зилоти — ортодоксальні жиди вчинили заклоти в Єрусалимі, Яффі та Гайві, вимагаючи припинення діяльності деяких християнських громад. Зилоти вчинили напади на школи, церковні будинки, понищили приміщення, потурбувавши не лише монахинь і монахів, але й дітей шотландської школи. Ортодоксальні жиди в той спосіб протестували проти християн, які, нібито, намагаються поширити свої впливи й серед жидів (Див. “Гомін України” ч. 39, 1963 р.).

Новий уряд в Ізраїлі створив Леві Ешколь, до якого ввійшла більшість міністрів із попереднього уряду Бен Гуріона. Колишній ізраїльський прем'єр Бен Гуріон закликав жидівський нарід забути і простити гітлерівське минуле Німеччини, жити з нею в згоді та дружньо співпрацювати (Див. “Шлях Перемоги” ч. 27, 1963).

Африка вже досягає до 200 мільйонного населення.

Єгипет — це найстарша антична держава Азії, якої історія є знана з 4241 р. перед Нар. Христа. Там навіть в околиці пірамід лікувалася поетеса Леся Українка. Комуністичні рухи й пропаганда помітна серед робітництва Єгипту. Єгипетський уряд заборонив літакам Південно-Африканської Республіки перелітати понад територією Єгипту (Див. “Шлях Перемоги” ч. 33, 1963 р.).

Етопія: Згідно з традиціями, Етопія була основана в 1000 рр. перед Нар. Христа першим сином Соломона, уродженим королевою Шебою. **Сприяння Етопії совети виграли за зброю та допомогу, яка була вживана за комуністичну базу шпіонажі в Африці, звідки інші нації є zagrożені** (Див. “Ді Нейкед Райс оф Коммунізм оф Френк Л. Клавгогн”, Дербі, Конн., ЗДА — стор. 159).

Гвінея, Гана, Малі та Бельгійське Конго: Агенти ССРСР і червоного Китаю приплили теж до Гвінеї (Конокри), де були советські військові бази. Советські агенти в такій силі переїхали до бельгійського Конго, де пізніше прем’єр Патрис Люмумба (прокомуністичний лідер) був примушений їх звідтам вигнати.

Дня 21-го лютого 1961 року ОН були авторитетні вжити своїх сил, щоб предхоронити цивільну війну в Конго. Дня 2-го серпня 1961 р. Киріл Адоуля був ухвалений конгольським парламентом на прем’єра Конгольської Республіки.

У тижневику “Шлях Перемоги” ч. 39, 1962 р. було поміщено, що в Півн. Катанзі (Белг. Конго) прийшло в останньому часі знова до збройних сутичок між катангівською жандармерією та військами центрального конголезівського уряду. Большевики знали, що Катанга є багата на підземні ресурси, тому й там запаразитували за плянами кремлівського Комінтерну.

В Малі, Ггані та Гвінеї тепер марксистський соціалізм майже завмер. Кваме Нкрумаг — перший президент гганської республіки деклярував, що його держава є подібною до соціалізму. Гвінея необхідно є контролювана советами.

Лібія, Тунізію, Марокко та Судан — це переважно пустелі, де жили в 17 стол. мориски (арабсько-жидівське населення та й досі є жидівсько-комуністичні впливи там із Франції, тощо.

ЗДА дня 7-го січня 1961 р. проголосили допомогу для незалежних держав Африки: Ляосу (Індо-Китай), Ггани, Гвінеї, Малі, Єгипту, Марокко та Каблянських островів (захід від Морокка), які тепер їм більше симпатизують, ніж цілому СССР.

В інших державах Африки комуністичні рухи та їхня пропаганда є зовсім менше помітні.

ЗДА: Американські жи́ди мають не менш 25,000 індивідуальних клубів, товариств, груп і синагогів у ЗДА. Біля 4,000 з цього є синагоги, понад 1,000.000 доларів зібрано контрибуції (вкладки, данини, оподаткування) річно американськими жидами, які допомагають та одержують ці організації. Американські жи́ди складаються з трьох визначних груп: еспанці, німці й росіяни. Найбільш авторитетними й етнічними там є еспанські й німецькі жи́ди, а російські жи́ди є нащадками хозарських і татарських кочовничих племен, які прийняли юдаїзм у 18 столітті.

Еспанські жи́ди: Першими жидами, які оселилися в американських колоніях прибуло оригінально з Еспанії та Португалії. Інші з них прибули шляхом через Півд. Америку т. зв. "Сефардичні жи́ди". Вони осіли спершу в Нью Амстердам (Нью Йорк) у 1654 році, а відтак в інших містах вздовж Атлантичного побережжя. До американської революції їх було до 3,000 у ЗДА аж до 1815 року та майже всі були еспанського походження.

Багато з "Сефардичних жидів" були багатирями цього часу, між тим, як інші були мандруючими крамарями та малими торгівцями. Вони були насичені гордістю сефардичности та розглядали аристократство жидівства. Біля 1815 року серед них оселились "Ашкензичні жи́ди" (польсько-ніецькі родини), які дозволили "ашкензитам" відвідувати свої синагоги (еспанських жидів), однак вони держались окремо від них і противились їхнім шлюбним спорідненню.

Німецькі жиди почали приїжджати у 1815 році. Сефардичні жиди мали свою зверхність до 1830 року, а відтак жиди німецького походження встановили свою більшість (приблизно 10,000 свого населення) у цьому році. Шефами синагог і цвинтарів були еспанські жиди. Єврейські школи були засновані у 1731 році. Похоронні заведення та харитативні товариства були зорганізовані й інкорпоровані (об'єднані) у 1832-1847 рр. Еспанські жиди, культурні й горді поступово збільшувалися інтегрально (нерозривно зв'язано) в життя колоній, відтак у життя республіки. Втікаючи від політичних переслідувань Іспанії й Португалії, вони зростали в США з більшою пошаною.

Сефардичне Братство Америки об'єдналося у 1915 році за промоцією (підвищення) економічного, соціального, релігійного й наукового добробуту їхнього членства. Їхнім президентом є Давид Н. Барокас, а директором екзекутиви є Гіман М. Надярі. Їхнє пресове видавництво зветься "Ель Германано".

Центральна Сефардична Жидівська Суспільність Америки була створена (об'єднана) у 1941 році за промоцією культури, релігії і добробуту сефардичних жидів. Їхнім президентом є Сімон С. Нессім, а секретарем є Віталіс Нахміас. Сімон С. Нессім є також президентом Світової Федерації Сефардичної Суспільности (Громади), об'єднаної у 1944 році. Директором Екзекутиви є Генріх В. Бессо. Ця організація змагає до об'єднання всіх сефардистів у світі за поміччю їхнього інтересу й добробуту.

Німецькі жиди: Між 1830-80 рр. 200 тисяч жидівства прибуло до США з Німеччини й зростаючи до чвертини мільйона. Вони відрізнялися зовсім від гордих еспанських жидів-колоністів. Вони були не освіченими (неосвідченими) у більшості, ізольованої генерації гетів, які спішили до США та своєї волі. Вони загально були тя-

жко працюючими та підприємливими емігрантами. Багато з їхніх департаментових крамниць (сторів) у більших містах ЗДА є пам'ятниками їхніх торговельних (бизнесових) спритностей.

Основною догмою марксизму в постійних твердженнях “червоних лідерів” є те, що капіталізм неминуче розвалиться під своєю вагою та відтворить шлях до комунізму (Канедіен Інтеллідженс Сервіс за серпень 1953 р.). Комуністи-жиди паралізують у «Білому домі» (Проф. Саган крізь радіо дня 30-го серпня 1962 р.).

Комуністична жидова вже давно запланувала за марксистською філософією, що комунізм заволодіє цілим світом так, що у 1973 році вже діти б. през. Айзенгауера стануть комуністами в ЗДА. Американські жиди — це коляборанти атеїстично-жидівського Кремля та вороги інших націй — горожан ЗДА.

През. Рузвельт у 1938 році, коли нацисти замордували 100 жидів, отже він відкликав свого амбасадора з Берліну, але вже през. Айзенгоувер не зарядив цього супроти Кремля за тисячі замордованих мадяр, а през. Кеннеді знова вишколив еспанських націоналістів і післав їх у пашу бородатого й червоного Кастра (він католик, але виконував пляни жидівських сіоністо-комуністів та йому байдуже було про своїх найкращих горожан-антикомуністів...).

Державними (зрадниками були: Гаррі Голд, Юліюс Розенберг, Пані Етель Розенберг, Давид Грінглесс, Альфред Дін Слек, Мір'ям Московіч, Генрі Ведляйг, Якоб Голос, Мортон Собелл та Абрагам Бортман, яких широкорозгорнута шпіонаж була пірвана ФБІ (Федеративне Бюро Інвестиґації) осінню 1950 року.

До таких типів зараховують також:

1. **Д-ра Сидней Вайнбаум** (жид — родженець Росії), науковець у Калтеч, ЗДА, який був обвинувачений

судом у Лос Анджелес у 1950 році 8-ім разів за фальшиве свідчення та шахрайство;

2. **Філіп Барт** — жидівський загальний менеджер (управитель) комуністичного Дейлі Воркер, який відкинув давати державі зізнання про активність червоних комуністів;

3. **Гергард Айслер** (жид — роджений у Німеччині), начальник комуністичного шпигунства, який був засуджений державою, а відтак вернувся в Європу та сьогодні є шефом пропаганди у Східній Німеччині.

У 1949 році в Нью-Йорку були засуджені провідні комуністи, а саме: два **Негроес**, **Генрі Вінстон**, **Бенжемен Девис Жр.**, **Джек Стахел** (Яків Авраам Стахел), **Іван Б. Віліямсон**, **Гилберт Грін** (Грінберг), **Евген Денніс** (Франціс Евген Валдрон), **Карло Вінтер** (Филип Карло Вайсберг), **Іван Гатес** (Ізраель Рагенстрих) та **Ірвінг Поташ**. Всі повищі були знані як Політбюро ЗДА. З них 17-ть було арештовано Державним управлінням ЗДА, а прочі були скеровані до “Ред Конспірасі Інсайд Амеріка”, а саме: **Сімон Віліям Герсон**, **Арнольд Самуель Джонсон**, **Ізраель Амтер**, **Єлісавета Гурлай Флін**, **Олександр Лео Трахтенберг**, **Ізидор Беган**, **Олександр Біттельман**, **Григорій Блейк Чарней**, **Бетті Ганетт**, **Віктор Єремій Джером**, **Клявдія Джонес** (звана як Шольник і Камбеч), **Алберт Френціс Ляннон**, **Яків Миндель**, **Петтіс Перрі**, **Люїс Вайнсток**, **Віліям Волф Вайнстон** та **Маріон Максвелл Абт Бахрач** (з них двох негрів).

Американці розшукують ще за чотирма втікачами, а саме: **Джеймес Едвард Джексон Дж. Віліям Норман Маррон**, **Фред Файн** та **Сідней Штайнберг**. Деякі журнали ЗДА звідомляють, що справжніми лідерами “Ред Конспірасі” є **Олександр Біттельман** (жид) — головна фігура в “Ідіш Морнінг Фрайгайт Асоцейшен”, а редактор “Морнінг Фрайгайт”, описаний “Каліфорнія Ен — Амерікен Актівітіс Коміті” як “Ідіш орган Комуністичної Партії”.

З повищезгаданих 47 комуністичних лідерів і шпигунів у ЗДА було: 4 негри, 14 білих і до 29 жидів. Статистично у ЗДА є 5% жидівського населення, проте 60% верхівки комуністів у ЗДА займають жиди. Менше 5%! достав населення ЗДА є більше зрадників і червоних, а з останніх 95% достав расових груп є більше комуністичних агентів, ніж інших расових груп разом. Подібний патерн (зразок) та ініціатива “марксистської конспірації” є у всіх християнських державах світу (Використано як допоміжну літературу “Ді Кенедієн Інтеллідженс Сервіс” ред. Рона Гостика, Флешертон, Онтаріо).

Південна Америка: Большевики видають понад 100 мільйонів доларів на комуністичну пропаганду в Півд. Америці (радіо, книжки, інше). Комуністична партія існує легально у 5-ох латинсько-американських республіках (Аргентина, Болівія, Еквадор, Мексико й Урагвай). У Центральній Америці начисляють до 200,000 членів комуністичної партії (з того: Бразилія — 50,000, а Аргентина — 80,000). Їхні комуністично-фронтіві групи є тісно зв'язані з інтернаціональним комуністичним рухом.

Комуністи своїм терором і заколотом (ефективна комуністична зброя) перемагають у холодній війні Півд. Америки. В Півд. Америці лише Колумбія, Перу, Еквадор, Коста Ріка та Домініканські Республіки є в анти-комуністичних руках чи під контролею демократичних лідерів. Президент Бітанкоурт у Венезуелі мусить боротися з дуже великим числом комуністів та їхніми симпатиками. Кубинські вишколені партизани є часто пійманими у Венезуелі. Диктатор Кастро — Мархіст уживає до свого комуністичного порядку військових і секретних поліційних загонів, що сам їх контролює т. зв. “залізною рукою”. В Чіле немає економічного й політичного спокою, бо там діє величезна й популярна націоналістично-комуністична партія. Перу й Еквадор є багаті території Кастро-комуністичних партизанів. В Домініканській республіці та Га-

їті є більшi труднощі, ніж на інших островах Півд. Америки. Гаїті є найбільшою державою в Латинській Америці, якої негри мають найстаршу незалежність у керованні державою, проте злидність і нужда, голод і терористичні тактики режиму “зсолошували” землю. В Домініканській Республіці встановлено (стале державне управління, проте кастрівські комуністи оперують секретними зусиллями, щоб підбурювати неспокій у державі.

Найбільше жидівства з давнішої імміграції має Аргентина, де й вони ведуть підривну роботу. В столиці Буенос Айресі всякі “прогресивні” зв’язки та партії є при та по жидівських дільницях. Один із наших священників Аргентини писав мені 20-го вересня 1963 року, що провідництво у лівих руках Буенос Айресу мали жиди. Теж усякі страйки, ненормальности, преса та телевізія є там опановані жидами, які намагаються якнайскорше перехопити в свої пролетарські руки владу. Популярна партія пероністів там з’єднала свої сили з льокальними комуністами.

В Урагваю ще більше панують жиди та їхній капітал. Сеньор Кубічек Жусцеліно (чеський жид) та і́нші стараються надати Аргентині кубинізаційного характеру, одначе покищо їм є трудно. Мнимий антисемітизм в СССР прямо засліплює на підривну ліву роботу жидів у країнах Півд. Америки — **це все добре алібі для жидів.**

З Парагваю мені 20-го серпня 1963 року писали, що парагвайські жиди **“сидять там, як миш під мітлою”**, а їхні промисловці зовсім мало відрізняються від крупніших парагвайських купців в Асунціоні — столиці Парагваю. По II-й світовій війні в’їзд жидам — нехристиянам до Парагваю був заборонений.

В “Шляху Перемоги” ч. 41 і 42 за 1963 р. сповіщають, що в Венесуелі впродовж минулого місяця заарештовано 150 комуністичних провідних діячів. В самій столиці — Каракас заарештовано біля 400 комуністичних те-

рористів. Вони є членами підпільної організації **"Збройні сили для боротьби за національне визволення"**, що прагне до повалення режиму президента Бетанкура.

Бритійська Гуяна (Півд. Америка) вибрала комуністичний уряд у Західній Гемісфері, керуючий прем'єром Чедді Джеген, самовибраний мархіст-ленініст. У 1962 році тисячі страйкувало проти державного уряду та кидали пляшками на державну поліцію по вулицях. Страйк був викликаний клерками (секретарі, бухгалтери і т. ін.), цивільними урядовцями й учителями, протистуючи строгим заходам уряду Джегена. Бритійська Гуяна може стати другою Кубою в Півд. Америці (Див. "Холодна Війна" Діна й Дейвіда Галлера з Дербі, Коннектікат, ЗДА).

Велкія Британія: Коли Віліям Нормандії прибув до Англії в 1066 році, отже він мав уже жидів у своїм тренуванні (навчанні). За панування короля Едварта II жиди були вже банкерами та нащадками вільної масонерії, з яких 99% було юдаїстами (анти-христіянами). Теософія (признавання вищих сил і досліджування їх), Великий Схід, Вільна масонерія, Іллюмінізм (сект, якої члени приписували собі силу бачити злих духів — прим. Баварія 18-те століття, Храмівники, Розенкрайцери (нім.) — секретні групи, які походять з античного Єгипту — прим. члени містико-філософського товариства 17-го соліття в Німеччині й Голяндії, яких емблемою була троянда й хрест) і т. п. здобували свої ідеї від жидівської **Кабали** (єврейська тайна наука з жидівських книг, вороження з карт). Вони працювали завсіди для дальшої деструктивної (руйнуючої) мети, **маючи на гадці нігілізм** (світогляд, що старається все усунути), **соціалізм** чи **комунізм**. Вони **завсіди діють у користь світового жидівства** та були теж Пан-Германізмом (Німеччина була базою жидівських фінансувань та Пан-Германізму — велике послаблення нордійських народів і поширення хаосу для расового випло-

ду комунізму). Їхній юдаїзм був базований на Талмуді та т. зв. Шулчани Аруку, які викоринювали своє спіритуальне навчання, що всі не жиди є тваринами.

Їхня товпа (вулиця) організувала англійську й французьку революції, які звані комуністичними. В часі вступлення на трон Якова II жиди відкрили пропаганду проти Панства в Англії та Шотляндії. За Карла I (сина Якова) були релігійні переслідування та творилися різні релігійні секти. За республіки (17 стол.) секта Юрія Фокса була переслідувана, а її прихильники виїмігрували здебільшого до Америки. Проти республіканської влади виступили Ірляндія та Шотляндія. Своїм володінням у новій історії Англії вславився Кромвель, який вів дуже широку закордонну політику. За останніх Стюартів у парламенті витворилася партія «вігів» (революційна партія) та «торії», які були більш консервативними та вважали, що влада короля походить від БОГА й проти неї можна виступати лише в рамках закону. Цей поділ задержався в Англії до найновіших часів. Анархістами цих часів переважно були марксистки. Карло Маркс пропагандував серед англійців, що вони ніколи не можуть зробити власної революції, отже лише чужинці можуть їм це зробити. Жидівське товариство (німецько й російсько мовні жиди) очолюване було проф. Томасом Девідсоном зимою в 1883-84 рр. (етичний анархіст і комуніст)! Багато організацій і товариств були фундовані жидами, які своїм соціалізмом та інтернаціоналізмом впливали політично на 5-ту колону.

Хаїм Вайцман був російським жидом, який сильно впливав на жидівство Англії своїм змаганням до встановлення жидівської Палестини.

Сир Вінстон Чурчил був довге життя сіоністом та зберігав (пригортав) жидівських фінансистів Інтернаціоналу. Він мовчить у своїх працях про комуністичне жидівство та його підпільну активність із 8-го лютого 1920 ро-

ку (Див. "Ділерс" Леонарда Янга) Лондон, Англія (стор. 60-61).

У "Шляху Перемоги" ч. 27, 1963 р. було поміщено, що з Великобританії видалено третього секретаря чехословацької амбасад у Лондоні, Премисля Голяна, який провадив шпигунську діяльність.

Канада: Такі комуністичні провокатори, зрадники й агенти плентаються по цілому Божому Світі. Така "вулиця" кремлівських паразитів не минула й Канади. До інтернаціональної комуністичної 5-тої колони була включена половина з двовідсоткового жидівського населення в Канаді у 1946 році (нащадки Маркса, Енгельса та Леніна): **Федір Розе (Розенберг), Сем Карр (Коган чи Коге), Ерік Адамс, Давид Шугар, Г. С. Герсон, Й. С. Беннінг** (жонатий із жидівкою), **Ізраель Галперін, Фреда Лінтон, С. С. Бурман, Генрик Гарріс та Й. Ізидор Готтгайл.**

Фред Розенберг був членом канадійського парламенту для Карше виборчого пункту в Монреалі, який мав добрий досвід та скрайний голос. Він приїхав до Канади з Польщі, змінив своє прізвище та був викритий за державну зраду. Він не був депортований назад до Польщі та є тепер вірним жителем Канади.

Сем Карр був організатором комуністичної партії (ЛПП), який прибув до Канади з СРСР. Тут змінив своє прізвище та був викритий за державну зраду. За свою підпільну активність мав скасування громадянства. В Говерманстві виявилось, що багато публичних лідерів було вживано як знаряддя для знищення нашої держави-Канади.

Ігор Гудзенко — минулий советський шиферний клерк советської амбасад в Оттаві, який утік у 1946 році з великою кількістю документів до канадійських "авторитетних чинників", де викрив усю комуністичну секретну шпіднаж советської амбасад, твердив, що **агенти яких він викрив були майже всі іноземні (закордонні) жида**

(Див. “Кенедієн Інтеллідженс Сервіс” за травень 1961 р.). Ігор Гудзенко знав особисто полк. Рогова (директора комуністичної шпіонажі), який говорив йому, що **д-р Кляус** і **д-р Еллен Нанн Мей** (замкнені були у в'язниці за шпіонаж в Англії) **були комуністичними агентами**, про що він доніс теж до Бритійського Говерманства. Тижневик “Шлях Перемоги” з 1-го березня 1950 року подає, що д-р Клявус Фукс (советський агент), який **передав секрети атомбомби до ССРСР**, був вкараний на 14-ть літ тюрми.

Д-р Роберт Оппенгаймер фінансував і хлюпався теж у комуністичних активниках. **Його брат і сестрінка були комуністами. Він оженився з вдовою Катериною Гаррісон** (Месарош — оригінальне прізвище), яка ходила до ленінської школи в 1931 році в Москві та була комуністкою. Його близькими колеґами 30-ох літ був **Стефан Нельсон** — комуністичний агент (Див. “Ньюсвік” із квітня 1954 р. га “Меркур” за травень 1957 р.).

Самуель та Еллен Брофман, які обшахрували Джеймеса (Hirri) Руткін і були суджені за \$22,500.000 спільного зиску в Монтреалі у 1931 році. Брофмани походили з Манітоби, які оперували “ланцюгом” тотелів у Канаді. В додатку — Еллен Брофман був “ко-чейрменом” (співпредсідателем) допомогової кампанії до ССРСР у 1943 році. Самуель Брофман був найбільш сильним магнатом (багатиром) лікерів у світі, який був теж головою Канадійсько-Жидівського Комітету та найбільш зобов'язуючою людиною серед єврейства в Канаді.

Комуністичні впливи троцкістів були теж у канадійській парті ССФ (див. “Кен. Інтеллідженс Сервіс” за травень 1955 р.). Комуністи (спрямували свою пропаганду в СБС Радіоавдиції, а саме:

1. 15.X.1951 р. **Герольд Ісаак** попірав визнання червоного китайського режиму й допущення червоних китаїців до Об'єднаних Націй.

2. 12.XI.1950 р. **Макс Фрідман висловив** свою позицію до анти-комуністичного сенатора Гикенлюпера з Йови, ЗДА та говорив жеврючо про пані Олену Гагаген Довглас із Каліфорнії та зневажав сенатора Ніксона.

3. 21.XI.1950 р. Пані **Дорота Стівіс обороняла** червоний Китай (у холодній війні з Канадою), що він повинен бути допущений до Об'єднаних Націй.

Культурне поле СБС у 1951 році спонзорувало багато промовців, включно з д-ром Брок Чішольм, Берtrand Руссель, д-р Анна Фройд, д-р Івен Камерон, проф. Фред Гойль і д-р Карло Бінгер, які атакували релігію, християнську етику та мораль.

4. 14.VI.1953 р. **Карло Вудсвортг** атакував анти-комуніста Сигмана Рі.

5. 19.VII.1953 р. **Анна Франціс** обороняла визнання крісла в Об'єднаних Націй для червоного Китаю.

6. 17.I.1954 р. **Роджер Балдвин** (предсідатель чи голова Американської Цивільної Ліберальної Юнії), зтоваришений із не менш 40-ма комуністами був теж спеціальним спікером (промовцем) у СБС, який атакував сенатора Мек Артура й обороняв засуджених червоних лідерів у 1949 році, протиставився вірним присягам держави та імміграційним полісам, які забороняли допущення червоних до ЗДА й їхні лояльні домагання відносно деяких особистостей геть із ОНацій.

7. 15.IV.1954 р. **Райф Лепп** передав свою авдицію з Вашингтону через СБС, обороняючи д-ра Роберта Опенгаймера, який мав клопоти з секретними державними органами ЗДА за стоваришення та підтримку комуністів.

8. 2.V. 1954 р. **Маттев Гальтон** підтримував допущення червоного Китаю до ОНацій.

9. 12.VII.1954 р. **Джеймс М. Мінніфі** зневажав Чіанг Кай-Шека.

Рівно ж у канадійській драмі були продукти СБС, які своєю комуністичною пропагандою нехтували хрис-

тіянську моральність (прим. ніч у неділю дня 17-го березня 1954 року) — див. “Кен. Інт. Сервіс” з липня 1956 року).

Словацькі консервативні християни протестували пропаганді д-ра Шмольки, Рейгона та його братові Райхманові, Ставберові і Віліямсам у Канаді (КІСервіс з липня 1956 р.). Жида є більш матеріялістами та ”гешефтярами” (бізнесменами) та патріотично не прив’язані до своєї самостійної держави-Ізраїлю, а втікають там, де краще (Там Батьківщина, де добре” — говорили античні римляни). Жида в «Кепітал Ріпорт» із 15-го липня 1958 року звідомляють, що в повоєнному періоді з Ізраєлю виїждувало до Канади щонайменше 5,000 осіб. Вони тут пристали до жидівського “кубла” та дбають про матеріяльні наживи серед християнського населення Канади, які не люблять нас, як не любили Ісуса Христа перед розп’яттям.

В “Анти-Коммуніст Ріпорт”, Оттава — Канада було теж згадано про комуністичні впливи жидівства в радіовисильні СБС від Лінус Павлінг, Скатт Нірінв, Клявдія Морін, Гілляс Гінаулот, Тед Еллен та інші.

Ілія Егрєнберг дістав у нагороду “Ціну Леніна” за літературну пересилку до Авраама Фейберга. Члени парламентів-комуністи, як Фред Розе(нберг), Дорис Нейльсен, Вілліам Кардаш, Джеймес Аттерік, А. А., Мек Леод та Й. Б. Сильсберг є внесені у рекорд (реєстр) флюоридатції водних достав у Канаді (Звідомлення у цій публікації П. Велша з 23-го вересня 1961 р.).

Комуністична шайка в Судбурах, Онт. — Канада заатакувала й поранила **Філіпа Тесика**, який працював серед їхньої голоти у 1961 році.

Кап. Т. Т. Фролов, агент советської шпіонажі, який приїхав у літаку (ТЮ-104) з хором “Червоної Армії” СССР в Оттаві. Хор “Ч. А.” з Москви (180 членів) — це партійці й агенти з СССР.

Коли прем'єр Л. П. Пірсон турбувався нуклеарною зброєю для Канади, то їхній Ваня Мельничук і Вася Каштан "режуть мордами чотириногих про мир" та відкидають інтерференцію (втручання) ЗДА в цю важну справу. Нуклеарна зброя ЗДА для Канади може знищити 410,000 їхніх членів і симпатиків... Видають "безроги хрущовського черевика" останній цент на пропаганду в користь СССР, а їхні члени ходять "голі й босі" та без праці, а тримаються цього "борохла", як воша кожуха, яке в кожній хвилині може вітер розвіяти...

Остаточо мусимо ствердити, що багато жидівських біженців було комуністами. Жиди зовсім не інтересуються іншими націями (Див. у видання Сид М. Серена). Вони засвоїли діалектичні методи Гегеля (німецький філософ-соціаліст) та К. Маркса до своїх матеріялістичних позицій і хотіли б стати й на цьому континенті кримінальними душогубами мільйонів льокальних христіян.

Червоними лідерами, агентами 5-ої колони є в більшості жиди. Серед недавніх комуністичних агентів Кремля в Форт Монмоутз було 80% жидів. у "Жидівськiм Життi" було звiдомлення, що 40-50 жидiвських науковцiв були замiшанi у цiй шпiонажi, а до 16-18-ть жидiв було теж завiшених у 1948 році.

В. І. Ленін у 1923 році встановляв собі зразок пляну, щоб "спершу загарбати Європу, опісля маси Азії, а відтак оточити ЗДА, які будуть останнім бастионом капіталізму. Ми не будемо їх атакувати. Це все спаде в наші руки, як дозрілий овоч" (Див. Ді Канедієн Інтеллідженс сервіс" за січень 1955 року).

Як у большевицькій жовтневій революції в 1917 році лідерами були жиди, так і вони є лідерами стоваришень шпiонажi у свiтi. В них була взаємна комуністична допомога (зброя, харчі і т. ін.) для оснований Сіонізму (ідейна єврейська течія та змагання відбудувати свою

власну державу в Палестині) в Ізраїлю. Одні сіоністи змагають до сильного Ізраєля, а другі є колябораціоністами червоної Москви. Магоммеданці-юдеїсти змагають до “комуністичного і сіоністичного світів”.

“Нью-Йорк Тіме” з 22.XI.1954 р. помістив під наголовком “Москва є жидівським раєм”, що в Москві тепер живе 500,000 жидів, у столиці комунізму. Кремлівське партійне бюро використовує жидів для своєї шпіонажі по цілому світі та для всяких підривних робіт.

Біля 70% американських християн підтримували сен. Мек Карті у виборах у 1954 році, а 83% жидівства у ЗДА було проти нього.

Йозеф Г. Рейнфельд (Нью-Йорк) був бутлегером (торгівцем спіртами й алькоголями), з чого найбільше користали жиди в неділі, бо при “водці” відважніше піде праця...

Такі “пархачі” (так звали жидів на Україні за польської окупації) розкладають нашу націоналістичну діяльність у світі та нищать її провідників, вони влізають у нутро державних політичних акцій даного континенту та подібними марксистськими методами хочуть знищити всіх християн у світі.

Деякі барони Англії бояться вмерти в атомовій війні та воліють жити під комуністичним режимом (прим. д-р Рассель), багато американських “животатих аристократів” ще досі “П'янствують і хуліганять” із кремлівським політбюром у ССРСР, які пляново допомогали Ф. Кастрові винищити кубинських націоналістів — найкращих горожан ЗДА (Дін Раск і дисант на Кубу), таксамо деяких канадійських політиків “не бадерують комуністи”, а тільки фашисти й нацисти в Канаді (прим. Е. Ендрю).

Такими методами анархісти й партизани держав поза “залізною заслоною” змагають до “поширення простору й справ та слави свого народу”. Комуністи кожного дня зростають у силу і “стають на п'яти” баронам та

аристократам Заходу і можуть колись “застукати у двері” власного житла, бо це їхня марксистська мета!

Вони влізають у закутки жидівства та з ними споріднюються під прибраними прізвищами, щоб якась мало-подібна на жида (-вку) особа пляново дісталася до центру державного управління, а тоді вже даній державі “ацентой” (кінець), бо тоді він (-а) тягне туди своїх підзвітних і зростають у силу на користь червоного Кремля, а відтак уже даліше змагають за планами марксистсько-ленінських Комінтернів і т. п. п'ятиколончиків партійного кабінета — тиранів ССРСР.

ЧЕРВОНІ ТИРАНИ

Маркс почав будувати
“Рай червоного маніфеста”,
Доганяв ці пляни Енгельс
Германського соціяліста.

Ленін на балалайці вигравав,
А Сталін сапогі латав,
Хороші мислігелі комуни,
Яких “вулиця всюди суне”.

Бородатий Голова Комінтерну
Та й лисий диктатор Кремля,
Троцкістський конкурент-деспот,
Яким скривавилася наша земля.

Хижацькі атеїстичні паразити,
Ленін-жид — завзятий кат України,
Який вигубив понад 7 мільйонів голодом
Найкращого населення Великої України.

Махав і сапогом Курщинський Хрущов,
Заслужений стахановець колхозів,
Побренькує й на балалайці
Пузатий враг християнських народів.

Побудував він тюрму народів
І обмачується у християнській крові,
Пайот лозунгі до своїх гарнізонів,
Щоб не впасти в “пащу західньому вовкові”.

Вже смердять гази модерних атомів,
Уже готується новий лет беркутів,
Зроблять суп, мило та попіл
Із емгебівських трупів!

Торонто — 15 червня 1963 р.

Автор.

УКРАЇНА ТА ЖИДИ

...“Нам братів на очах катували
І знущались над нами жида,
Ми ударим ударом в неволі
І розіб'єм червоні полки”...

Приспів:

Смерть, смерть, ляхам смерть,
Смерть московсько-жидівській комуні!
В бій кривавий нас ОУН веде.

(З народної пісні України «Ми зродились із крові народу»).

Жидів як націю не любили та нищили вже єгиптяни, араміїці (Сирія), вавилонці, іранці (Персія), араби, римляни, португальці, німці за А. Гітлера та не любили їх і наші українці за князя Володимира Великого за їхнє деспотство в 10-ому столітті по Нар. І. Христа.

Наші історики дуже скропулярно про це ханство подають, що хозари (пращуки жидівства) були кочовими племенами і сильно потурченими, які приманджали з придонських теренів, опанувавши прибережжя Каспія та в 8-ому столітті стали деспотами (гнетом, тиранами) Криму (на Кавказі звали їх «караїмами»). Вони приступили на жидівську віру та поширилися на Кавказі, Криму, та Кубані. Їхній цар звався Каган. Вони заховаляся на Криму з назвою “караїмів”. Їхнє ханство знищив Святослав у 969 р. до Нар. Христа. Можливо, що з того часу нашої історії вони з нами ворогують, що хотіли заволодіти київським князівством.

В “Ді Канедієн Інтеллідженс Сервіс” з серпня 1956 р. знаходимо, що “Ізраїль не був створений горожанами Ізраїлю, які є спадкоємцями Юди чи палати Юдеї. Вони прийняли жидівську релігію, але вони **не є расовими жидами...**” Бенжемін Фрідмен (жидівський індустріяліст із Нью-Йорку, ЗДА) сказав, що ”Політичний сіонізм не є виключеним рухом жидів із Європи. Східні європейські жиди не мали зовсім расового й історичного контакту з Палестиною. Їхні спадкоємці (наслідники) не були мешканцями їхньої Обіцяної Землі. Вони безпосередньо є нащадками хозарського ханства (царства) з 12-го століття. Хозари не були семітами, а турсько-фінськими монгольськими кочовиками, які приблизно в 1-ому столітті по Нар. Христа виемігрували з Азії до східної Європи. Там вони зробили могутнє царство даного часу (800,000 кв. км.). Біля 7-го століття по Нар. Христа їхній король прийняв юдаїзм за державну релігію, а з ним більшість населення хозарії. Передтим не було згадки про хозар, які були жидами та що вони прибули зі Святої Землі.

Альфред Лілінталь (американський жид) у своїй книжці “Яка ціна Ізраїлю” сміливо відмічує, що жиди східно-європейського походження “мають дуже маленьку кількість семітської крові”, але походять від хозар. Сирійський амбасадор до ЗДА, Фарід Зейнеддіне заявив, що більшість жидів-сіоністів є нечистокровними росіянами (ДІКС з січня 1956 р.).

Д-р Джон Біті (американський офіцер-схолястик) у своїй книжці “Ді Айрн Кюртайн Овер Амеріка” твердить, що більша частина американських жидів є нащадками (потомками) хозар Росії. Це хозарське плем'я чи ханство в більшості навернулося до юдаїзму в 8-ому столітті. Вони не мали жодного контакту з античними жидами Біблії. Доказом є це, що більшість жидів цього континенту виемігрувала з Росії та з сумежних країн хозарської групи.

В книжці А. Лилінталя на стор. 215-223 знаходимо, що генеалогічна спадкоємність Палестини є занотована за 2,000 років. Юдаїзм є старою жидівською, монаїстичною (віра в одного Бога) релігією. Жидівство перейняло віровивчення юдаїзму з різноманітно-мішаних рас і порід античного населення. Половина з них звать себе жидами, можливими нащадками гігітів (народ Малої Азії та Сирії до 1800 рр. перед Нар. Христа — прим. Кападокія), а інші звать себе нащадками племен Ханаану...

З єгипетських пам'ятникових портретів (монументів) черпнуто, що євреї мали сині очі та бльондинувате волосся... Жиди східньої Європи (Ашкенази) мали дуже маленьку кількість семітської крові. Хозари мали риси пращуків (предків) східньо-європейського жидівства (історичний факт)...

Гітлерівське походження (предки, родовід) можуть-но-можливе одним із плем'я десятка (12-ть) вимерлих племен Ізраїлю (жиди розпняли Ісуса Христа на хрест, а Гітлер знова винищив сотки тисяч жидівства — автор), між тим як Вайцман може бути нащадком хозарів-наверників до юдаїзму (1-ий президент Ізраїлю та лідер сіонізму після 1920 р.), які не мали антропологічного (наука про людей) респектованого споріднення до Палестини (фактом є те, що багато христ'ян можуть мати більше єврейсько-ізраїльської крові у своїх жилах, ніж у більшості від їхніх сусідів). «Хозарські жиди не є семітами, але більше схожими (подібними) до жидів, які є тубільські (місцево-нужденні) до Палестини й до Середнього Сходу, отже вони є з чистої єврейсько-ізраїльської крові, ніж більшість тих, які були незгромаджені (не жили гуртом)» — Альфред Лилінталь у своїй книжці "Зайонизм анд ді Мидл Іст Крізіс" ред. Рона Гостика з Флешертону, Онтайро — Канада).

Як бачимо з повишезгаданого матеріялу, то жидівство походить із усіх рас, які в більшості кооперують

між собою та дбають про свій нарід — мішанину. Правда, що вони спіритуально почувають себе палестинцями, яких пращуки “замордували за методами античного тиранства” Ісуса Христа, як рівнож нищили наш нарід на Україні (хозари, гітлерівці — потомки жидівства).

Марксисти (німецькі горожани) допомагали Ленінові на еміграції по вибуху жовтневої революції у 1917 році повернутися назад до Росії, припускаючи його погром російській імперії. Німці воювали з білою Москвою, вони й підготовляли ґрунт жидівській комуні в Росії та на Україні за Леніна, а останньо гітлерівці (жидо-хозари) мордували жидів. Повищезгадані хозарські тирани були жорстокими деспотами на Україні та мордували релігійно-національні зріле українське населення в Європі.

“Палеолістична Україна” (300,000 рр. до нар. Христа) була скржавлена поганями, атеїстами, християнами, усякими реформованими зайдами, вона й кривавиться дальше жидо-комуністичними атеїстичними тиранами. Марксистсько-ленінська жидівська шайка знищила нам мільйони найкращих душ, які плекали спіритуально релігійно-національні традиції на своїй автохтонній землі від палеоліту.

Можу тут сміло згадати, що майже ціле своє життя я чую нарікання та погорду супроти жидівства, а всі християнські публікації не можуть їх минути серед своїх тем. Вони були шахряями й амантами (актори, любовники) у своїх інтересах на Україні, жерли наш хліб і кури, проте вони нас не любили й кооперували з нашими окупантами та допомагали їм нас нищити! Вони за гроші були б “гнали козу на ярмарок”, а то й “продали свою матір за гроші” — говорили в нас на ЗУЗ. Їхній торговельний хист перевищував подекуди їхні традиції та ідеалізм, а влазили там, де можна б щось заробити.

Жиди були частинно інструментом польської імперіялістичної політики “на знищене Русі” та помагали польським “стшельцам і канаркам” нищити релігійно-націона-

льного нашого “гоя” (дядька чи господаря). В часах російсько-царської неволі, подібні жидівські типи ворогували проти нашого відродження. Вони відносилися з погордою до нашого “хлопа й хахла”, які бажали жидам “збудувати золотий міст почерез Чорне море, щоб жиди могли перейти по ньому до своєї обітованої землі,” про що згадує С. Сухий у “Гомоні України” з червня 1963 р.

Жиди хотіли б тільки паразитувати на поневолених масах народів і страшили нас “Мойсеєвою змією”, яка нібито залякала й пожерла єгипетську” (знаю, що Фараон був кращим магіком за Мойсея, отже не можу вірити хвальбам жидівства). Їх зненавиділо вже багато держав світу, отже нехай уважають, щоб вони не попали самі в якусь пашу своїх расових і національних суперників у світі.

З руки агента Москви — жиди Шварцбарта загинув 25 травня 1926 р. в Парижі Головний Отаман військ УНР Симон Петлюра, про якого жидова ще й у минулому році розмальовувала дивовижні карикатури та зачислюють його до політичних терористів своєї “мішанини”. Дня 23 травня 1938 р. загинув від вибуху пекельної машини вищезгаданих типів у Роттердамі Провідник ОУН, полк. Євген Коновалець, співучасник слави УСС-ів, творець корпусів Січових Стрільців — першого соборницького військового з'єднання. Як полковник очолював дивізію СС у кривавих боях під Гребінкою, Хвастовом, Проскуровом, Староконстантиновом і у славній Карабчаївській перемозі. Творець і командир УВО (Укр. Військова Організація), засновник всеукраїнської Організації Українських Націоналістів (ОУН) та її Провідник. Один із ідеологів українського націоналізму. Політичний талант, стратег української революції, тактик суспільно-політичної роботи, надхненник революційно-визвольних чинів на всіх українських землях.

Це все за наше добро та їх паразитування на нашій рідній землі — Україні. Вони вже напевно забули за тих “гоїв” (наших дядьків із сіл), які вигодували їх своїм хлібом і курми. Їхні Сурці й Хайки нераз мандель (12-ть) курей поперемацували, щоб не було “трафне” (противне їхнім традиціям) перед купном. Торгувалися з нашими гасдами до одного грошика (подібного цента) за “небіжки Польщі”, аж нарешті “сігіт” (значиться “добра”-е) та рука Шарі тряслася, як видавала з капшука старі грошики (нові відклала на пізніше). Як учні “Повшехної школи” (народня) повалили їм т. зв. “кучки” (будочка, де молився рабін), то вся жидова вигукувала дивним голосом: “Ах, вай! Рускі гої на нас нападаюм!” Рабунок! — Дальше в суд..., але на жаль жидівські шахрайки прогали, бо суд не міг засудити дітей...

Карикатуруючи нашого Головного Отамана Симона Петлюру, а сліпаки не згадують прим. о. д-ра Володимира Клодницького (див. “Гомін України” ч. 38 за 1962 р., стор. 3), якого американці нагородили “Торчом оф Либєрти” за заслуги в обороні жидів у **серпні 1919 року** та інших щиролюблячих українців до їхньої хозарської раси. о. д-р Вол. Клодницький, парох Української Православної Церкви (УПЦ) в Ньюарку — це живий документ, який врятував жидів від погрому в Хмельнику на Україні у 1919 році, коли то обурене населення поблизького села, яке згоріло внаслідок підпалу жидом однієї хати, вирушило до міста, щоб відплатитися за заподіяну шкоду. Причиною трагедії було те, що донька жидівського купця в селі недалеко Хмельника таємно вийшла заміж за селянина. Обурений тим її батько підпалив хату зятя, у висліді чого згоріло ціле село. Тоді у Хмельнику перебував із відділом української армії тодішній майор Володимир Клодницький. Він вияснив селянам, які хотіли відплатитися на жидях за спалення села, що слід зберігати правопорядок, встановлений владою молоді української

держави. Жидівська громада під проводом рабіна Шалюля Бен Юзефа Ляера висловила окрему подяку майорови Вол. Клодницькому.

“Ді Джуїш Ньюз” із Ньюарку писав, що президент Ізраїлю Іцак Бен Цві виявив окреме заінтерисування справою о. д-ра Вол. Клодницького. Подібних подій було більше у 1917-20 рр., а зокрема в роки ліквідації жидів гітлерівцями. Окрему заслугу має сл. пам. Митрополит Андрій Шептицький і Його брат та ігумен Климентій. Наше українське населення переховувало знайомих жидів по криївках у stodолах, під церквами (прим. біля Підволочиськ) та давали їм харчі й одяг, за що самі попалися в тюрми чи були замордовані гестапівцями.

В жидівському журналі “Туг Морген” з 6-го серпня 1962 року вміщено коротку замітку А. Файмана, якого ось зміст у перекладі на українську мову:

“У Парижі недавно померла 100-літня українка Софія Пиленко. Вона була матір'ю молодій монахині, ім'я якої залишиться святим серед жидів. Монахиня Марія Пиленко сиділа разом із жидами в одному німецькому концетраційному таборі під час II-ї світової війни. Вона ставилася дуже добре до всіх жидівських спів'язнів. В концетраборі опинилася вона при таких обставинах:

Одного разу гештапівці гнали групу жидів (чоловіків і жінок) до концетрабору. Між ними була молода жінка, яка з немовлям на руках ледве тяглася за колоною. Монахиня Марія Пиленко, яка спостерігала цей страшний похід, нараз підбігла до одного з гештапівців і пошепки щось йому сказала. Гештапівець моментально вивір із колони жінку з дитиною, а її місце зайняла Марія Пиленко.

Разом з іншими жертвами завели монахиню до газової камери і там вона згинула з рук нациських убивників. Жидівська жінка залишилася при житті і перебуває тепер в Ізраїлі. Своє життя вона завдячує святому вчин-

кові монахині Марії Пиленко". ("Вісник ООЧСУ" з травня 1963 року) — див. "Шлях Перемоги" ч. 26, 1963 р.

Українці ніколи навіть не ставили під сумнів права жидів на існування, трактуючи їх на своїй території як повноправних співгромадян. Наш народ ніколи не забороняв їхніх релігійно-національних прав на українській етнографічній території. Бувало, що українці вимагали, щоб відповідальні провідники жидівського народу та державні мужі Ізраїлю виявили теж зрозуміння до визвольних змагань українського народу та стали в обороні його права на самостійне державне життя в обличчі наступу московсько-большевицького колоніалізму.

Я знаю з оповідання старших українців та з практики, що жиди все були на услугах чужинців і поборювали наші національні рухи на українських землях. Вони були донощиками поліції окупантів України, працювали у СМЕРШ-і (розвідка) та НКВД, були провідними членами ВКП(б) на Україні. Вони були брехунами у Червоній Армії та Рудої Армади (армія комуністичної Чехословаччини). По школах УРСР діставали похвали та медалі за атеїстичне навчання нашої дівчороти на ЗУЗ та вихваляли 13-ть літнього Павлика-героя та піонера ССРСР, який доніс до НКВД свого батька, який був членом СВУ на Лівобережній Україні. Учитель Середньої Школи (десятилітка) Цукерман на Валині хотів викинути з першого класу Початкової школи ученицю, яка у школі перехрестилася. Це є доказом, що він не мав жодного релігійного виховання від своїх батьків і рабів, тощо.

Античні жиди були вперше кольоністами та рільниками Єгипту. Їхня раса та фізіономія (вираз, риси лица, характер) відрізняється від європейців (червоно-жовто шкірі, горбаті носи, мішані риси обличчя, флегматики, шахраї та брехуни, гешефтьярі (купці й продавці) Європи, т. зв. "деруни", яких дуже ненавиділи гітлерівці та нищили по кацетах у своїм Райху (самі жиди говорять, що пропа-

до їх 6,000.000: Бурштин, Дахав, Авшвіц і т. ін.). Гітлерівці політично заставляли жидівську поліцію (з короткими палками) в концетраках, щоб утримувати там порядок і карали своїх смертельників, а під кінець вони знищили й жидівську тимчасову поліцію. Щасливими в БОГА були ті, яким вдалося втекти поза райх Гітлера і ті, які жили в інших країнах і не перебували в гітлерівським райху.

Терпіли подібно й українці та інші народи під їхньою окупацією, бо всюди по будинках були написи товстим друком: “Дойчлянд ібер аллес!” “Нур фір Дойче!” (Німеччина понад усе! Все для німців!) та інші нацистівські кличі. Через такі кличі і терористичні методи та ненависть до інших націй вони програли останню війну — **повна капітуляція Німеччини та закінчення війни на всіх фронтах було 8-го травня 1945 р. о год. 12.01 по півночі.** Німеччину розпарцеливали (розділили) на четверо та тяжко буде їй знова “встати на ноги”, а жида за долари та припомочі сил ОН дійшли до власної держави — Ізраїля та мають “свою правду, силу й волю” з президентом Хаїмом Вайцманом на чолі (січень 1949 р.). Вони дістали від німців відшкодування та судили гітлерівських коляборантів. Поляки за “небіжки” Польщі говорили: “Як Куба Богу, так Буг Кубе”, або українці: “Хліб за хліб, воду за воду, кров за кров!” чи “Катюзі по заслугі” і т. ін. Жида все своє право вложили колись у релігійне право, отже сподіємося, що рабівні “добеньки” на голові мають Мойсееву силу-магію та Соломонову мудрість... Хоч вони тисячами літ блукали по світі як “вічні жида”, але сьогодні на гльобусі видніють границі жидівської самостійної держави з написом “ІЗРАІЛЬ” в Азії та вони не забороняють відвідувати іншим християнам **тернисті ХРИСТОВІ шляхи й місця, де на сльозах Матері Божої та крові Ісуса Христа ростуть символічні квіти, які символізують їхній славетний ДУХ і пригадують ганебні по-**

милки їудейцям у їхній кривавій, братовбивчій і ганебній історії в очах християнського світу!.. Командер Гачісон зсумувавши внутрішню політику Ізраїлю, він доводить, що більшість крісел в ізраїльському парламенті займають комуністи, прокомуністи (діють у користь комуністів) та соціялісти. Теперішні комуністичні впливи на Середньому Сході, результатом чого є втручання в жидівські справи ЗДА та СССР. Можна додуматись, що це є зовсім комуністична гра, щоб спровокувати й втягнути Захід у нову марксистсько-ленінівську революцію та виконати свої експанзивні плани до нової історії СССР.

“Вільне Слово” (11 серпня 1962 р.) та “Шлях Перемоги”, ч. 50 з 25 листопада 1963 р. подають до відома, дома, що 10-го квітня 1962 року в м. Ньюарку (б. Нью-Йорку) представники з жидівської організації “Б'най Бринт” вшанували колишнього (бувшого) офіцера української армії, Володимира Степановича Клодницького за те, що не допустив до різні жидів у 1919 році. З українського боку на тому бенкеті взяло участь коло півсотні представників.

Д-р Гр. Шляхецький сумнівається тут, що з цієї 50-тки не знайшовся один, який не натаврував поступування цього жида, який з ненависти до християн і пімсти, що його дочка вийшла заміж за українця-християнина, підпалив власними руками хату своєї дочки і зятя, і через те спричинив пожар цілого села, а в парі з тим викликав небезпеку пімсти над жидами, яку зупинив нагороджений тепер старшина В. С. Клодницький. **Це ж є релігійний фанатизм жидів!**

Цей фанатизм реферував Йозеф Ліхтен, що йому диктувала його справа. Він на оскарження і ганьбу українців додав, кажучи: “Багато томів видано про погроми в Україні в час революції. Але легше збирати факти зла, ніж факти добра”. Цей сам Ліхтен, що вручив медалю українцеві Клодницькому, а іншим присутнім і не-присутнім, кинув болотом у вічі!

Такі “погроми” у світі викликали самі жиди своїм нечесним поступованням і провокацією (прим. Буенос Айрес, Аргентина) з т. зв. “Справою Сироти”. Вони таким поступованням викликають проти себе ненависть і переслідування. Знаємо з історії, що вони по програних війнах із римлянами, арабами та іншими, пішли на “розсіяння” й християнські народи їх прийняли, дали спромогу не тільки жити, але й розвиватися економічно та культурно. Та коли вони “поросли в пір’я”, почали надуживати свої свободи, доброти християн, і тому ми стрічаємося з “антисемітизмом”, “погромами” жидів в Еспанії 1391 р., у Франції, Італії, Чечач, Польщі, німеччині, майже по цілій Європі в 1346-1353 рр. й інших роках. Ця ненависть і переслідування не були через їхню расу, національність. Ні! Це були відрухи, інстинкти самозбереження християнських народів, це робилось через жидівську ненависть до християн, через їхні провини і каригідні злочини супроти різних народностей. Хто цікавий більше про це знати, хай перечитає собі книжку: Хуліо Меінвіелле “Ель Худіо ен ель містеріо де ля гісторія”, Буенос-Айрес, 1959, Аргентина.

Д-р Гр. Шляхецький у “Шляху Перемоги” теж згадує, що є коло 15-ть публічних документів Папів Римських: Інокентія IV, Григорія X, Івана XXII, Юлія III, Павла IV й інших, в яких таврується злочинність жидів, а водночас борониться їх перед несправедливими нападами. Так, наприклад, Папа Пій V Святий пише:

“Жидівська безбожність, заправлена рівними штуками зіпсуття, доходить до таких розмірів, що кінечним є, коли хочеться зарадити публічному здоров’ю християн, вжити швидкого протизасобу, відповідного до сили зла”. Далі вираховує злі діла жидів, які вимагають протидії християн і чесних людей.

Хоча б з поступовання самих Папів Римських, яким тоді закинути «антисемітизм», фанатизм, ненависть до жидів, як це виразно свідчать жидівські рабіни,

зібрані на з'їзді в Парижі 1807 р., — вже з того бачимо, що жиди не є “невинні ягнятка”, але вони злом відплачують тим, які їм добре зробили, і найчастіше самі були спричинниками ненависті до себе, причиною “антисемітизму” чи погромів.

Чайже сьогодні вже відомо, що жиди щільно зв'язані з масонерією, є її творцями і рушіями, головними творцями комунізму та його керівниками: Ленін, Троцький, Бея Кун, Янош Кадар — жиди; революції в Іспанії, Мадярщині, Баварії, Росії, Україні — це головне твір і криваве діло жидів. Троцький з кількома сотнями жидів-фахівців з Нью-Йорку приїхав до Росії спомогати революцію. Жидівські банки: Кун, Леб і Кнія, Ніе, Шреєр, Шіф й інші спомогали комуністичну революцію. В першому советі з 1917 р. на 520 членів, було 447 жидів, про що вже була згадка вище.

Таким чином комуністичні революції були витвором жидів. Перше французька комуна з 1870-их років була теж твором жидів: Карло Маркс, Лясаль, Неймаєр; жидами були теж члени I-го “Інтернаціоналу” з 1864 р. (Фрібург, Жан Коген, Аврон Адлер, Франкель та інші). Див. М. Фара: “Ля Масонерія ен дескубіерто”, Буенос-Айрес, 1960 р., стор. 84. Головними шпигунами в Північній Америці на користь комунізму були теж жиди (Розенберг, Гіс, Крамер, Сальомон Лесінські і т. ін.), як теж в Англії (Бруно Понтекорво), про що вже тут була згадка детальніше.

Наші представники на бенкеті в Ньюарку не оборонили української справи серед жидівських “критичних погромів”. Несправедливі жиди не здібні об'єктивно критикувати наших внутрішніх справ і залишити ненависть до інших християн, які кормили їх своїм хлібом та обороняли на материку перед “смертоностями”. Тоді напевно буде мирне співжиття з іншими національностями й українцями, не буде тих “погромів”, ні “гетів”, ні “кремато-

рів” та релігійно-національної ворожнечі на чужій землі. Ми повинні подякувати БОГУ, що зберіг нам життя серед наших жорстоких окупантів.

Похвалою є те, що наші визначні діячі нав'язують контакт з жидами, але ганьбою є те, коли вони не скажуть жидам правди в очі серед їхньої необ'єктивної критики. Треба домагатися від них цього інтелігентного поступовання серед усіх христ'ян у світі, домагатися ревізії (провірювання) їхніх засад, дій і кличів. Наші представники й посередники нехай завсіди будуть українцями в кожній чужій державі й обороняють наші прада. Нехай завсіди пам'ятають слова Ісуса Христа: **“Будьте второпні, як змії, і прості, як голуби!”** (згадує про це теж Д-р Гр. Шляхицький в “Гомоні України” за липень 1963 р.).

Крім Симона Петлюри, жидівські автори в своїй історії ворогують та обкидають лайкою **Богдана Хмельницького**. Отаман С. Петлюра зовсім позитивно ставився до жидів у визвольних змаганнях за самостійність України, отже Б. Хмельницький не воював із жидами, але з поляками, яких шляхта й міщанство гнобили українське населення. Повстання Б. Хмельницького у 1648 році було реакцією проти національного і соціального поневолення українців поляками. **Сила, з якою Україна стала до боротьби, підкопувала існування жидів в Україні.** З цього часу жидівські інтелектуалісти червоного закрашення ширять ненависть жидів до українців.

У 18 і 19-ох століттях жиди мали визначені посади на гетьманських дворах. Жиди в Україні мали від віків “обітовану землю”. Польська та московська політика 16-18 ст. воліла мати жиди-помічника серед своїх лиходіїв, ніж мати українця-коляборанта, який завжди був певним елементом російської імперії (царська чи комуністична). Багато авторів історії жидівства ставиться вороже до українського населення, оскаржуючи їх за особливий антисемітизм, проте вони виявляють більше об'єктив-

ности справжніх своїх релігійно-національних грішників. Вони забувають уже про свої кривди, спричинені азіятами й африканцями в старовині, як рівнож менше кричать про погроми жидів під кличами: “Бей жідов, спасай Росію!” чи “Шісен швайне юден!” (стріляти свинячих жидів) і т. ін. Коли українці виступили проти чужого кріпацтва й обороняючи інтереси України, тоді все проти українців виступали поляки й жиди. Князь Ярема Вишневецький не щадив теж жидівських потентатів (багата і впливова особа, багатир, великий чи могутній пан) в устенській замку Бернавських. Поляки й жиди звать Б. Хмельницького **ворогом шляхти та жидів, бо шляхта ширила ворожу пропаганду в Україні, а жиди громадили в руках поважні капітали й ними вміло орудували.**

Богдан Коринт у своїй статті “Українці, жиди і пропаганда Н. Гановера” (Див. “Гомін України” ч. 30 за 20-го липня 1963 р.) згадує, що Б. Хмельницькому “пришивають клеймо” антисеміта. Автор Н. Гановер у своїй книжці вихвалює Ярему Вишневецького, що він був найактивнішим у справах Ізраїля на Україні. Він зрозумів, що пропаганда потрібна не Польщі, а за її кордонами — в Європі. І до цього він вибрав жидівського теолога і письменника рабина Натана Гановера, батька якого вбито в час повстання 1648 року.

Натан Гановер народився в Острозі коло 1620 року. Батько Натана був рабином (священник), який дав йому знатну освіту так, що Натан придбав собі славу визначного вченого. З вибухом повстання грабіжницька банда вбила батька Натана у Заславі, де вже одружений Натан жив у домі своїх тестів. Йому пощастило втечи до Німеччини, відтак до Голляндії, а в 1652-ім р. до Венеції. В 1654-ім році Натан переїхав до Молдавії, де був рабином в Ясах і Фокшанах, а у 1670 р. він жив уже в Моравах як рабин і суддя. В 13-ть років пізніше він загинув трагічно під час турецько-австрійської війни, коли вій-

ська графа Є. Текелі (союзника турків) здобули місто Унгаріш-Брод.

Рабин Натан Гановер усе своє життя присвятив науковій і теологічній діяльності. Перебуваючи в Німеччині й у Голляндії, він написав книжку про повстання Богдана Хмельницького. Він сам утік у перших днях революції та не був очевидцем справжніх подій, тому й його дані базуються на розповідях і легендах утікачів та інформаціях кругів, наставлених ворожо до української справи. Н. Гановер мав на меті описати у своїй книжці трагедію жидів, вплутаних у війну українського та польського народів, яка мала б виконати певне політичне завдання. Він у своїй праці вихвалює Ярему Вишневецького, як визначного вождя, хоч цей магнат (великий багатир) на такі похвали в історії зовсім не заслужив. Між поляками було багато визначних та успішних у діяльності старшин за Ярему Вишневецького, але амбіції (хвастощі, пиha) князя та сильна його партія вимагали повести велику пропаганду в його користь, що теж і зробив йому Натан Гановер.

На цій пропагандивній книзі нечесні жидівські історики базують свої твердження про Б. Хмельницького, як ворога жидів ч. 1. Самого Я. Вишневецького Н. Гановер звеличує як “друга Ізраїля і незрівняного героя”. Книжка Гановера “Безодня одчаю”, видана у Венеції 1652 року, була широко відома в європейських державах і зробила своє діло. Кожна книжка в ті роки була широко дискутована, бо книжок виходило мало та наклади їх були невеликі. Останньо “Безодня одчаю” появилася в англійській мові (Ебис оф діспер) у Нью-Йорку. **Всю анархію (безладдя) тих років автор, а за ним історики жидівства складають на Б. Хмельницького й український нарід, не беручи до уваги об’єктивних тогочасних подій та умов життя. Сьогодні тяжко дискутувати про злочини з-перед більше як 300 років на льокальному континенті. Нині зна-**

ходимо дивовижні твердження про винищування жидів гітлерівцями (хозарські порахунки), звернені проти поляків, бо місця масового морду гітлерівці розмістили на території Польщі, про що тут уже було згадано попередньо. Подібні аргументи (доводи, докази) не повинні бути джерелом для поважних істориків, хібащо необ'єктивно для пропагандистів несвідомих сил у нашій минувшині.

Українсько-жидівського питання сьогодні тяжко розв'язати на спільну користь модерних часів та майбутності. Минулих подій не можна вже перевірити та об'єктивно їх змінити. Жиди не можуть змінити своєї позиції до подій старої історії та офіційно не можуть зайняти прихильного становища до етичних і моральних прав українського народу, бо сучасні обставини не створюють для цього пригожого й реального ґрунтів.

Жидівство завсіди є здібне зміцнити інтереси червоного милок із ходу бувших історичних подій через свою нечесність, шахрайство та деспотство на чужих землях. Жидівство завсіди є здібне зміцнити інтереси червоного Кремля та поневолити інше християнське населення Землі. Вони є анархістами майже кожної вільної християнської держави світу та прямують до повалення чужих економічних ресурсів і моральних традицій усіх християн світу. Вони своїм фінансуванням та матеріяльними факторами не переможуть релігійно-національних ідей інших народів! Їхній сіонізм і комунізм не здійснять плянів червоного Кремля та нова експанзія марсистсько-ленінівських філософів пропаде в "чужому морі" християнського світу.

КОМУНІСТИЧНИЙ ВИЗВОЛИТЕЛЬ УКРАЇНИ

Мала Сурці одну козу
Та й ту дала до колгозу,
Сама сіла на граблі
Й рахує трудодні.

Ні корови, ні свині,
Тільки Ленін на стіні
Та показує рукою,
Куди їхать за мукою...

Батьку Ленін! Дайте мила,
Бо вже воші мають крила,
Як ще трохи підростуть,
То всі танки рознесуть!..

Ах! Майне вус?
Має очі клюс!
Гамени Мошку, гамени,
Бо настав плохой час.

Сі гіт, моя Сурці!
Вот, рабочий клас строїтса,
Нада чуть пождать...
Будьот лутше, как за Енгельса.

Покушала єврейська сім'я,
Аж у пузах заграло!
Не будет больше хаклів ругать,
Бо нас здесь очень замало.

Азой стало жїть лутше, веселей,
Уже колхози построєлі,
Загулі машини паровїє,
Да, наш край дарогїй.

Мойше! Фер вус Сурці?
Кім гей, мое рібїонко!
Прїнесі меня стаканчик водкі,
Ну й запайом тіхонько...

Дорога страна моя родная,
Много в ней лесов, полей і рек,
Я другой такой страны не знаю,
Где так вольно... дішіт человек?!...

Торонто — 17 червня 1963 р.

Автор.

НАШІ ГРІШНИКИ

...“А тим часом перевертні
Нехай підростають
Та допоможуть москалеві
Господарювати”...

(Т. Шевченко).

— А його духовий “Тарасівець” Микола Міхновський у своїм “ВІРУЮ” писав: “Шануй діячів рідного краю, ненавидь його ворогів, зневажай перевертнів — відступників, і добре буде цілому твому народові й тобі (точка 5-та).

Окупації нашої автохтонної України відбилися дуже від’ємно на національній свідомості українців, вони зродили вислужників, перекинчиків і зрадників. Вислужники, зрадники, перекинчики, що зрадили український нарід і пішли на службу Москві являються найбільшими ворогами української нації у творчості Тараса Шевченка.

Т. Шевченко своїм словом закаменував на віки всіх українців, які тягли руку з окупантами-ворогами України та вихваляли “новое отечество”. Він своїм сильним словом нищив цю “нікчемну братію” — прислужників і льокаїв “отечества нового”, рабів його і підніжків “грязь Москви” та варшавське сміття.

Т. Шевченко вийшов на боротьбу, як Великий Гус і прирік:

...“Поборюсь, за мене Бог.
Да звершиться”...

Він повстав за правду — хай то буде смерть, хай його сплять вороги, як спалили Гуса — одна свідомість, що повстає за правду, надає йому відваги, сили й мужности.

Він бачив у Петербурзі багато українців, що забули свою батьківщину “дідів діла незабутні”... продавшись... “у різницю| москалеві”... величають московське царство, говорять по-московськи, стидаються своєї мови, своєї батьківщини, стидаються признатись, хто вони такі — чиїх батьків діти, прославляють ворогів українського народу та звав їх у своїх творах “рабами з кокардою на лобі”.

Великий Шевченко перестерігав дівчат-українок, щоб не кохали чужинців і не шукали його щастя там, де його немає, а творили свою родину, розбудовували свою рідну хату, виховували свою правду на своїй рідній землі, а саме:

“Кохайтесь чорнобриві
Та не з москалями,
Бо москалі — чужі люди
Роблять лихо з Вами”...

(Поема “Катерина”).

У містерії “Великий льох” висвітлює, що Бог покарав смертю нашу дівчину, яка напоїла коня цареві Петрові І у Батурині, розбивши І. Мазепу. Інший Бог відобрав життя, що, будучи ще маленькою, усміхнулася до цариці Катерини II.

Він критикував нашу інтелігенцію, що... “Всі мови знають, крім своєї”...

“А між нами і земляки
Де-де проглядають,
По-московськи так і чешуть”...

Він звернув увагу своему братові у листах:

...“Пиши мені не по-московськи,
а по нашому”...

Він серед московського оточення не хотів говорити чужою мовою:

...“Ба ні, кажу,
Говорить я вмію
та не хочу”...

(Поема “Сон”).

Т. Шевченко у поемі “Розрита могила” (9 жовтня 1843 р.) писав:

...“Степи мої зарподані
Жидові, німоті;
...”Степи мої запродані
На чужій роботі”...

Він для зрадників написав пророцтво:

— **“Хто б ти не був, який би ти вірний раб
не був, тобі вороги не повірять”** —

зрада нації найбільший гріх супроти неї, і його карається не тільки на Землі, але й на Небі.

(О. Орленко у своїй книжечці “Шевченко проти Москви” у 1949).

— Це свята правда. Наш Великий Пророк Т. Г. Шевченко та його духовий Провідник Микола Міхновський не помилялися. Хто з наших людей і навіть чужинців збойкотував їхні пророчі слова та відступив від своєї нації, вони каралися на Землі й караються на Небі.

До таких грішників нашої релігійно-національної нації належать:

1. **Петро Яблонь—Яровий**, який був жахливим провокатором і агентом МГБ (Міністерство Государственной Безопасности), зрадник нашого народу закордоном. Яблонь вродився в Яворові, пов. Бучач, який був агентом жидівсько-комуністичного НКВД ще з першої окупації ЗУЗ большевиками. В час II-гої світової війни він був провокатором НКВД в нутрі СГД (Союз Гетьманців Державників) та намагався влізти в ряди соціалістів.

Опинившись по війні в Мюнхені, Яблонь фальшиво вліз у ряди ОУН, де проводив провокаторську роботу, щоб довести до розколу ОУН та виконати атентат на сл. п. С. Бандеру, Я. Стецька і на членів УГВР — Ребета та о. Гриньоху. Він свою агентурну роботу вів у користь МГБ серед українського, американського та російського

середовищ. Він доставив МГБ цілий перебіг 1-шої альпійської конференції ЗЧ ОУН та зачитаний реферат про провокацію Печери й Мороза (доставав від своїх інформаторів — прим. Юста й т. ін.). (Див. "СУРМА" ч. 29-30 за 1951 рік).

2. **Андрій Печара** був жахливим жидівсько-комуністичним провокатором, уповноважений МГБ та розкритий органами СБ (Служба Безпеки).

В 1943-44 рр. він був на службі малярської розвідки, отже провадив провокаційну роботу на Підкарпаттю та в Карпатах проти революційного українського підпілля. Він був родом із Студеного біля Волівця на Закарпатті. По закінченню гімназії в Мукачеві він служив в армії УРСР. У 1940 р. ангажується в двозначну гру між німецькою та большевицькою розвідками та працює для німецької і большевицької розвідок.

На початку німецько-советської війни він служив при німецькій охороні нафтових джерел на Крими, а опісля був командантом одного з комісарів жидівсько-комуністичної поліції в Києві та контактувався з большевицькими партизанами в околицях Києва. Коли почався терор гештапа на ОСУЗ (Розстріл Рогача та О. Теліги з ОУН полк. А. Мельника), він утікає з національними дівчатами й дістається до Львова та швидко зв'язується з малярською розвідкою.

В 1942-44 рр. він служить рівночасно малярській розвідці й гештапові в Сколім, Дрогобичі й у Львові. В 1943-44 рр. він навіязує співпрацю й дружбу з Олегом Боднаром (Беднажем), який вів таку саму роботу. Вони розгортають провокаторську роботу проти націоналістичного підпілля й замастковують характер свого відношення до гештапо. Коли фронт наблизився до Карпат, вони організують розвідочну сітку для німців і маляр набирають на вишколи і роботу переважно людей з ОСУЗ (незорієнтованих у терені ЗУЗ), боцімто вони це роблять із

рамени ОУН-УПА. По лінії гестапо контактуються з шефом Бером (протиукраїнського відділу), а по мадярському боці співпрацюють із д-ром Ленгелем. Коли СБ-істи задумали їх арештувати за їхню провокаторську роботу, злочинці користуються з пересунення фронтової лінії та тікають, але революційна справедливість досягла їхніх спільників-агентів гестапа (Мирона та Болеслава Билені) й покарала. Печера й Боднар зв'язуються з якимсь чехом-фольксдойчем біля Кракова, буцімто “шеф англійської розвідчої сітки” на тих теренах і пробують підсунути цей контакт ОУН Бандери й Мельника. Коли стає заломання Німеччини в Карпатах, вони переїжджають на Закарпаття (німецька сторона) та приготівляють собі терен для дальшої служби в користь жидівсько-комуністичного НКВД. В липні-серпні 1944 року він нав'язав зв'язок із агентом НКВД Вірою Давидович (знайома жидівка з його рідного села Студеного на Закарпатті) у Стрию, яка у 1940 р. перейшла під большевиків до Галичини та працювала там у комсомолі в селі Кохавина в Стрийщині. Після відступу большевиків у 1941 році вона залишилася в Стрию як українка та контактувалася й співпрацювала з одним лейтенантом РОА (Власова), який був післаний большевицькою розвідкою для праці в німецькому запіллі. Печера й Боднар нав'язують із нею контакт про співпрацю в користь НКВД. Коли мадяри залапали на Закарпаттю большевицьких парашутистів-розвідчиків із радіоапаратами, то Печара й Беднаж влаштували їм секретну втечу. Беднаж більше тримався большевицьких розвідчиків, а Печара мадярів, які збирали відповідні розвідчі матеріали та вели подвійну розвідчу роботу. Від вересня до грудня 1944 року. Печара вербував до мадярської розвідки большевицьких вислужників, щоб мати змогу краще вести свою роботу, котрі колись мають посвідчити перед НКВД про його працю для них. Фіктивний зв'язок з “англійською розвідкою” — це большевицька розвідка підшивалась так, що-

би здобути собі довіря та вкратися в зв'язки з українським підпіллям (Див. "СУРМА" ч. 20, 1950 р., стор. 16-та).

3. **Андрій Головко** був катом жидівсько-комуністичного МГБ в Києві, вірний служака Кривавого Йосифа Сталіна й Кремля, підлий зрадник українського народу.

4. **Самуель (Шальом) Шварцбарт**, який народився в Смоленську (Росія) у 1886 році та прийняв французьке громадянство у 1925 році, над яким суд відбувся 18-го жовтня 1927 року. Він був комуністичним агентом червоної Москви та з жидівського походження, з рук якого згинув у Парижі дня 25 травня 1926 року Головний Отаман військ УНР Симон Петлюра.

Дня 23 травня 1938 року згинув від вибуху московсько-жидівської пекельної машини в Роттердамі провідник ОУН (Організація Українських Націоналістів), полк. Євген Коновалець.

5. **Богдан М. Сташинський**, який був теж агентом жидівсько-комуністичного КГБ, якого головою був Александер Ніколаєвіч Шелепін та Нікіти С. Хрущова, який своєю затрутою шприц-пістолем з ціан-калієм убив 15 жовтня 1959 р. у Мюнхені Провідника ОУН сл. п. Степана Бандеру. А. Н. Шелепін покликав убивцю до свого уряду в Москву та доручив йому грамоту про нагородження його орденом найвищої класи за виконання морду на С. Бандеру. Цією самою зброєю передтим він убив українського екзильного політика Лева Ребета в Мюнхені дня 12-го жовтня 1957 року.

— Таких агентів-вбивників найкращих людей християнського світу є більше по всіх державах світу, отже провідники наших рухів повинні про це все пам'ятати та бути готовими їх перехитрити. За такими агентами-вбивниками повинно шукати все українське населення та берегти своїх провідників від поновного конфлікту. Ми повинні шанувати й берегти своїх провідників, щоб ми не мали більше таких кольосальних втрат у нашому народі, котрі всеціло від-

далися нашій неспинній праці для здійснення нашої спільної ідеї.

6. **А. Смолецький** був провокатором братовбивчої різни, який був заангажований білоруським адвокатом Ш., старим агентом жидівсько-комуністичного НКВД, який був уповноваженим репатріаційною комісією советського майора Прохурова в Мюнхені при Тюркенштрассе (Тюркен вулиця).

Походить він із Рави Руської та живе десь у Франції, який передтим виступав під своїм правдивим прізвиськом як Коваль Микола. Його шайка в Мюнхені робила всякі злочини (влом до фабрики, де власник був убитий; влом до реставрану, де був убитий портієр і була перестрілка з поліцією; невдалий влом до молочарні при Кацмаєрштрассе; грабіж запасів шкіри з гарбарні у Мільбетсгофен) та тероризувала й вбивала невинних людей.

Ім МГБ давало доручення, щоб учасники тих банд пролазили в українські політичні організації та в ОУН, щоб у випадку проловлення бандита на гарячому вчинку й арешту через німецьку чи аліянтську поліцію компромітувати передовсім ту політичну організацію.

Користаючи з повоєнної хуртовини, Смолецькому вдалося пролізти в ряди ОУН під проводом полк. А. Мельника. Він намагався пропхатися також у ряди революційної ОУН, але натрапивши на інформатора СБ, який черпав його секрети. Він хотів допровадити обі ОУН до анархії та братовбивчої різни, а на випадок арешту його поліцією, компромітувати обі ОУН. Він мав у пляні вбити полк. А. Мельника, але СБ революційної ОУН допильнувала Смолецького та при зустрічі сл. п. Степан Бандера передав полк. А. Мельникові його провокаторські пляни (стояв на стійці під хатами, де заходив тоді полк. А. Мельник).

З кінцем березня 1946 року, Смолецькому-Ковалеві поховзнула нога на грабежах і він попов у німецьку тюрму. Вірний вислужник МГБ сказав кримінальним поліціаям при арештуванні, що він є членом ОУН(м) та мав у хаті

нелегальну літературу, щоб із місця компромітувати ОУН(м). Смолецькому грозила довголітня тюрма, але советські майори Прохуров і Сухов (правні дорадники Ш.), старі його опікуни не залишили свого собачку без помочі в біді. Смолицький зголосився на “родіну” та 16 серпня 1946 року від’їхав, зобов’язуючись там ще вірніше служити МГБ (Див. “Сурма” ч. 28, 1951 р., стор. 16—19).

7. **Андрусишин-Боян** (пів-анальфабет), який в Австрії в Зальцбургу зумів пропхатися в оточення трьох політичних організацій: ОУН(м), революційної ОУН та Союзу Гетьманців. Його фантазії провокативної роботи спричинили поважне загострення відносин між обі ОУН на тому терені та до ворожнечі між східняками й західняками. Він теж впевняв, що провід мельниківський видав вироки смерті на членів революційної ОУН. Він був розкритий за своєї провокації та втік десь за океан. На його місце приходили інші (сотки й тисячі), які намагалися проникнути в українське самостійницьке середовище закордоном (Див. “Сурма” ч. 28 за 1951 рік, стор. 19-га).

8. **Роман Барановський** був боеквиком УВО та членом ОУН, а рівночасно агентом польської поліції та провокатор (Альманах “Гомону України” за 1946 рік, стор. 169). У книжці Володимира Мартинця “Від УВО до ОУН” (стор. 72) теж згадується, що він був членом УВО, який пішов на “підшепки” й спокуси польської поліції та став провокатором. Його виреклися старенькі родичі й брат, не говорячи вже про осуд цілої суспільности. Був засуджений та опушений усіма і вмер у тюрмі.

9. **П. Кожевників** (член ПУН та ОУН), який був німецьким розвідником, якого суд ОУН викинув із рядів (“Від УВО до ОУН” В. Мартинця, стор. 72-га).

10. **Річард Ярій** (дружина жидівка) був теж гестапівським розвідником (Див. “Від УВО до ОУН” В. Мартинця та “Вісті з України” з 1960 р.).

II. БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ АГЕНТ ЛІБГОЛЬЦ.

Його вислали московські кагебісти з дорученням до Зах. Німеччини, щоб отруїти Провідника ОУН, сл. пам. Степана Бандеру в 1953 році. Він — примітив не міг цього завдання виконати, отже КГБ відкликало його до Східньої Німеччини. Дня 13 жовтня виступав він там на влаштованій більшовиками пресовій конференції, де ширив пропаганду, що С. Бандеру отруїв бл. пам. Дмитро Миськів.

Степан Лібгольц був провокатором і нікчемним агентом червоної Москви. Літом 1953 р. він появився в адміністрації “Українського Самостійника”, який говорив, що він походить із Волині та звільнено його (як німця) з советського полону. Відтак він утік із східньої зони Німеччини на Захід та хоче познайомитися з українським політичним життям у Мюнхені, як рівнож із деякими нашими політиками. Він-німець і хоче допомогти українській визвольній справі, бо є великим прихильником України.

При зустрічі з нашими організаціями в Мюнхені він виявляв факт, що добре володіє українською мовою та він народився на Волині в 1907 р. у Старій Олександрівці. В 1914 році він був вивезений із родиною в глибину Росії, коли до їхньої місцевости наближився фронт. Вивезених інтерновано біля Саратона, де й померли його батько, мати і сестра, а він залишився там із братом. У 1917 р. вони обидва переїхали до своїх дядьків Трогерів, які жили в Ромнах на Полтавщині, де переїхав також його дядько Зайферт. Там він закінчив десятилітку, а відтак учився в електромеханічному технікумі. Був там активним комсомольцем, але за побиття жида був арештований та по двох тижнях тюрми його більше до школи не прийняли. Зайферти були багаті непмани і репресовані, яким Лібгольц часто розповідав про переслідування його родини. Зайферта часто арештували, вимагаючи від нього золотих рублів. Ці репресії (кари) Зайферта закінчилися тим, що його енкаведисти повісили у власному садку — твердив С. Лібгольц.

Він нарікав, що не мав відповідньої праці, але коли оженився з Оленкою (дочкою столяра) в Ромнах, де й вона працювала в “Промхарчторзі”, тоді він за її допомогою дістав там працю бухгалтера. В 1933 році Лібгольц у Шелетівці зголосився на прикордонну заставу НКВД по дозвіл збирати вовну в прикордонній смузі ССРСР. Звідтам він дістався на нічліг до Славутичів, де й ніччю напоїв господаря (не колгоспника) горілкою та щасливо перейшов советсько-польський кордон. У м. Луцьку на Волині польська поліція посадила його до тюрми та перевіряла його недосягнену справу цілий місяць, але на інтервенцію за запевнення дядька Трегера його звільнили, в яких він залишився жити.

В 1939 році Лібгольц, Трегери й інші німці (на підставі советсько-німецького договору) пересилилися в Польщу, де в районі Варшави він одержав великий маєток. Там покликали його в німецьку армію, де він перейшов агентурний вишкіл у характері перекладача у чині “Зондерфюрера” (особливий керівник). Відтак він був агентом-перекладачем 6-го відділу ОКВ (“Оберкомандо дер Вермахт”) на терені Польщі, де мав тісні зв'язки з гестапом і військовою контрозвідкою. Коли його підозрівали в контакті з партизанами серед советських громадян, то йому було легко відкинути такі доноси, бо за ним обстоював його шеф. Гауптман, який за Лібгольца дуже швидко вибився аж у полковника, а тоді порекомендував його у вищу розвідувальну школу, якою керував Гелен. З цієї школи Лібгольц у 1945 р. був призначений на фронт, де брав участь в обороні Берліну та на прикінці квітня 1945 р. попав у советський полон в уніформі звичайного солдата, де пережив важкі хвилини свого життя, хворів і втратив там багато здоров'я. В своїй розмові він проговорився, що за знання російської мови він полегших собі своє перебування в таборі полонених.

Після звільнення з полону він переїхав жити до Даммерів, прецловського району в Східній Німеччині до свого дворідного брата Трегера, де весь час думав про втечу до Західньої Німеччини, що йому вдалося зробити за допомогою агентури в січні 1953 року. Він попав у табір утікачів у Західньому Берліні, а відтак переїхав до своєї тітки до Вальфенбютгаль. На доручення агентів червоного Кремля він переїхав до Мюнхену, Баварія, щоб завершити своє завдання — вбити Лева Ребета та Степана Бандеру.

Сама його біографічна легенда та підозрілість у зв'язках із політичним українським середовищем гамували його шпіонажу в користь наших ворогів. У Мюнхені він теж стає членом “Німецько-українського товариства” ім. Гердера та знаходить також знайомство серед німецької публіки. Для улегшення своїх зв'язків і шпіонажі він закладає власний ресторан т. зв. “Стефансклявзе”, в якому постійно влаштовує безплатні прийняття. З грішми він зовсім не числиться та щовечора він тратить суми місячного заробітку (300-800 нм марок), мовлячи, що має великі прибутки з ресторану й одержав відшкодування (як утікач) та за золото, зорганізоване в час війни... Він у своєму ресторані затрудив тітку БERTY і кузина, а все це давало зрозуміти, що є заангажований у якійсь німецькій таємній розвідувальній службі.

Він запрошував теж на свої прийняття у чужих ресторанах, на що теж витрачав великі суми грошей. І так “гостинний” німець годував своїх клієнтів, а часом підсипував страви спеціальними порошками, а опісля його клієнти переживали страшні болі в шлунках тижнями у лікарнях.

Його розкрив бл. пам. Миськів, якого Лібгольц “вважав” за свого приятеля. Лібгольц і його кагебісти пускали всякі найогидніші провокації, щоб викликати анархію серед наших рядів і його знищити за свої грошеві підкупства і т. п. Коли він побачив, що українці починають йо-

го обминати та бойкотувати, тоді він починає організувати мережу інформаторів про українські політичні середовища й особи, яких підбирав із неукраїнців, щоб давали йому всякі інформації.

Він сягав аж до середовища ОУН і збирав інформації про спосіб життя Провідника сл. пам. Степана БАНДЕРИ, про розміщення кімнат і працівників у бюрох Дому визвольного руху в Мюнхені. Він робив навіть заходи, щоб його побачити та з ним познайомитися, бо це очевидно олегшило б його слідство для виконання більшовицького пляну.

Наша братія поробила всякі протизаходи, щоб його обставити та мати хоч частину контролю над його діяльністю. Тоді Лібгольцеві інформатори вимагали від нього більше горілки та приносили йому відомості, що його життя є zagrożене і т. ін. Він теж був в афері (шахрайській справі) з різними “дамами”, які пропивали його гроші та вели брудну ролю в його брудному житті.

З цього КГБ не було задоволене, отже його охопили нерви та манія переслідування. Він погрожував бандерівцям і СБ фізичною ліквідацією, забарикадував двері і вікна своєї кімнати та з пістолем, готовим до стрілу, чекав на бандерівців. За порадою одної з його «наречених» він сховався в Штуттгарті, а відтак дуже рідко приїжджав до Мюнхену, щоб перевірити “атмосферу...”

Наказодавці перекидають його до Італії, а в серпні 1957 він знова зупинився в Мюнхені, де почав знову виходити зі своїми “симпатіями” до українців. З часом він попав знова у паніку переслідування з боку СБ та через те він утік із Німеччини. Весною 1957 року він повідомив своїх найблищих, що з огляду на безпеку життя, він вирішив переїхати на постійне перебування до Відня.

В своїй кореспонденції він не подавав своєї зворотної адреси з Відня. З того часу ніхто з українців Лібгольца не бачив і з ним не говорив. Люди говорили, що йо-

го відкликали до ССРСР на лікування від манії переслідування, що з ним розрахувалися бандерівці, що він сидить у більшовицькій тюрмі за великі витрати грошей на алкоголеві напої та жіноцтво, а зі своїм кагебівським завданням він не справився і т. ін.

Народ уже почав забувати про Лібгольца та його кремлівську агентуру, але коли кагебісти найшлися в тяжкому скруті, вони витягли С. Лібгольца 13 жовтня 1961 року на конференцію в Східньому Берліні, де представили його як розкаяного агента західно-німецької розвідувальної служби ГЕЛЕНА, що зі страху перед погромами він утік на советську зону Німеччини та заставили його сказати присутнім про свою легендарну діяльність більшовицького посмаку.

Лібгольц почав знова від своєї автобіографії, перекручуючи своє прізвище на "Ліппольц" та хвалився про свої більшовицькі вишколи і перешколи та про свої агентурні подвиги серед християнсько-національного населення в Мюнхені, тощо. Він твердив теж, що "доктор Вебер" завербував його а свого агента та **доручив йому "спостерігати за українськими емігрантами в Організації Бандери"**. При цьому головну увагу "привертали Бандера і Кашуба". «Він мав завдання, щоб встановити з ним близький контакт, завоювати їх особисте довіря та вивчити спосіб їхнього життя». Він мав завдання цікавитися людьми з охорони сл. пам. Бандери, докладно взнати спосіб його життя і т. ін. "Д-р Вебер" запропонував йому у 1957 році підшукати можливість насильницького усунення бл. пам. С. Бандеру, при чому він вручив йому білий порошок, яким належало отруїти Степана Бандеру. "Д-р Вебер сказав йому, що цей порошок він може застосувати зовсім сміло, бо його отрута починає діяти аж після її прийняття. Він запропонував Лібгольцеві **виконати це завдання в ідальні бандерівської організації, розташованій на Цеппе-**

лінштрассе 67, бо в цьому випадку підозріння впаде на самих членів його організації”.

Лібгольц планував заангажувати до своїх завдань бл. пам. Дмитра Миськового, провідного члена ОУН сл. пам. С. Бандери який постійно буває в будинку Цепелінштрассе 67 — говорив даліше він на конференції у Східньому Берліні. Він там признавався до свого душегубного завдання та шири нові-нові провокації, **щоб Злочин Москви приписати німцям, а виконання цього злочину — членові Проводу ОУН сл. пам. Д. Миськіву.** Дмитро Миськів був знаний українському населенню та помер, отже Лібгольц не міг опрокидати йому якісь клевети, бо він плянував знищити бл. пам. Д. Миськова — провідного члена ОУН, який поміг українській спільноті розкрити правдиве обличчя агента ССРСР — С. Лібгольца.

В дальших своїх провокаціях Лібгольц фантазує свої дефініції та обвинувачує їх у його протидіях інж. Я. Сулиму, Д. Миськова, Кашубу, Гнипа і Ціперу, які хочуть із ним “розквитатися”, як із Скобом (член КГБ) дня 9 січня 1956 р. (третій день Різдвяних Свят).

Під кінець свого виступу на берлінській конференції Лібгольц сказав, що Скоба зліквідували бандерівці, а Дмитро Миськів, член Проводу ЗЧ ОУН, померлий 27-го березня 1960 року, признався йому, що він убив сл. пам. Степана Бандеру, підсипавши йому до їди отруту з доручення того самого «Вебера».

Мушу тут усім пригадати, що в день зникнення кагебіста Скоба друг І. Кашуба перебував в Італії на двотижневій різдвяній відпустці, а Ціпера і Гнип сиділи тоді в тюрмі, відбуваючи несправедливо довгорічну кару американського суду за легке побиття та перестрашення зрадника Гулая, отже вони не могли вбити большевицького Скоба, про що брехав Лібгольц на конференції Східнього Берліну.

Вся оранжеровка більшовиками провокації Лібгольца ганебно провалилися. Попавши в паніку, що дійсний вбивник може бути розкритий, вони так невдало забрехалися, що самі здемаскували себе своєю брехнею (Див. «Шлях Перемоги» ч. 50, 1961). — Так поступають усі агенти червоної Москви, щоб нас усіх християн послабити морально поза границями ССРСР, а відтак охопити заломлених душевно християнські душі та «замотати» їх для холодної своєї війни, з якої може й розгорітися нова марксистська революція, шляхом чого могли б поширитися кордони ССРСР, а тоді винищити всіх провідних християнських людей держав світу за їхні протидії серед мирного комуністично-пролетарського населення, тощо.

12. ІВАН М. БИСАГА «Надійчик» — АГЕНТ ЧЕРВОНОЇ МОСКВИ

Іван М. Бисага — це старий агент і провокатор із вулиці Леніна в Києві, який шпіонував для кремлівського КГБ. Він був у контакті з Б. М. Сташинським («Надійчик») у Мюнхені, Західня Німеччина.

Богдан М. Сташинський на своєму політичному суді в Карльсруге дня 9-го жовтня 1962 року сказав, що він про І. М. Бисагу довідався від Сергія — кагебівського зверхника Східнього Берліну, де й дістав адресу д-ра Лева Ребета (Мюнхен, Шавбінг, Франц-Йозефштрассе).

Іван Бисага напевно був добре вишколений КГБістами — фотографами, який фотографував усі місця, де перебували чи являлися українські провідні особи, як д-р Лев Ребет і Провідник ОУН сл. пам. Степан Бандера.

Фактом є те, що вони в Баварії мали вже добре організовану шпигунську шайку, які діяли в користь Кривавого Кремля. Він був старим і добрим більшови-

цьким агентом — катом, не гіршим за П. Яблоня, А. Печеру, А. Головка, С. Шварцбарта, Валюха, А. Смоленського, Андрусина-Бояна, С. Лібогльца, М. Б. Сташинського чи навіть інших попередників, як прим. Р. Барановський, П. Кожевників та Ричард Ярій (польські та німецькі агенти-провокатори. Див. «Шлях Перемоги» ч. 42, 1962).

Полк. Стіг ВЕННЕРСТРЕМА — це здемаскований довголітній большевицький агент у Швеції (т. зв. «Шпигун-майстер»), який впродовж 15-ти років продавав Москві найбільші таємниці своєї батьківщини.

Він працював у шведській розвідувальній службі та знаменито орієнтувався в справах оборони Швеції, про що з першого джерела знав партійний апарат і КГБ СССР. Він м. ін. сидить тепер у центральній тюрмі «Лянггольмен» у Стокгольмі.

Процес Веннерстрема має відбутися пізньої осені в цьому році. Припускають, що його-в'язня засудять на 10-15 рр. «досмертної» в'язниці. Він є там під незвичайно дбайливою охороною, де йому не вільно з ніким контактуватися та кожний його рух обсервують сторожі у в'язничій келії. Навіть під час його сну в келії перебуває доглядач, який не зводить із Веннерстрема своїх очей.

Щоб Веннерстрема не втік із тюрми, то шведський уряд запланував перебудову цієї тюрми, в якій мав би постати **окремій павільйон** (окрема крита будівля), де можна б безпечно примістити **найбільшого шпигуна Швеції — Стіга Веннерстрема**. В його павільйоні мають бути наймодерніші технічні засоби, які унеможливатимуть шпигунові втечу іззовні. В його камері буде теж заінсталювана телевізійна надавча станція, з допомогою якої доглядачі в тюрмі обсервуватимуть кожний рух в'язня. Крім цього, в тюрмі буде скріплена тюремна сторожа, яка дістане спеціальні вказівки, як має бергти Стіга Веннерстрема. Кошти будови цієї тюрми

та її влаштування будуть коштувати платників високі суми грошей.

Як Швеція, так і кожна інша країна вільного світу вийшла б багато краще, якщо б замість видавати гроші на будову тюрм для шпигунів, докладала зусиль у тому напрямі, щоб плекати відпорність свого населення перед московсько-більшевицькою інфільтрацією (прониканням), вислідом якої є дуже сприяюча атмосфера для розросту ворожої шпигунської роботи.

Можемо сміло сказати, що вільні народи світу присвячують дуже мало уваги вищезгаданим засобам охорони безпеки. Вони чомусь шукають контактів із червоною Москвою та допомагають їй незаметно проникати у християнські держави і морально їх розкладати (Див. «Шлях Перемоги» ч. 34, 1963 р.). Такими методами вони допомагають Комінтернові Кремля до експанзії ССРСР та марксистських плянів.

Більшевицькі агенти розкладу в 1949 році мали б університетів по студіям методики, тактики та змісту брехні, а ціла діяльність Дезінформу (ширять дезорієнтацію в усіх позасоветських країнах) підлягала пропагандивному Бюрові Комінформу. Тепер такі школи переважно розміщені по сателітних державах ССРСР, які вишколюють відповідних провокаторів та агентів у світ. У більшості все це зв'язане з їхніми туристами з сателітних держав і всяких мистців, хорів і танцювальних груп, які контактуються зі своїми агентами в інших державах. Переважно вони фінансують своїх агентів в європейських державах поза ССРСР, а ті вже безпечно доїжджають до інших частин світу, зовсім незаметно для інших розвідок. Часто-густо роблять це підкупством через усяких міждержавних торгівців імпорту та експорту. Усякі накази Москви можуть легко перевозитися в будь-яких туалетних приборах, харчах і т. п. всяких агентів ССРСР. Треба вміти вишукувати таких «голодранців»,

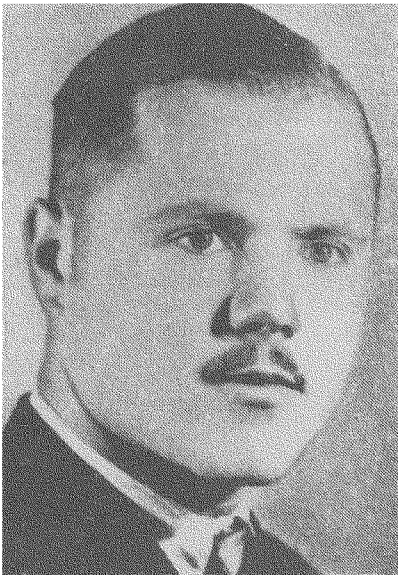

Агент КГБ Бисага

Андрій Головко

кат МГБ і зрадник українського народу

Андрій Печара
провокатор МГБ

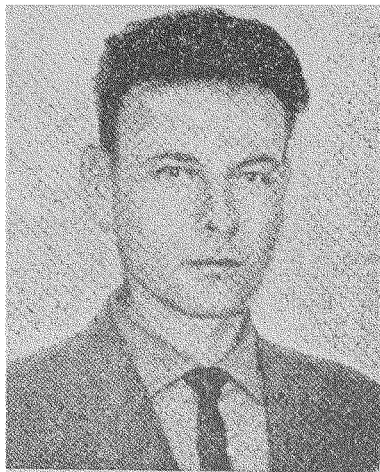
FRED ROSE

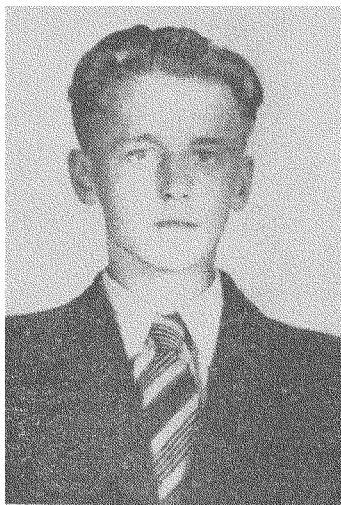
SAM CARR

Агент КГБ Стефан Лібгольц

Богдан М. Сташинський

**Агент і провокатор
Петро Яблонь (Яровий)**

HARRY GOLD

**JULIUS
ROSENBERG**

**GERHARDT
EISLER**

**SIDNEY
WEINBAUM**

LEE HARVEY OSWALD

Ціна \$2.00.

«Не можна вдержатись від меча: доти триматимемо його обнаженим доки не доб'ємось вольного життя.

Перемога в БОГА, а лицарство наше».

Геть. Богдан Хмельницький

«В українську державність ми віруємо, українську державність ми ісповідуємо, в її неминучості переконані. Учімося тримати меч!»

Отам. Симон Петлюра

Увага!

Увага!

Отсим повідомляється, що дня 1-го травня 1964 р. появилась з друку нова книжка п. Володимира Немилівського п. н. «ГРІШНИКИ» (166 стор. в ціні \$2.00) про комуністичну діяльність жидів у світі. В книжці правдиво насвітлена діяльність великого гетьмана УКРАЇНИ Богдана Зиновія Хмельницького, «Великого Гетьмана» Військ Запорозьких (1648-57) та Головного Отамана військ УНР Симона Петлюри (1917 р.).

В книжці гарно опрацьовані такі теми:

1. Незлюблені жиди;
2. Вірування та Божі кари на жидів;
3. Філософія та комунізм;
4. Жиди — кремлівська шайка (збірка з цілого світу);
5. Україна та жиди (від хозарів аж до райху А. Гітлера);
6. Наші грішники (провокатори й агенти);
7. Жидівсько-комуністична мораль на Україні;
8. Що дав жидівський комунізм та анархісти нашому людству?

Хто прочитає цю книжку, напевно не буде нарікати на автора та жалувати за грішми. Ми мусимо відважно стати в обороні нашого народу в світі, нашої традиції та культури, нашого віроісповідання та національності поза границями земель України.

Тому прошу подбати, щоб ця книжка була у Вашій хаті чи кімнаті, бо вона збудить у Вас психологічне, педагогічне, логічне та релігійно-національне задоволення.

Гроші разом зі замовленням прошу слати:

WOLODYMYR NEMYLIWSKYJ
35 O'Hara Avenue
Toronto 3, Ont. — Tel.: 532-6389

Просимо ласкаво виправити коректорські недогляди:

Стор.: рядок: надруков.: має бути:			Стор.: рядок: надруков.: має бути:		
5	18	благ — благ	89	12	фінськими мон-
5	23	том 1 — том 1,	98	12	Чечач — Чехах
11	1	судді — суді	98	12	німеччині —
24	2	Сентр. — Центр.			Німеччині
24	5	сіоніз — сіонізм	99	6	Чайже — Чейже
28	16	весоким — високим	103	16, 17, 18	рядки помилково
41	21	мир- мирного — мирного			вставлені
46	17	мориків — морисків	107	3	зарподані —
48	14	християнськ- — християнського			запродані
49	6	здібний — здібний	107	5	"степи мої за- —
53	17	усупив — уступив			Сини мої на чужині
54	22	заняттю — зайняттю	112	5	Смолицький —
65	34	будизм — буддизм			Смолецький
66	33	будистам — буддистам	117	1	переслідуня —
68	5	вірруючими — віруючими			переслідування
71	31	Тунізію — Тунізія	124	15	Канаду) — Канаду (
72	31	-нієцькі — -німецькі	124	33	непровесійну —
77	33	Венесуелі — Венесуелі			Непрофесійну
79	7	Панства — Папства	129	9	антеоелігійну —
79	33	фінансистів — фінансистів			антирелігійну
83	10	(Там — ("Там	130	19	-кагебістів —
85	29	таксамо — так само			кагебістів
89	12	фінським мон- — фінськими і мон-	130	30	зміни — зміну
			132	21	до- — до
			135	29	Інші — Інші
			137	18	паравози —
					паровози
			138	14	оставився — остався
			143	25	Землі, — Землі),